

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

**KESMECE
KESMECE..**

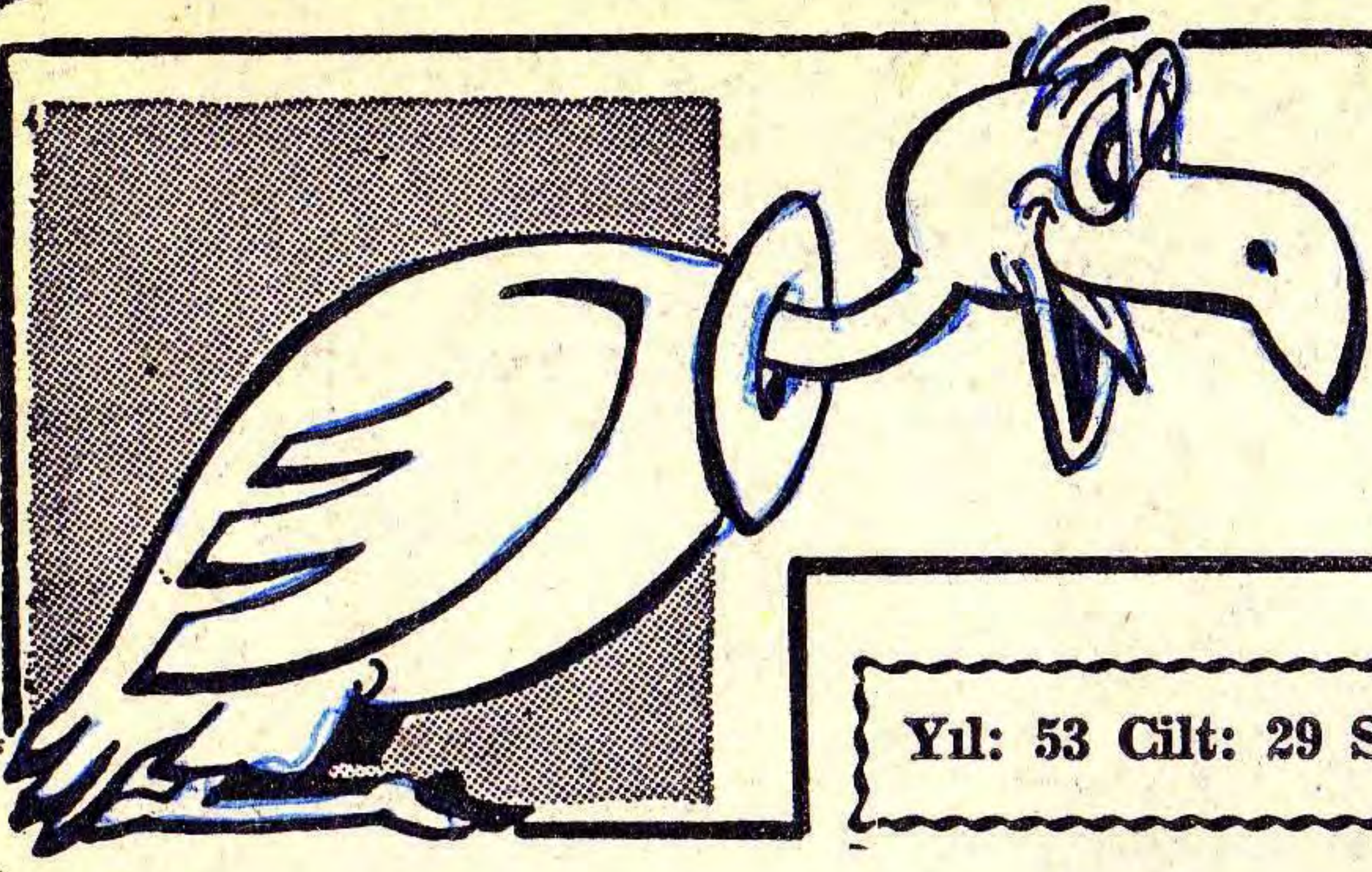
— Hoş gör abla, alışkanlık... Ben «kesmece karpuz» satarım da!

MİLLÎ PİYANGO

ile
tatlı
rüyalar...

MİLYONLAR yüzbinler YÜZBİNLER yüzbinler
milyonlar MİLYONLAR yüzbinler
YÜZBİNLER yüzbinler
milyonlar yüzbinler

Akbaba

Yıl: 53 Cilt: 29 Sayı: 35

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

27 Ağustos 1975

Fiyatı 250 Krş.

Çağrı

GEÇİMSİZLİKTEN bunalmış çiftler vardır; evliliklerinin yürümeyeceği, yürütülmesine çalışmanın da bir anlamı kalmadığı bellidir.

Öyle bir gerek duymadıklarını kendileri de karşılıklı atışmalarla a-çığa vururlar boyuna:

— Ben sana muhtaç değilim!
— Sanki ben sana pek mi muhta-cım?

— Öyle konuşursan seninle bir gün daha oturmam!

— Oturursan hatırım kalır!

— Şimdi bavulumu toplarsam gö-rürsün!

— Asıl kapıyı vurup gidersem sen görürsün!...

Bütün bunlar söylenir de, gerçek-ten yapılması gereken yapılmaz:

Ne biri gider, ne öteki. Ne kadar atışılırsa atışılısın, beraberliği ite ka-ka yürütmenin bir yolu her zaman bulunur ve her dalaşın sonu tatlıya bağlanır.

Görüntü hem gülünç, hem de acı-dır. Yakından incellerseniz, taraflar-dan birinin —bazan da ikisinin— az çok blöf yapmakta olduklarını far-kedersiniz: Aslında kapıyı vurursa nereye gideceğini ve ne yapacağını kesinlikle bilen yoktur...

Eğer gerçekte çok ciddi bir konu olmasa, Türk — Amerikan çekişme-sinin de gitgide o türlü bir yarı-gülünç cıvıklığa sürüklenmiş bulundu-ğu söylenebilir.

Cepheci hükümet kuruldu kurulalı bir «bağımsızlık ispatı» gösterisiyle iktidar sözcülerimiz demec üstüne demec yağıdırıyorlar:

— Bizim size muhtaç olduğumuz-dan çok siz bize muhtaçsınız!

— Kızdırırsanız topraklarımızdaki üslerinizi kapatırız ha!

— Kapatacağız! Kapatmak üzere-yiz! Kapatıyoruz...

Karşı taraftan da hep buna uygun yankılar geliyor:

— Yanılıyorsunuz, siz bize daha muhtaçsınız!

— Üsleri kapatmak sizin de işini-ze gelmez!

— Kapatmayacaksınız! Kapatmak üzere değilsiniz! Kapatmıyorsunuz...

Durumda az birşey gülünçlük ol-duğunu söylerken kimleri taraf gör-düğümüzü kesinlikle belirtmek ge-rek. Karşımızda en basit oy baskı-sı hesaplarından kurtulamayan A-merikan Kongresi vardır. Bizde ise yarı-komik bir açmaza sıkışmış gö-rünen taraf Türk ulusu değil, yal-nızca bugünkü cepheci iktidardır.

Uluslararası ilişkiler öfkeyle, inat-laşmayla, komplekslerden doğan zikzaklı çıkışlarla düzenlenemez. Ül-kesinin kaderine yön verme iddia-sındaki bir iktidarın gerek başka devletlerle ilişkileri yürütmede, ge-rek yurt içinde politikasını ayarla-mada dayandığı bir dünya görüşü o-lur. O temel programa göre hesap-larını inceden inceye yapar, çizdiği rotaya soğukkanlılıkla uyar.

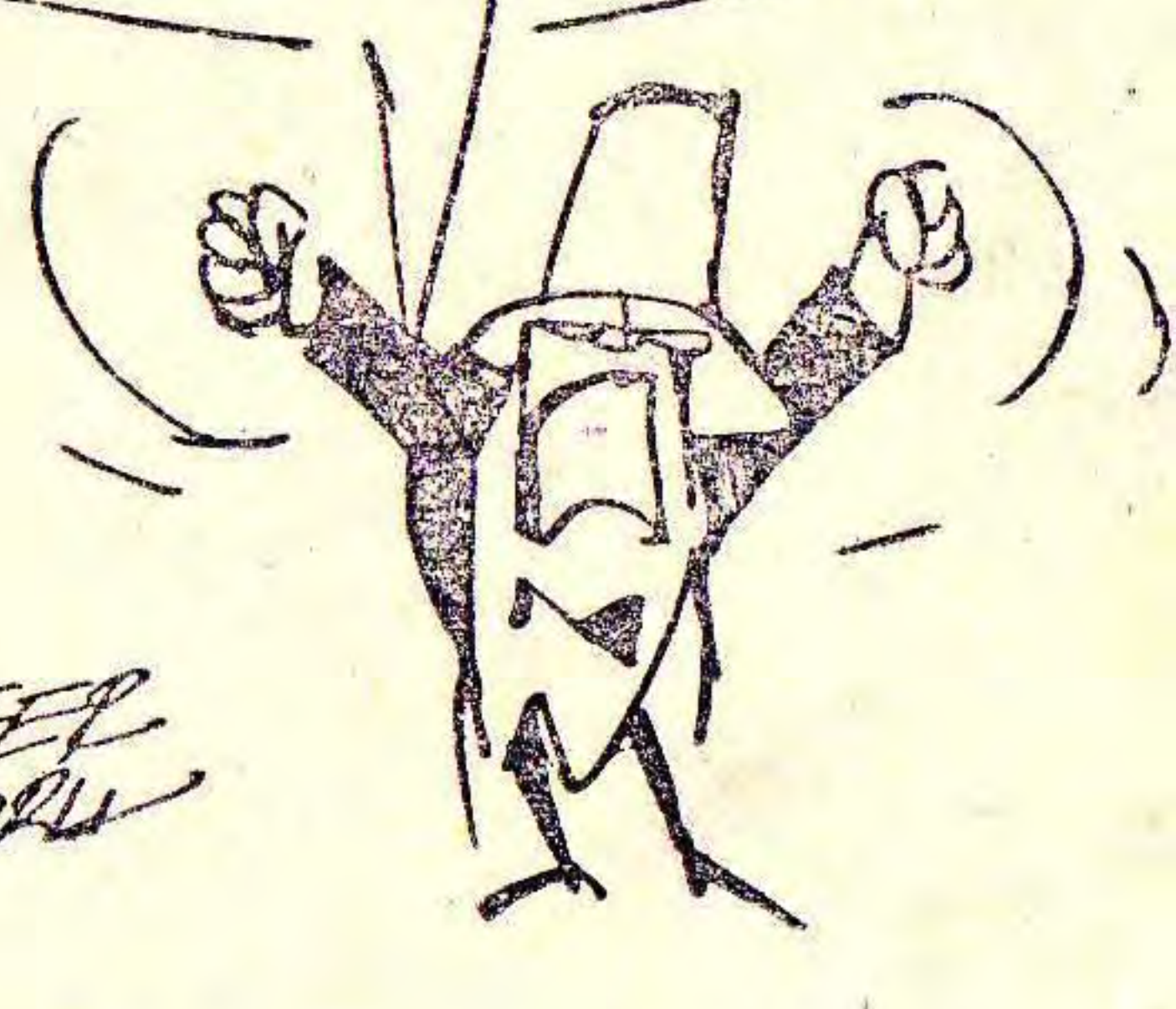
Bizde bugün bunun tam tersi ya-pılmaktadır. İktidar dört gövdeden kurulu bir hilkat garipliği olduğu için tutarlı bir dünya görüşü ve programı yoktur. Bütün birleştirici

NATOYA
BAĞLIYIZ

DIŞ POLİTİKAMIZ...

SENATOYA
BAĞLIYIZ

İÇ POLİTİKAMIZ!

felsefesi, inancı, niyeti, şevki ve tut-kusu tek bir lâfta özetlenmektedir:

— Komünizmle boğuşuyoruz!

Dört kafalı iktidarın dört gırtlı-ğından çıkan bütün inanç açıklamal-arı şu görüşleri yansıtmakta:

— Türkiye'nin tepesindeki Rusya her an onu yutma derdindedir. İç muhalefet bilerek yada bilmeyerek o korkunç emele hizmet ediyor. O yüzden tehlike gitgide büyümekte; bizim istediğimiz gibi «komünizmle mücadele» çabası her kaygının üs-

tünde tutulmazsa vatan elden gidi-verir...

Şimdi düşünelim. Eğer çizilen bu görüntü gerçeklere uygunsa, o za-man nasıl davranmamız doğru olur?

O durumda Makarios'la, Yunanıs-tan'la, Amerikan Kongresi ile zıtlaş-mamızın anlamı var mıdır? Anava-tan elden gitme tehlikesindeyken Kıbrıs adasındaki bir miktar arazi-nin halkımız için önemi nedir? Çi-zilen tablo içinde aklın gereği baş-ka herşeyi unutup Yunanistan'la ça-

bucak barışmak, Amerika'nın kuca-ğına katıksız bir sadakatla oturmak, tüm gücümüzü dış ve iç saldırıya karşı seferber etmek değil midir?

Öyledir elbette.

Öyle olduğu için de bugünkü ikti-darın Amerikan Kongresine kafa tu-tuşu sağlam bir mantık temelinden yoksun kalmakta, inandırıcı olama-makta, elinde tek as'la rest çeken bir pokerinin blöfüne benzemekte-dir.

Bugünkü iktidarın dış politikada Amerikan dümen suyuna gerçek bir alternatifi olmadığını bilen kurt Kissinger'in «Blöfünüzü görüyoruz, siz birkaç üssü iç politika kaygıla-ryla kapatsanız bile bizim temel kontrolümüzden çıkamazsınız» anla-mına gelen biçimde konuşabilmesi de ondandır.

Dış politika kadar iç politikanın da çıkmaza girmekte olduğu şu kri-tik noktada ulusumuzun yüksek çı-karlarının yeterince korunabilmesi için yapılabilecek bir tek şey vardır:

Bugünkü hükümetin çekilip yeni seçimlere kadar yerini bir Kurtuluş Kabinesine bırakması.

Bunun yeni bir çalkantı olacağını düşünmek yanlıştır. Asıl çalkantı cepheci hükümetin kurulmasıyla başlamıştır; günümüzdeki rotada di-renilecek olursa çalkantının yerini fırtına dalgalarının alacağı bellidir.

Vatanımı gerçekten seven bütün milletvekillerimizi günümüzün gö-rüntüsü üstünde soğukkanlılıkla dü-şünmeye çağırıyoruz.

Refik ERDURAN

— Erbakan, «AP'nin oyununa gelmiyeceğiz» dedi. —

— Haydi! Seyri bir oy'a... Bir oy'a!..

Manila-Milano

SANIRIM, böyle bir olay herkesin başına gelmiştir yada gelebilir. Herhangi bir insana, kendiliğinden bir ad uydurduğunuz olmuş mudur? Ben bunu çok yaparım. Diyelim, adamın adı Selim. Durup dururken bu Selim'e Süleyman demeye başlarım. Her nedense, Süleyman adını sanki O'na uygun görürüm. Hele bir de O Selim, adının Süleyman olmadığını söyleyip beni uyarmaya kalktı mı, artık kafama Süleyman yapışır kalır, ben de bir daha bu yanlışlıktan kurtulamam. Süleyman aşağı, Süleyman yukarı...

Kendilerine uydurma ad taktığım kaç kişi yanlışımı kibarca düzeltmek için yollar denemişlerdir. Örneğin benim kendisine Süleyman dediğim Selim, adını doğru söyleyeyim diye bana şöyle der:

— Sabahleyin telâşla çantamı almadan evden çıkmışım. İyi ki arkamdan karım «Seliiiiim, Seliiiiim!» diye seslendi de...

Ben sorarım:

— Kimi çağırıyor Selim diye?...

— Beni elbet, benim adım Selim ya...

— Doğru ya Süleyman bey adını çağırıyor Selim diye... Sonra Süleyman beyceğim?

Kendilerini kızdırmak için özellikle böyle yaptığımı sanıp benimle dâriılanlar bile olmuştur. Oysa ben Selim'e Süleyman derken, Süleyman dediğimin farkına varmıyorum, sanki Selim diyormuşum gibi geliyor bana.

Bu dalgınlığı yada yanlışlığı başkalarının da yaptığını, bana da ad uydurmalarından anlıyorum. Kimileri de bana başka bir adla seslenirler. Başka bir adla bana seslenilmesi, doğrusu, hiç hoşuma gitmiyor; önemsenmiyormuşum gibi geliyor. Öyle ya, insan önemsemediği adının adını unuttur da, ona başka ad uydurur mu? Örneğin bir başbakana başka bir ad takan olur mu hiç! Diyelim, başbakanın adı Abdürrezzak... Belki karısı filân Abdüş diye, Abdüşcüm filân diye seslenir ama, başkaları hiçbir zaman Abdürrezzak bey'e, dalgınlıkla da olsa, yanlışlıkla da olsa, Mahmut bey demez. Neden? Çünkü başbakan önemli adamdır. Belki bu yüzden adımı yanlış söyleyenlere kızıyorumdur. Yani, herkes adımı doğru söylesin diye başbakan olup da herkesin ağzına düşmek zorunda da değilim. Ne diye adımı yanlış söylüyorlar canım? Bakın, yine kızmaya başladım işte.

Ne şaşılası şey, çok kişi bana her nedense Muzaffer der. Demek, Muzaffer adını bana uygun buluyorlar, yada ben Muzaffer adına uygun bir insanım. O denli değişik ve çok kişi bana Muzaffer demiştir ki, anam babam adımı yanlış mı koymuşlar, adım Muzaffer olsaydı daha mı doğru olurdu, diye hep düşünmüştüm. Bana Muzaffer divenlere adımın Hasan olduğunu türlü yollarla anlatmaya çalışır dururum. İnat ediyorlarmış gibi, ben Muzaffer olmayıp Hasan olduğumu anlatmaya çalıştıkça, onlar da:

— Demek Hasan diyecekleri yerde Muzaffer diyorlar, öyle mi Muzaffer bey? diye büsbütün damarına basarlar.

Biliyorum, özellikle yapmıyorlar ama, olsun, yine de benim canım sıkılıyor. Bu dünyada Hasan Hasanlığını, Muzaffer de Muzafferliğini bilsin!

SELİM'e Süleyman demek gibi yaptığım yanlışlıkların en kötüsü, sor yurt dışı gezisinde başıma geldi. Manila'ya gitmem

gerekiyordu. Herkes, Manila'nın çok uzak olduğunu söylüyordu; «Dünyanın bir ucu» diyorlardı. Bu «uzak» çok göreceli bir sözdür. Uzak denince, nereye göre uzak, diye sormalı. Manila nereye göre uzak? Manila İstanbul'a uzaksa, İstanbul da Manila'ya uzak. Hangisi uzak olursa olsun, ben bu uzak yolculuğu göze aldım. Kaç saat, hattâ kaç gün uçak yolculuğu yaptığımı kesinlikle söyleyemeyeceğim. Çünkü uçacağımızın inip birer saat kaldığı kimi yerlerde saat, İstanbul saatinden iki kimi yerlerde de üç saat geriydi. Bu yüzden zaman kavramını karıştırmıştım. Yalnız şunu biliyorum, bütün bir geceyi ve bütün bir günü uçağa geçirdikten sonra akşam üzeri Hong-Kong'a indik. Geceyi Hong-Kong'ta geçirip, ertesi sabah erkenden yine uçağa Manila'ya gidecektim. Çoğu filmlerde gizler kenti olarak gösterilen Hong-Kong'a uçaktan indiğimde, yorgunluktan iyice sersemlemiştim. Sersemlik daha uçağın başlangıcıydı. Uçağın başlangıcında oturan bir yolcu, sersemlememizin nedenini bilimsel olarak şöyle açıklamıştı. Çünkü dünyamız doğudan batıya doğru dönerken, uçağımız da, dünyanın tersine, batıdan doğuya doğru gidiyordu. Bu yüzden de yolcuların başı dönüyormuş, sersemliğimizin nedeni buymuş.

HER neden olursa olsun, Hong-Kong'a ayağımı attığımda başım sersemledi. Hong-Kong bu sersemliğimi büsbütün artırdı. Otele eşyayı bıraktıktan son-

ra, filmlerde gizler kenti olarak gösterilen şu Hong-Kong'u bir gezip dolaşayım, dedim. Ama filmlerde, kaçakçılığın, fuhsun, uyuşturucu maddelerin pazarı olarak gösterildiğinden, çaldırırım korkusuyla paramı pantolonumun arka cebine yerleştirdim bir elimi de arkamda, paranın üstünde tutuyordum; ne olur ne olmaz... Dükkânların vitrinlerine bakıyordum. Fildişi işlemeleri sergilenmiş bir vitrine bakarken dükkândan çıkan bir Çinli kadın cilvelenerek yanıma geldi, sanki çoktan tanışmış gibi koluma girdi; ama öyle koluma girdi ki, dirseğimi çekerek göğsünün sıcak yumuşaklığına dayadı. Biyandan da dükkândaki malları överek beni içeri doğru çekiyordu; çekmiyor, iteliyordu. Bana öyle geldi ki, ayağımı dükkândan içeri bir atıverirsem, Çinliler beni orda soyuverecekler. Tıpkı birçok Amerikan filmlerinde olduğu gibi... İşte o zaman dünyanın bir ucunda

on parasız kalacaktım. Belki içeride kandırıp mal satacaklar, belki zorlayarak, döverek paramı alacaklar... Kadın beni çekip iteledikçe ben iyice panik kapıldım. Kadın çekiyor, ben direniyorum. Bir elim pantolonumun arka cebindeki paralar üstünde olduğundan ve bir elimi ordan kaldıramadığımdan, Çinli kadına karşı alt olmak üzereyim. Kadın biyandan fildişlerinin güzelliğini, incilerin değerini anlatıyor, biyandan beni çekip sürüklüyor; ben biyandan «Ne fildişi isterim, ne inci... İstemem!» diye bağıriyorum, biyandan da bir elim arka cebimde kadına karşı direniyorum. Benden umudunu kesen kadın beni birden bırakınca, nasıl direniyormuşum ki, az kalsın yere yuvarlanıyordum. Bu belâyı savuşturduktan sonra, korkumdan vitrinlere de bakmadan dolaşırken, yanıma sokulan çiroz gibi kurumuş bir Hong-Kong çinlisi:

— Sör, vud yu layk nays gör! diye sordu.

Bu kez daha büyük bir korkuya kapılarak boş kalan elimle de önümü tutup bana kadın satmak isteyen Çinli godosa:

— İstemem! dedim.

Hem paramı hem kendimi korumak için bir elim arkamda bir elim önümde delasıvordum. Ama kadın pazarının satıcıları rahat bırakmıyorlardı. Birini savsam öteki yaşıyordu:

— Bevefendi, güzel kız var, ister misiniz?

Kurtuluşu otele kapanıp uyumakta buldum.

MANILÂ'ya gidecek uçağa yetiştirmek için sabah erkenden otelden ayrıldım. Bir taksiye binip havaalanına geldim. Danışmadaki görevli kıza Manila'ya uçağın kaçta kalkacağını soracaktım. Artık o uzun yolculuğun yorgunluğundan mı, dünyanın tersine dönmekten verdiği sersemlikten mi, yoksa o gizler kenti Hong-Kong'ta paramı ve kendimi korumak için kapıldığım korkudan mı, her nedense, yine ad uydurmaya başlamışım. Manila ile Milano'yu birbirine karıştırmışım. Belki her ikisinde de aynı harflerin yer değiştirmiş olmasından bu yanlışlığı yapmıştım.

Danışmadaki kıza soruyordum:

— Milano'ya uçak kaçta?

Milano dediğimin farkında bile değilim, Manila dediğimi sanıyorum.

Kız, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp:

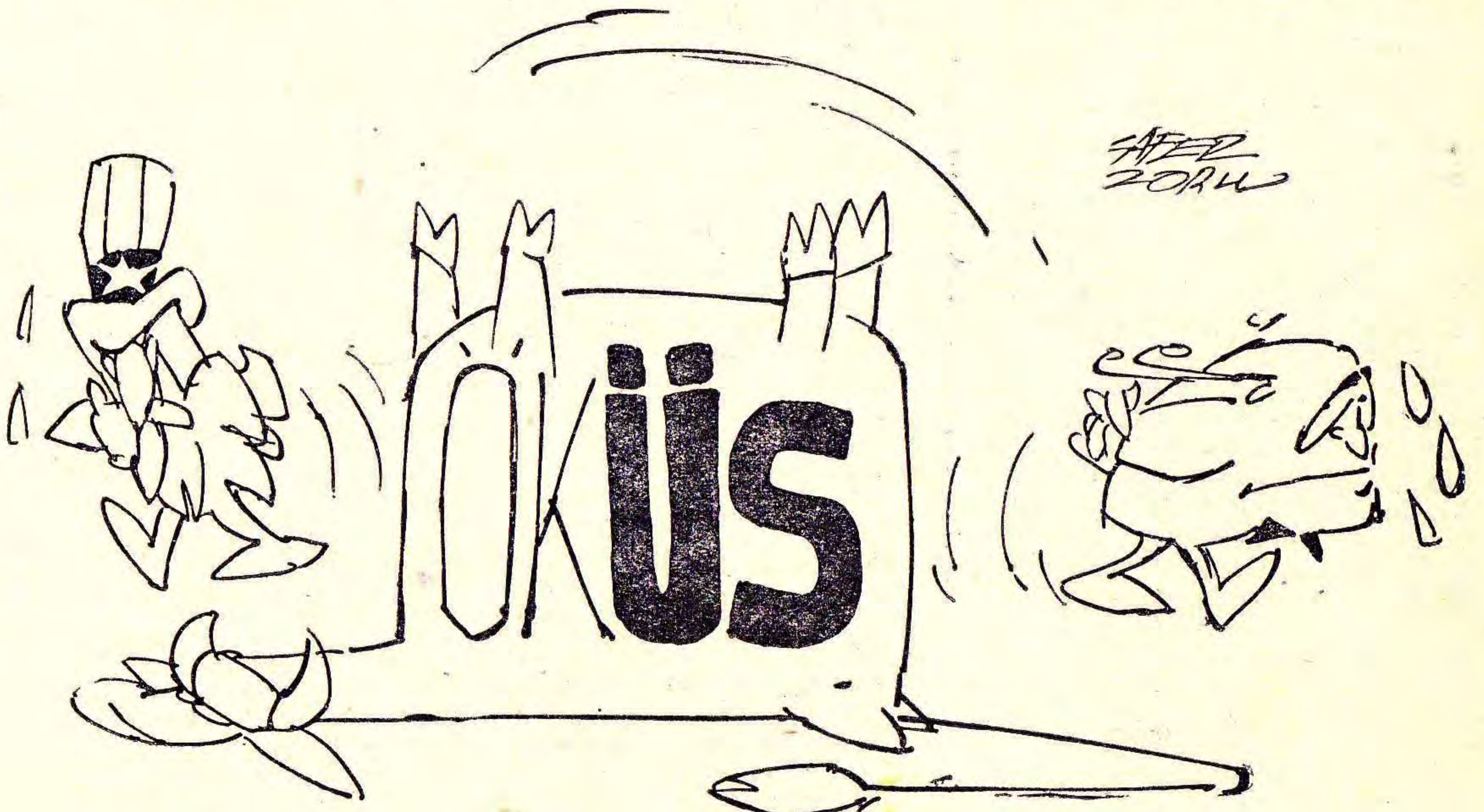
— Nereye, nereye? diye sordu.

Ben yine Manila dediğimi sanarak:

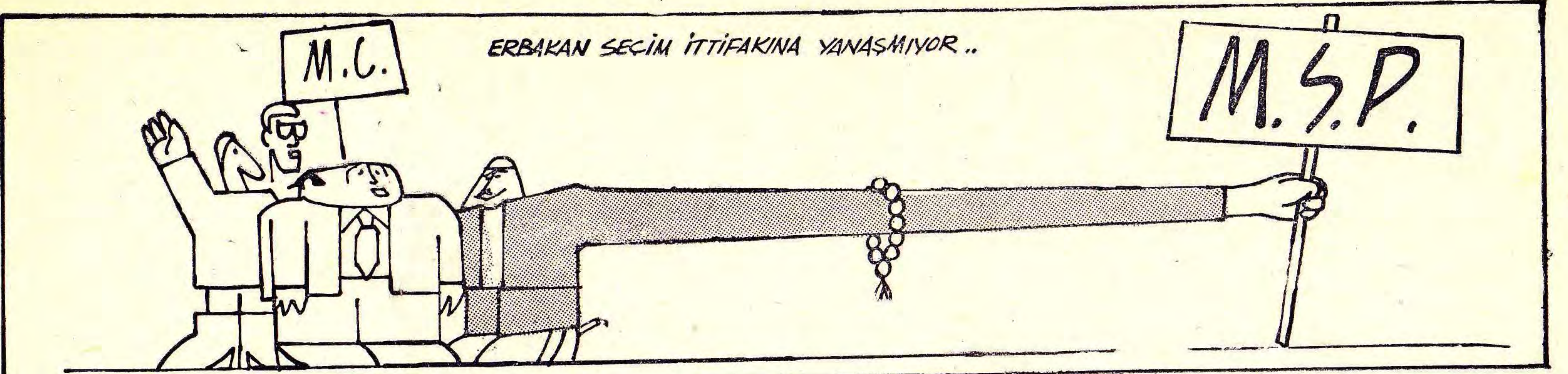
— Milano'ya! demişim.

Kız bir daha:

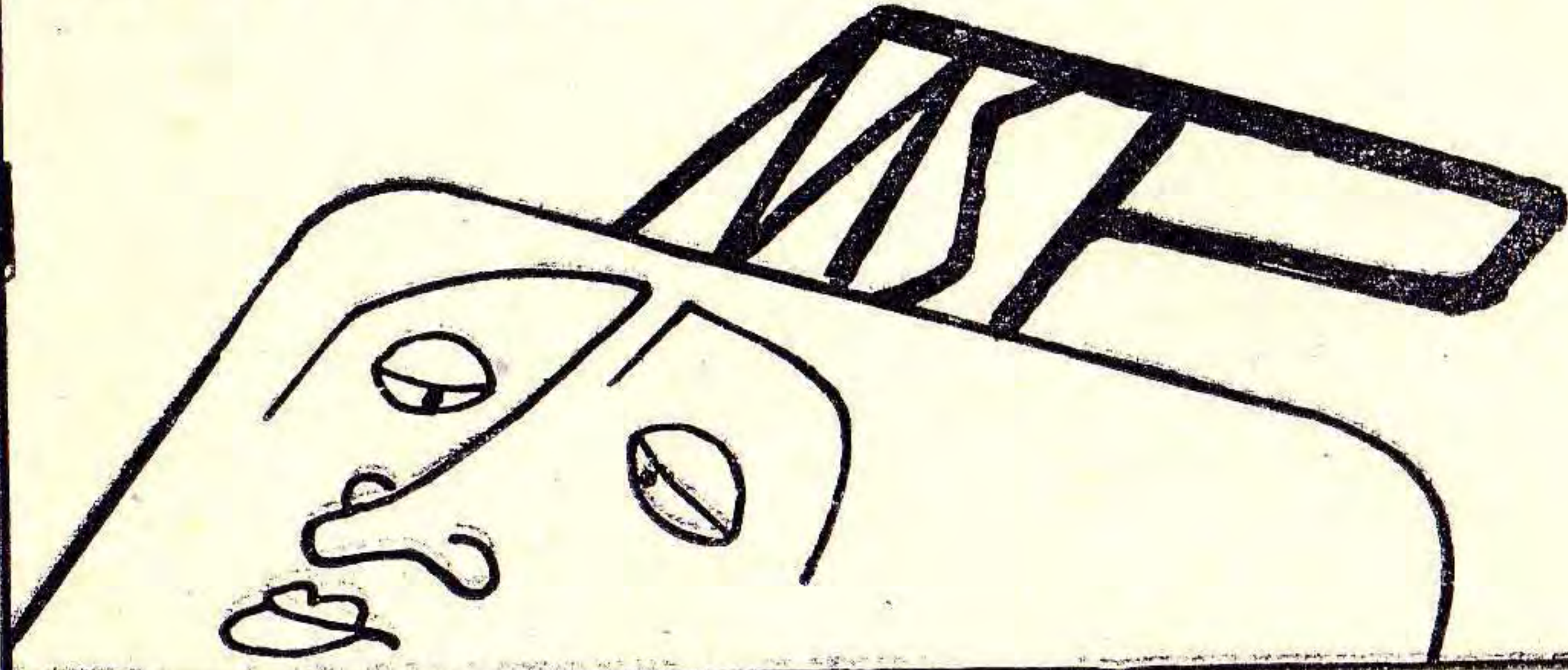
— Milano'ya mı gideceksiniz? di-

«Öküz öldü ortaklık ayrıldı!»

ŞİMSİR TARAK..

YATIRIMLAR
DEVAM EDİYOR..ESKİ İSTANBUL
İÇİN AÇIK HAVA
MÜZESİ KURU-
LALAK ...

ye sorunca, bu kez kızın anlayışsız-
lığına kızarak, sertçe:

— Evet, Milâno'ya gideceğim! de-
dim.

— Affedersiniz, nerden geliyorusu-
nuz?

— İstanbul'dan.

— Niçin İstanbul'dan doğru Milâ-
no'ya gitmediniz de buraya geldiniz?

Manilâ yerine Milâno dediğimin
farkında olmadığım gibi, hostes ki-
zın söylediği Milâno sözünü de Ma-
nilâ olarak anlıyorum.

— Çünkü, dedim, İstanbul'dan Mi-
lâno'ya doğru uçak yok da ondan.
Dün akşam uçakla Hong-Kong'a gel-
dim, bu sabah da burdan Milâno'ya
gideceğim.

Ben hostes kızla konuşurken baş-
ka yolcular da danışmanın önüne
toplanmışlar, şaşkınlıkla bizim ko-
nuşmamızı dinliyorlardı.

Kız:

— Sanırım ki ters gelmişsiniz...
dedi.

Ne demek ters gelmişim? Bana
bilet satan uçak şirketi bu yolun
ters olup olmadığını bilmiyor mu?
Milâno'ya bilet almıştım, Milâno'ya
gidecektim. Milâno'ya gitmek için
de İstanbul'dan buraya dek bir gece
ve bir gün uçak yolculuğu yapmış-
tım. Dün akşam burda uçaktan inin-
ce de, ertesi sabah erkenden Milâ-
no'ya uçak olduğunu söylemişlerdi.

Çevremde birikenler, kıza çıkışa-
rak yaptığım bu açıklamam üzerine
gülmeye başladılar. Onların, Hong-
Kong'tan Milâno'ya doğru uçak ol-
madığını söyleyen hostesin aptallığı-
na güldüklerini sanarak, ben de on-
larla birlikte gülmeye, görevli kızla
alaya başladım.

Görevli hostes:

— Olanaksız, dedi, İstanbul'dan
Milâno'ya gitmek için Hong-Kong'a
gelinmez.

— Ben de Hong-Kong'u görmeye
bayılmıyorum! diye bağırardım. Ama

ne yapayım, uçak şirketi Milâno'ya
gitmem için biletimi bu yol üzerin-
den verdi.

Bunun üzerine kız:

— Lütfen biletinizi verin! dedi.

— Buyrun! diye uzattım biletimi
sertçe.

Kız biletime bakınca çok gülünç-
lü bişey görmüş gibi sırıtarak:

— Haaa, siz Manilâ'ya gideceksi-
niz? dedi.

— E peki, ben ne diyorum size de-
mindenberi! Elbet Milâno'ya gidece-
ğim.

— Milâno'ya değil, Manilâ'ya gide-
ceksiniz.

Çevremdeki kalabalık kahkahayı
bastı. İşte o zaman yaptığım yanlış-
lığı anlayıp, utancımın yerini dibi-
ne geçtim. İşte o utanç şaşkınlığıyla:

— Size ne? İstedğim yere gide-
rim. İsterseniz Manilâ'ya, isterseniz
Milâno'ya...

Bu utanış dalgınlığımdan sonra
uçığa binip Milâno'ya, pardon, Ma-
nilâ'ya vardım.

MİLÂNO... Hayır, Manilâ'da
Rosalinda adlı iyiyürekli bir
kadın yazarın çok yardımını
gördüm. O'nun yardım ve incelikle-
rine karşı, sözde iltifat edeyim diye
yaşadığı kentin çok güzel olduğunu
söyledim. Gelgelelim, Manilâ'ya Mi-
lâno demek yanlış, hele o Hong
Kong'taki tartışmadan sonra bend
büsbütün bir saplantı olmuştu. «Ma-
nilâ çok güzel bir kent» diyecek yer
de:

— Bayan Rosalinda, Milâno çok
güzel bir kent... dedim.

Rosalinda, Milâno'nun konuşma-
mızla ne ilişkisi olduğunu, Milân-
no'nun da birdenbire nerden çıktığını
anlayamadığından yüzüme şaşkı-
nı bakarak:

— Evet, güzelmiş... Öyle söyler-
ler... dedi.

Ne demek güzelmiş! İnsan yaşadığı

ğı kentin güzel olup olmadığını bil-
mez mi?

— Size güzel gelmiyor mu Rosa-
linda?

— Ben hiç Milâno'ya gitmedim.

Çok kişi benimle şakalı konuşma-
ya meraklı olduğundan Rosalinda da
şaka yapıyor sanarak:

— Nasıl olur, içinde yaşadığımız
kente gitmezsiniz? dedim.

— Hayır, hiç gitmedim.

— Nereye?

— Milâno'ya.

— Çok şakacısınız. Burası neresi?
Mi... derken yine Manilâ'ya Milâno
dediğimi anlayıp bozuldum.

O akşam Manilâ belediye baş-
kanı görkemli bir şö'en ver-
mişti. Şö'ende çağrılar ko-
nuştular. Konuşma sırası bana gel-
di. Ben konuşurken, ordakiler her
sözümde gülüyorlardı. Oysa gülüne-
cek bişey söylediğim de yoktu. Bu
gülüşmeleri, konuşmamın başarısı
sanarak daha yüksek sesle konu-
ştum. Şö'endekilerin, kahkahalardan
gözlerinden yaş geliyordu.

— Sayın Milâno belediye başkanı
ve sayın Milâno'lular... Bu güzel Mi-
lâno'da yaşadığınız için ne mutlu
insanlarsınız... Çünkü Milâno...

Milâno'ya geldiğim için çok za-
vinçli olduğumu, Milâno'ya ilk kez
geldiğimi, Milâno'nun çok güzel ve
temiz bir kent olduğunu, Milâno
halkının iyiliğini, Milâno'luları hiç-
bir zaman unutamıyacağımı... bü-
tün bunları gittikçe coşkulananak,
sesimi yükselterek söylerken, dinle-
yenler de kahkahaları patlatıyorlar-
dı.

— Milâno belediyesine sevgili Mi-
lâno'lulara teşekkür ederim.

Kadehimi havaya kaldırarak «Ka-
dehimi Milâno'luların mutluluğu
için kaldırıyorum» derken yanımda
oturan Rosalinda ceketimin eteğin-
den çekerek:

— Milâno değil, Manilâ... diye fı-
sıladı.

Birden her yanımdan ter boşandı.
Bu denli utandığım hiç olmamıştır.
Karşımda kahkahalardan açılmış
birçok ağız görüyordum.

O denli çok Milâno demiştim ki,
artık sözümün dönemezdin:

— Evet, dedim, Milâno'ya Mani-
lâ... yani... Manilâ'ya Milâno dedim.
Yanlış söylediğimi sanmayın, Milâ-
no'ya Manilâ... Manilâ'ya Milâno...
Manilâ... Milâno... diyorum. Çünkü
burası, yani Manilâ, uzakdoğunun
Milâno'su, Manilâ da Milâno'nun şe-
yidir...

Şaşmalıklarım dinleyenleri büsbü-
tün güldürdü.

— Kadehimi Milâno demek olan
Manilâ'luların mutlulukları için kal-
dırıyorum.

Alkışlar kahkahalara karıştı.

Ertesi günkü gazetelerde «Manilâ-
da kendini Milâno'da sanan bir de-
lege», «Milâno'ya gidecekken Mani-
lâ'ya gelen bir yolcu» gibi alaylı
başlıklarla belediye şö'enindeki ko-
nuşmam anlatılıyordu.

BAŞIMDAN geçen bu olayı hiç
kimseye anlatmayacaktım. A-
ma bugün, Filipinler'e posta-
ladığım mektubu postacı geri geti-
rince, artık olayın gizlenecek yanı
kalmadı. Çünkü bunu açıklamazsam,
Milâno'daki —çok affedersiniz— Ma-
nilâ'da edindiğim dostlarım neden
bunca zamandır kendilerine mektup
yazmadığıma şaşacaklardır. Oysa
hepsine ayrı ayrı teşekkür mektup-
ları yazıp postalamıştım. Onlara
gönderdiğim her mektup, zarfımın
üstünde «Yanlış adres», «Bulunamı-
yor», «Filipinler'de Milâno yok» ya-
zılı açıklamalarla geri geldi. Çünkü
zarfın üzerine «Manilâ — Filipinler»
yazacak yerde «Milâno — Filipinler»
diye yazmışım.

Aziz NESİN

BURASI ANKARA

Fikret Otyam

Ecevit'in kehaneti mi yâni?

CHP Genel Başkanı sayın Bülent Ecevit, MC hükûmetinin ekonomi politikasını eleştirdi, sanki çok önemli bir buluşmuş gibi, «Dört parti elele devleti yağmalıyor» dedi...

Her akli başında kişinin ortak yargısı bu, bunu herkes biliyor, görüyor ve herkes söylüyor... Ama bunu CHP Genel Başkanı Ecevit söyleyince önem kazanıyor!... Neden? Adam kocaman CHP'nin Genel Başkanı... Yüzbinlerce, milyonlarca sade vatandaşın ortak görüşü bu, ortak görüşü ama hiçbir gazete manşetine almaz, MC'nin başı Demir de kalkıp cevap vermez... Onun içi, geniş halk yığınlarının bu ortak görüşünü, ortak yargısını dile getirdiği için bay Ecevit'e yine de bir teşekkür gerekir. Ama lütfen öğrenme-sin, bunu salt ben biliyorum diye... Üstelik sayın Cumhurbaşkanımız da «Hep kötü şeyleri yazmayın, iyi şeyleri yazın» dedi Karadeniz gezisinde, peki ne yapacağız biz şimdi? Bir yanda kötü şeyler tüm «teaffün» üyle akıp gidiyor, öte yandan sayın Devlet Başkanımız iyi şeyleri yazın diyor!... Valla sayın Devlet Başkanımız darılmasınlar ama, son bir kez, yâni öğüdünü tutmaya başlamadan önce bir yağmalamadan da söz etmeden geçemeyeceğim... Ortalık yağmalamayla dolu, sayın Ecevit'in dediği gibi millet adına, dört partinin devleti ele geçirip yağmalamasından başlayan bu «han-ı yağma» taaa daktilo şeridine kadar dayanıyor!... Daktilo şeridi deyip geçmeyin, sayısını unuttum, kaç tane bakanlık vardı? MC hükûmetinin önemli kişilerine daha da önem kazandırmak için bakanlık sayısını çoğaltılar biliyorsunuz tabii... Bakanlık çoğalınca bakanlıklar da çoğalmış olur!... Bakanlıklar çoğalınca müsteşarlar yardımcılar, daire başkanları, bölüm başkanları, genel müdürler, genel müdür yardımcılar, şube şefleri, şef yardımcılar, memurlar, özel kalemler, özel olmayan kalemler,

daktilolar, sekreterler personel müdürleri, yardımcılar, sivil savunma uzmanları şunlar bunlar da çoğalır... Neden çoğalır, çoğaltılır? Kendi takımından açları doyurmak için iş yapmak için değil... Bakınız, örneğin MHP'nin komando dedikleri işsiz güçsüzleri taa Urfa'lara kadar gönderiliyor, toprak ve tarım reformu müsteşarlığı Urfa Bölge Müdürlüğünde 60 liradan başlayan yevmiyelerle işe yerleştiriliyor... Evet, bunca bakanlığa yenileri eklendi, adamlar alındı, binalar tutuldu, masalar, perdeler, sandalyeler, halılar, namaz seccadeleri, odacılar neyim de tamam oldu mu, oldu... Peki bu adamlar tüm gün namaz eda edecek, yahut toto oynayacak, yahut çay kahve içecek değil ya, peki ne yapacaklar, yazı da yazacaklar... Yazı şimdileri divitle falan vazılmiyor, yâni hâlâ hayretteyim neden divit dönemine dönülmedi diye, belki akıllarına gelmemiştir, gelir, gelebilir divitle yazılır yazışmalar, yazılar yâni... Neyse, daktilo kullanılıyor şimdilik... Daktilo deyip geçmeyin, her birisine bir daktilo şeridi gerek. Türkiye'deki tüm devlet dairelerini kamu kesimini yâni, bir gözünüzün önüne getirin, muhtarların bile şimdi daktilo makinesi var, köylülere armağan olarak ta Alamanyalardan getirmiş. Bir de özel kesim var, bizler yâni... Bizler dedimse devlet kesiminde olmayanlar demek istedim, örneğin arzuhalci İsmail efendi, gazeteci Fikret efendi, avukat Nabi bey falan filân... Hepimizin işi gücü daktilo ile...

Biliyorum, lâfı uzattığıma içerliyorsunuz, haklısınız içerlemekte, zira ben de çok içerliyorum ve ortak etmek istiyorum bu öfkeme sizleri...

Evet, Türkiye'nin önemli bir sorunu da daktilo şeridi sorunudur...

Sahil yağmalaması, toprak yağmalaması, ithalat ve ihracat yağmalaması, döviz kuru farkları yağmalaması, vergi iadesi yağmalaması, ar-

sa yağmalaması ve binlerce yağmalama yanında ülkemizde bir de daktilo şeridi yağmalaması vardır...

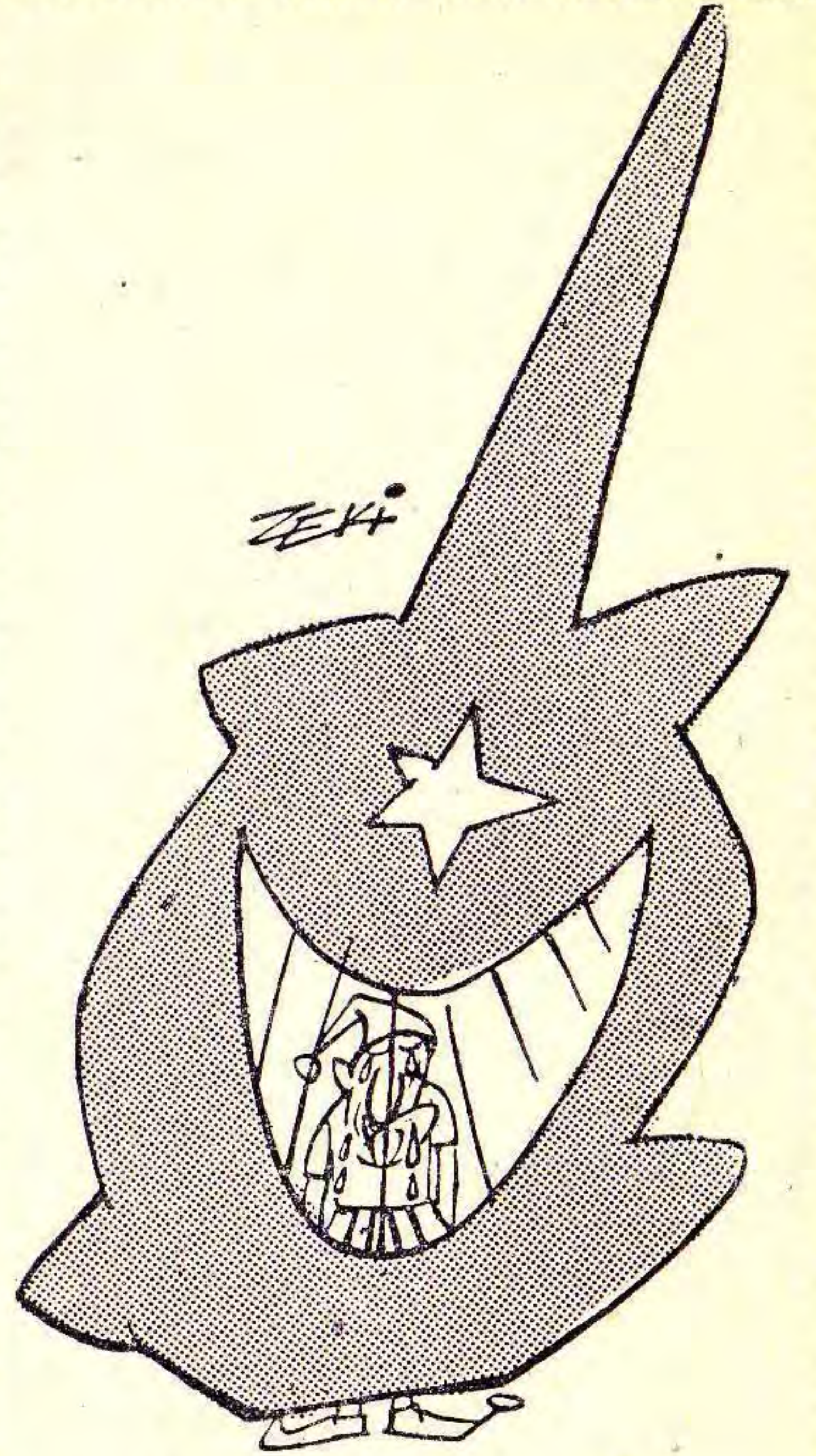
9.5 metre boyunda, bir santim iki milimetre eninde tülbentimsi bu siyah bez parçasının fiyatı 17.50 liradan başlamakta ve 35-40 liraya kadar yükselmektedir... Türkiye'de hiçbir tüketim maddesinin fiyatı bu kadar kısa zamanda böylesine zam görmemiştir... 35 liraya kıyıp aldığım bu şerit tam 95 sayfa yazdıktan sonra yazmamaya başladı!... Yâni yüz sayfa bile yazamadı, haydi bir yenisi... Şimdi bir düşünün devlet dairelerindeki yazışmaları şurdaki burdaki yazışmaları, yazmaları yüz sayfada bir 35 lira gerekiyor... İngiliz kumaşymış en pahalı kumaş, halt etmiş İngiliz kumaşı, dünyanın en pahalı kumaşı bu daktilo şeridi dir.

Evet, bir han-ı yağmadır gidiyor... Bay Ecevit'in millete tercüman olarak ifade buyurduğu cihetle «dört parti elele devleti yağmalıyor...» Daktilo şeridine varanadek uzanıyor bu yağmalama...

Yağma olunca, paralar da «yığma» oluyor. Mübarek bâri değerini korusa, ne gezer? Yine, bizim ambargo başımız Amerika'nın dolarına göre Türk parasını «ayarladık» yâni bir lira —zaten bu gidişle ortada birşey kalmayacak— daha da ufaldı!...

Bay Ecevit devam ediyor: «Gerçek sanayiciler tehlikeyi görüp feryat ederek hükûmeti uyarmaya çalışıyorlar fakat Demirel'in kulakları bu feryatlara tıkalıdır.»

EVET, bundan böyle sadece iyi şeylerden söz edeceğim... Bunların başında Cumhuriyetçi Güven Partisinin 12 Ekim'de yapılacak kısmi Senato seçimlerine katılamayışı gelmektedir! Bir siyasal partinin seçimlere katılabilmesi için 15 ilden katılması gerekmektedir, bunlar bir liste halinde Yüksek Seçim Kurulu'na bildirilir... CGP'nir bir unutkanı, listeyi onbeş yerine ondört ilden bildirmiş!... MC kaderde, kıvançta ve tasada da ortak ya —Allah için— n'apsınlar MC'nin CGP'li Gümrük ve Tekel Bakanı sevimli Orhan Öztrak da açıkta kalacak, CGP'li Orhan Öztrak'ı, Adalet Partisi Tekirdağ'dan AP Genel Merkez kontenjanından aday göstermeye karar verdi! Eh, mal kendilerinin, yâni aday gösterme hakkı demek istiyorum, verir verir. Verir ama, Tekirdağ'da bu günü bekleyen AP'liler derakap kazan kaldırıp «istemezük» dediler... Böylelikle AP Tekirdağ örgütü birbirine girdi...

— İkinci Barış Harekâtının
birinci yıldönümü kutlandı —

IYİ haberdan birisi de, milletvekillerine yasalara aykırı iş yapamayacağını bildiren bir Gümrük Bakanlığı memurunun milletvekili tarafından dövülmesidir... Ne demek milletvekiline yasaları göstermek? Memurlar haddini bilmeli... Adam kocaman milletin kocaman vekili... Yasaları yapan o, düşünen, nefes tüketen, sonra parmağını kaldırıp oy vererek yasalasmasını sağlayan kişi! Sen kalk, koca milletvekiline, «Beyfendi bu istediğiniz yasalara aykırıdır, yapamam bu işi olmaz» de!... Milletvekili haklı tabii, bu cevabı alınca, vay ulan bunu bana nasıl dersin, işimi nasıl yapmazsın deyip memurun gırtlığına sarılır, verir tokadı ve de bir iddiaya göre çeker tabancasını!... Evet, memurlar haddini bilmeli, adam milletvekili, üstelik Milliyetçi Cephenin bir ortağı, nasıl karşı koyabilir bir memur? Senin işin, olsa olsa devleti korumak için daktilo şeridini eskitmek olur, gerisi fasarya...

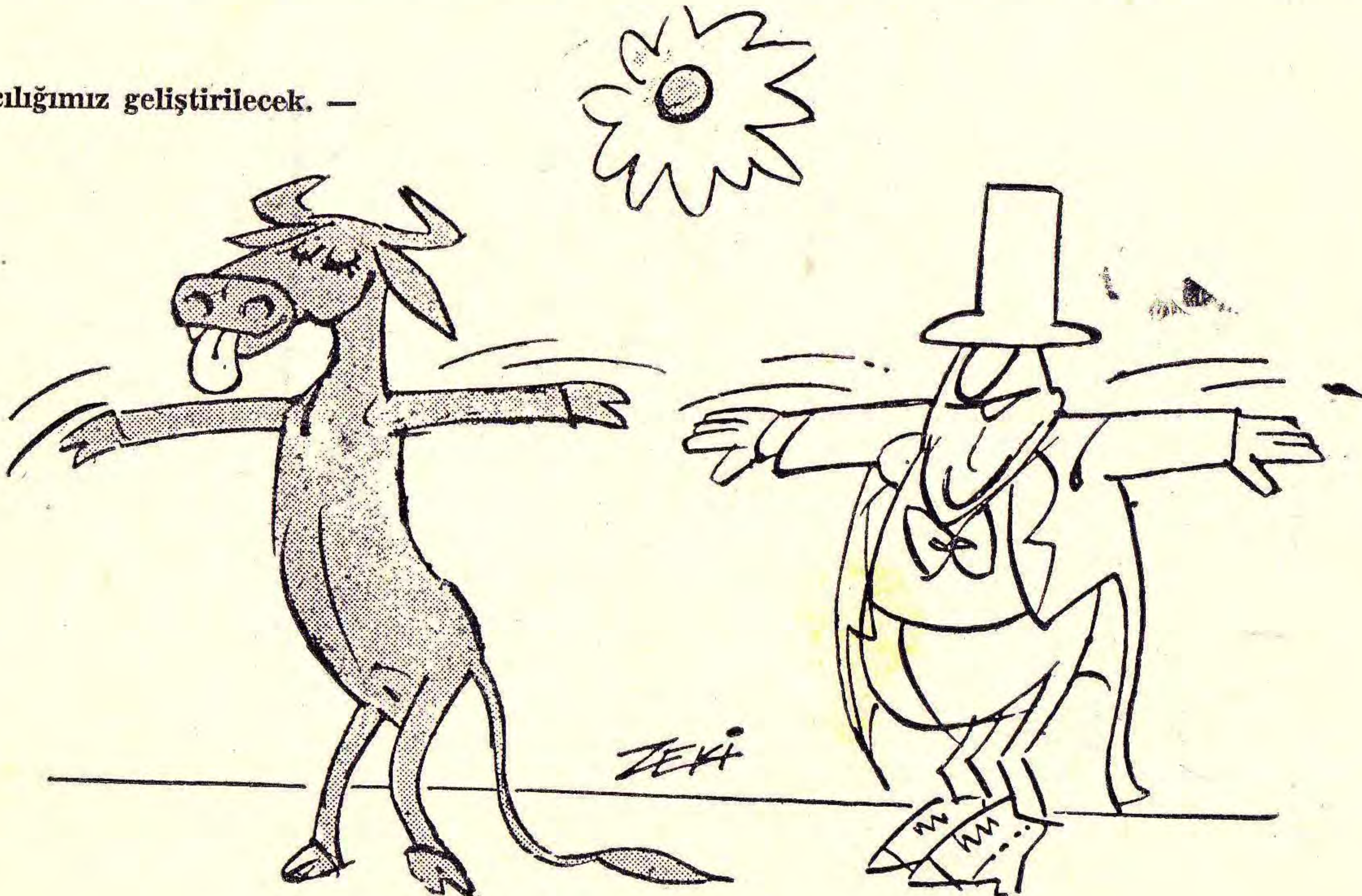
BAŞKENT Ankara'ya yeni kiracılar gelmeye devam ediyor, hem de olanca hızıyla... Şom ağızlı gazeteler buna «memur kıymı» diyorlar... Bu nöbet değişimidir... Milli Eğitim Bakanlığı, tebdili mekânda hayr vardır sözünü en çok uygulayan bakanlıkların başında geliyor... İç turizmi ve iç gelişmeleri en nefis biçimde uygulayan, yerine getiren Milli Eğitim Bakanlığı, kadroları allak bullak edip, çil yavrusu gibi dağıttı... Her ne kadar sayın Cumhurbaşkanımız, siyasal iktidarların kadrolarıyla işbaşına gelmesinin yığınla sakıncalar yaratacağını uyardıysa da, bu uyarının önemini bir türlü kavrayamayan nice bakanlar gibi Milli Eğitim Bakanı da kadroları allak bullak etti, örneğin Bakanlıkta müfettiş kalmadı! Müfettişsiz olur mu, olmaz... Hem yeni atamalar düzenlendi, örneğin Çankırı İmam Hatip Lisesi Müdürü muhterem Abdülkadir Cengiz, Trabzon İmam Hatip Lisesi Müdürü muhterem Ahmet Kuloğlu dördüncü derece kadrolu birinci sınıf Bakanlık Müfettişliğine getirildiler...

Evet, bu haftaki Başkent Ankara'dan iyi haberlerim bu kadar...

Beni okumak zahmetine katlanan sayın okurlarıma daha iyi haberler verebilmem için sağlığını ve aklını koruması için Tanrı'dan kendime de sağlık diler. Büyüklerin ellerinden, küçüklerin gözlerinden öperim.

Fikret OTYAM

— Hayvancılığımız geliştirilecek. —

— Kollar yana... Bir ki... bir ki...

O GÖBEK MİLLETİ MALOLMUŞTUR

HELSİNKİ'de Demirel'le Ford karşılıklı otururlarken, Ford tutmuş Demirel'e:

— Niçin saunaya gitmiyorsunuz? demiş.

Babam gazetede bu haberi okuyunca, sinirinden hop oturdu, hop kalktı:

— Vallahi, dedi, bu Amerika bize gerçekten dost değil... Şuna bakın hele şuna, düşman etmez bu lâfi...

— Nolmuş ki baba? dedim.

— Daha nolaacak oğlum, dedi.

Ford denen efendi Demirel'imize saunaya git, yâni azıcık zayıfla demek istiyor... Olur mu be, hiç olur mu? Maksatları, bizi dosta düşmana rezil ettikleri yetmiyormuş gibi, daha da çok rezil etmek. Şimdi Demirel saunaya gitmiş olsaydı, çerden çöpten bir adam olsaydı, Helsinki'de masaya yumruğunu vurduğu anda nasıl bir ses çıkacaktı, tıs... Onun ardından yumruk vurduğu avucunu ağzına götürecekti. «Uy anam» diyecekti. Karşıdaki düşmanlarımız da buna içlerinden kıs kıs gülecekler. 'İP Dayım atıldı oradan:

— Bu Ford denen adamda hiç kafa yok, dedi... Demirel oraya o yumruğu gülmeye indiriyse, bunu göbeğine borçludur. Ben az çok güreşle ilgilendim yahu. İnsanın göbeği kavi olunca, bu kavilik insanın gerdanına dek devam eder. Hele o

insanda bir de ense yerindeyse, o insan yumruğunu masaya vurunca, gülmeye ses çıkarır... İşte Demirel de bu gücü göbeğine borçludur. Annem atıldı oradan:

— Böyle dostluk, böyle müttefiklik olmaz, dedi. Her şeye ambargo koyabilirler, silâha, cephaneye, it-halâta, ihracata, ama Demirel'in göbeğine asla ve asla ambargo koyamazlar...

— Elbette efendim, dedi babam.

O göbek millete mal olmuş bir göbektir. Demirel'e zayıfla demek, saunaya git demek, bize yapılmış en büyük kallesliktir. Ve Türk milleti hiçbir zaman bu kallesliği unutmayacaktır. Biz Türkler Demirel'imizi Allah nazardan ve de kazadan korusun, televizyonda izlerken, hemen damarlarımız kabarıyor:

«Şu göbeğe bak, şu heybete bak, şu enseye, şu gerdana bak» diyerekten birbirimizi kutluyor, göbeğimizle öğünüyoruz. Bu adam bizim değer yargılarımızı bilmeden nasıl konuşur Allah'a böyle?

Babam bana soruyordu.

— Vallahi bilmem ki baba, dedim. Belki de adam bizim Demirel'i bir karşılama töreninde falan kaz adımlarla yürürken görmüştür de onun için zayıfla falan demiştir...

— Yooo, dedi dayım, o kaz adımlarla tören kıtasını teftiş etmenin

— Kahve falına baktırdım şekerim... Kısmetimiz denizden gelecekmiş!..

de ayrı bir gururu var bizim için... Söyledik canım, biz yıllarca güreşle ilgilendik. Şayet Demirel'de o göbek olmasa, bizim televizyonda izlediğimiz gibi Demirel kaz adımlarla yürüyemez ancak ördek adımlarıyla yürüyebilir... Adamların maksatları apaçık... Demirel'in göbeğini yok edip, bizi başka devletlerin önünde rezil etmek... Ama Türk milleti Ford'a gereken cevabı verecektir...

Annem:

— Vallahi bana kalırsa şöyle bir miting düzenlemeli, dedi... Göbeğimize karışma diye bol bol dövizler bulundurmali...

— Ha, dedi babam, efendim bunun aslı kıskançlığa dayanıyor... Basbayağı kıskançlık... Ford bir

kendi göbeğine bakmıştır, bir de bizim Demirel'in göbeğine. Yahu demiyorduk içinden, ben o denli kalkınmış bir ülkenin başkanıyım, bendeki göbeğe bak, marul gibi, bir de şu geri kalmış Türkiye'nin başbakanındaki göbeğe bak, maşallah lâhana gibi... Zaten evlâdım devletler arasında kıskançlık girdi mi, ne dostluktan, ne de müttefiklikten hayır gelir. Adama bak yahu, deli edecek insanı, ulan hiç göbeğe ambargo konur mu be? Dayım:

— Kendi ülkesi sanıyor Ford efendi, dedi... Bizim memlekette büyük adamlık okkalı olmakla ölçülür... Ne kadar kafan çalışırsa çalışsın, şayet göbeğin yoksa bizim memlekette büyük adam olamazsın... Bizde otoritenin, inandırmanın ilk koşulu göbektir efendim, değil mi ya?

Babam atıldı yine:

— Saunaya git demiş, tövbe Yâ rabbim tövbe... Demirel zayıflamak istese, saunaya ne hacet, memleketin binbir derdi var, düşün o dertleri, bir haftanın içinde iğne ipliğe dön... Ama adam bizi düşünüyor, zayıflamıyor... Bazan kara düşüncelere dalsa bile, hemen göbeği aklına geliyor, ardından Türk milleti çağırış yapıyor,

«Aman bana ne, ne olursa olsun» diyor ve göbeğinin formunu koruyor. İşte en kızdığım nokta bu, sen binbir sıkıntıyla o göbeğin formunu yerinde tutacağım diye çalış, ardından Ford efendi çıksın:

«Niçin saunaya gitmiyorsun bey efendi?» desin... Olmaz, bize saygısızlıktır bu...

— Pekiyi yahu, dedi annem, Ford kendisine böyle bir şey söyleyince, Demirel ona tutup bir şey söylememiş mi?

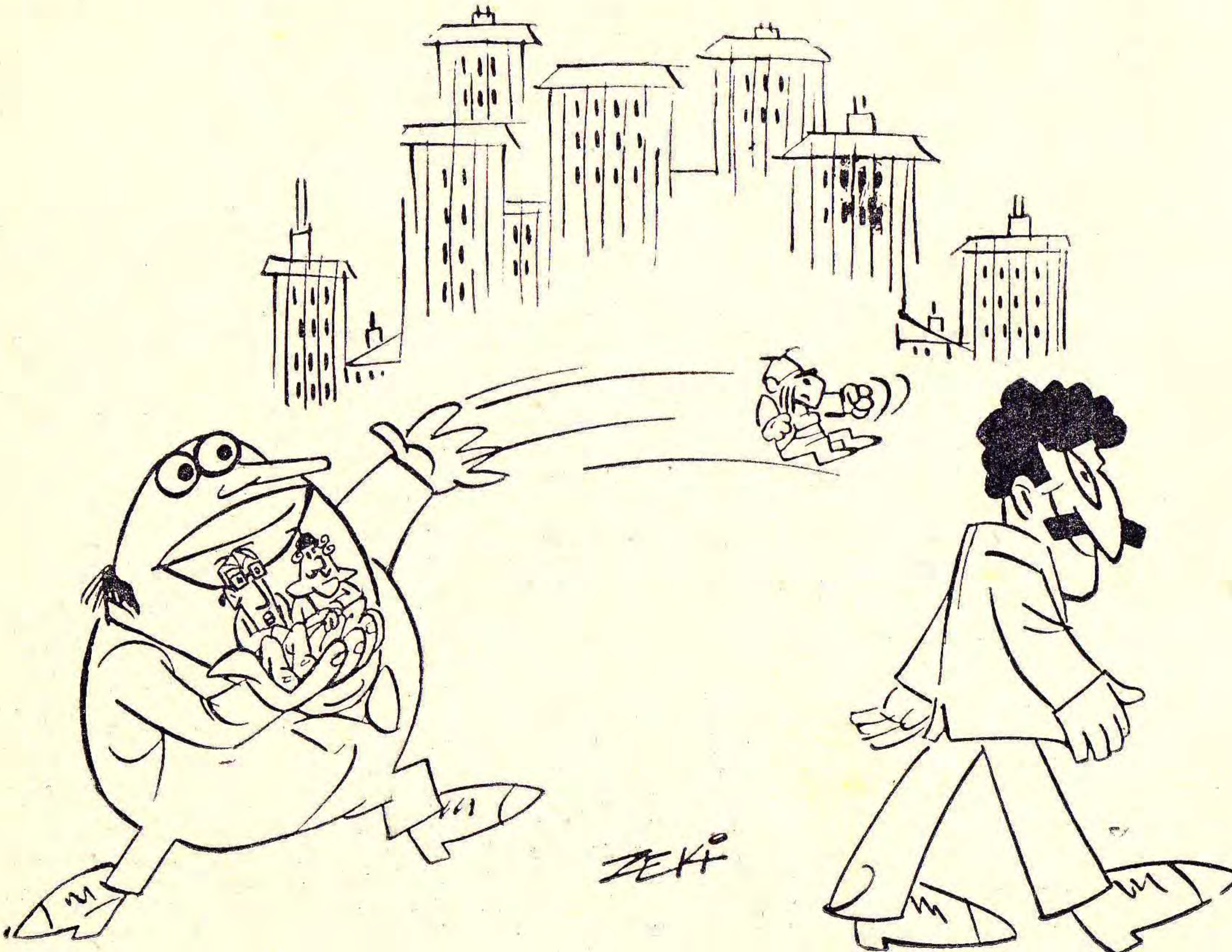
Babam gazetenin o yerini buldu:

— Aaaa, diye mutlulukla ağzını açtı, hiç söylemez olur mu, bakın öyle okkalı bir lâf etmiş ki...

— Ne demiş? dedi dayım.

— Bakın okuyorum, beyefendi demiş Ford'a, Türk milleti yesin içsin benim göbeğime şükretsın; hatırlarsanız Ecevit, Erbakan'a ancak birkaç ay dayanabildi... Ben bu göbekte inşallah genel seçimlere dek dayanacağım ve memleketimi hükümetsiz bırakmayacağım...

Muzaffer İZGÜ

— Türkes, Ecevit'e çattı. —

Ceza Evi ANILARI!

- 7 -

C içekbozuğu, zayıf, tiril tiril giyinmiş, traşlı, bir gözü hafif kayan, orta parmağında şahane görünümlü bir yüzük bulunan biriydi...

Çok kereler, kendisiyle kontak kurup bir iki laf çıkartmak istediysem de fırsat bulamamıştım. Koridorda hep gardiyanlarla muhabbet ederdi. İçtiği sigara da ya Kent, ya Pall-mal'di. Bir akşam üstü taşlıkta volta atarken o da bize katıldı. Bu sefer kendisiyle konuşmak durumunu ayarlayacağım için sevindim.

— Hangi davadan buraya düştün? diye sordum. Gülümsedi. Gülümserken de önde iki altın dişi göründü.

— Beni burda Asliye hukuk Necdet diye tanırlar. Şöhretimizi öyle yaptık... Gel şöyle bir kenara çökelim de anlatayım, dedi...

Bir kenara çömeldik. O gün hava güneşli olduğundan, tabii duvarın en güzel yerini ayarladık. Sigaralarımızdan birer nefes aldık, Necdet anlattı:

— Senin anlayacağın, ben mahkemelerde iş tutarım...

— Nasıl iş?

— Boşanma davaları üzerine iş... Bu bambaşka bir tulat ve incelik ister.

— O davalarda şahitlik mi yapıyorsun?

Necdet parmağıyla sigarasının külünü silkeledi ve sırttı:

— Ona benzer vaziyetler ama ben şahit olarak değil de başka şekilde çalışırım.

— Ne şekilde?

— Bak baba, bu memlekette mahkemeleri en çok boşanma davaları meşgul eder... Kocasını tarafından şutlanmış kadınlar teselli arayan birer zavallıdır...

— Anladım, sen onları mı teselli edersin?

— Hepsini teselli etsem ömür yetmez. Ben aralarından etli, butlu ve küflülerini seçerim...

— Nasıl giriyorsun lafa? Kadın zaten erkekten bezmiş, mahkeme kapılarına düşmüş, bu biraz zor değil mi?

— Dünyada kolay iş var mı baba? Çiğnemedi lokma yutulur mu? Sonra yutacağın lokmayı da seçmesini bilmen lazım...

— Demek sen seçmesini biliyorsun?

— Şıp diye... Bir kere karı gençten olacak. Kolunda altın bilezik vaziyetleri, parmağında yüzük durumları bulunacak ya da nında akrabadan bir erkek olmayacak Daha mü-

himi, hikâyesini çaktırmadan kopya edeceksin...

— Nasıl kopya edeceksin?

Necdet gene sırttı, sonra meydancıya seslendi:

— Bize beşlikten ikilik yap!...

Sonra bana döndü:

ASLİYE HUKUK NECDET

— Kopya demek, hafiften yanaşp dâvanın özünü anlayacaksın. Kadın ne benim vaziyette kocasından ayrılıyor. İş tutmaya müsait mi... Boşandıktan sonra şaşkına dönme ve çuallama şekli bize ne gibi bir menfaat getirir şeklinde sorular ve cevaplar...

— Bunları öğrendikten sonra ne yaparsın?

— Kadının, zavallı taze durumunu ayarladıktan sonra yanaşırım ve aramızda şöyle bir konuşma filmi geçer... Meselâ ben:

«— Şu dünyada ne ah-lâksız herifler var... Zavallı hemşire üzülmeye, iyi bir kadın olduğun halinden belli, o herif senin kıymetini nerden bilecek... İyi ediyorsun da ayrılıyorsun» diye ilk dalışı yaparım.

Kadın ya derhal makasa girer, yada attığımız havayı koklamaz...

— Kokladığı diyelim. Sonra ne olur?

— Neler olmaz baba... Hemen ben de cadalo ve çirkin karımı şutladığımı, şimdiye kadar beni mesut edecek bir kadına rastlamadığımı, bu mahkeme kapılarında süründüğümü, bu yüzden binlerce lira

saftettiğimi falan söyle-

rim...

— Kadın bu lâflara ilgi gösterir mi?

— Yaralı kuş ağbi, tabii gösterir. Bir iki dakika sonra biz iki birbirini anlatan kazazede şekli alarak kaynaşırız. Ben cüzdanı fora edip, her zaman çantamda taşıdığım çirkin ve gudubet bir karının resmini ortaya atıp hikâyemi daha çok pompalarım. Kadın da ekseri ayrıldığı kocasının resmi-

sterir ve ona lânetler okur...

— Çok enteresan... Demek ki müşterek derdiniz arasında birbirinize yanaşsınız...

— Tabii yanaşırız. Ama kariyi ürkütmemek için başka roller de keserim...

— Ne gibi roller?

— Hemen gidip ordan kadına çay söylerim. Sigara çalıştırıyorsa sigara tutarım...

— Bu arada ağlama vaziyetine girmişse onunla ağlarım. Fakat hiçbir zaman el vaziyeti yapmam.

— Nasıl el vaziyeti?

— Okşamak, hafiften pansumanlamak gibi... Bu zamanda dertler konuşur.

Mümkün olduğu kadar dert patlatacağın. O anlatacak, sen anlatacağın.

— Daha sonra?

— Duruşma şekline göre, kadının ne zaman mahkemeden çıkacağını konuşma sırasında araklayıp dışarda sotaya yatarım. Kadın mahkemeden çıkınca hemen tesadüf olarak o sıralarda ben de dâvama girip çıkmış gibi bir vaziyette kadına yanaşırım...

— Tabii gene dertler tazenir.

— Hazelensin baba. O zaten artık zokayı yutmuş sayılır. Bu arada ben de başka bir asliye hukukta dâvama girdiğimi ve kariyi boşadığımı patlatırım. Dikkat et be o anda bekâr hikâyesine giriyorum...

— Bunun yararı ne?

— Kadın daha çok yanaşır. Değil mi? Sen artık bekârsın. Bir bakarsın ilerde beni alır diye düşünmesine yardımcı olmak için... Çaktın ya?

— Çaktım...

O sırada çaylarımız geldi. Necdet bardakları ayarladıktan sonra devam etti:

— Bu vaziyette biz iki bedbaht, caddeyi tutarız...

— Onu hemen bir otele filân götürmezsin her halde?

— Yok baba, itimada yurta kirmek olur mu? Ben ekseri acısı dinsin diye ilk olarak böyle tazelere muhalebiciye atarım.

«Şurda bir tavukgöğsü kayalım» lâfıyla birlikte ten ha bir masa ayarlarım...

— Romantige mi girer sin?

— Haaa, tabii baba. Bir araba güzel söz sallarım. Bir kaç kitaptan ezberlediğim neşeli ve kadınları tav eden lâfları tatlı bir sesle ve mikrofonsuz, ekolu bir sesle fırlatırım...

— Meselâ ne gibi lâflar?

— Farzedelim kadının adı Neclâ... «Neclâ hanım, siz tapılacak bir çiçek kadar güzel kokan bir kelebeksiniz» gibi...

Ben güldüm:

— Lâflar güzel ama bir birini tutmuyor.

— Tutmasın baba... Kadınlar kelebekle, çiçekle bir de kokuyla mest olurlar... Sonra arkadan gözlerinin üzerine bir şiir söylerim. Bu şiir çok sağlamdır ve büyük tesir yapar...

— Okusana...

Necdet gözlerini kıstı ve konsantre olmak için bir sigara daha yaktı. Sonra okumaya başladı:

Bir anda bakamam

gözlerine

Sanki bir deniz, sanki

bir güneş,

Acaba bilmem olabilir

misiniz

Bana ebediyen bekledi-

ğim bir eş...

Ben yine güldüm:

— Harika bir şiir. Sonundaki cümle çok önemli...

— Zaten sonunu öyle getirmeyi kasten yaptım. Bir eş diyorum, uyan baba, kocasından yeni voltasını almış yalnız bir kadının en nazik yerine parmak basıyorum...

— Yalnız kadın, tabii eş ister.

— Ağzını seveyim. Zaten bu şiirden sonra kadının avucumda demektir.

— Daha sonra ne olur?

— Neler olmaz... Samimiyet sıklaşır... Otel fasilları başlar... Ben cepten biraz yırtılırım... Bu arada kadının arpa durumunu dikiz ederim. Sonra da sövüşe başlarım...

— Peki kadın evlenmek istemez mi?

— Baba, ya onun, ya benim durumum evlenmeye müsait değildir. Buna yüz türlü bahane bulunur...

Şimdi onları mı sayayım? Zaten en kabadayı kadın üç ayda ayıklanmış ve kabukları sepete atılmış olacaktı...

— Böylece kaç kadın tavladın?

— Sayısını bilmiyorum. Fakat son arakladığım karı öyle uyanık çıktı ki, o beni ayıkladıktan sonra da buraya posta ettirdi...

— Nasıl oldu bu iş?

— Şazimet denen karı da bizim işi yapıyor muş. Bir gece muhabbet halinde iken belâlısı bize bir baskın, bir sinema, karakolda bir ifade vaziyeti, biz onun evine zorla girip şeytmek durumundan ve haneye tecavüzden doğru posta Diyarbakır!...

— Paranı da aldılar mı?

— Ne demezsin baba, bu yollarda kağıtlanmak da var... Ama helâl olsun o kadar kadının ahını çıkardı...

— Ona kızmıyorsun?

— Neden kızayım baba? Biz az mı can yaktık? Kazıkladığım karıları üstüste koysan Beyazıt Kulesi olur.

Güldüm...

O sırada arkadan biri bağırıyor:

— Asliye hukuk Necdet, ziyaretçin var, gazlaaa!...

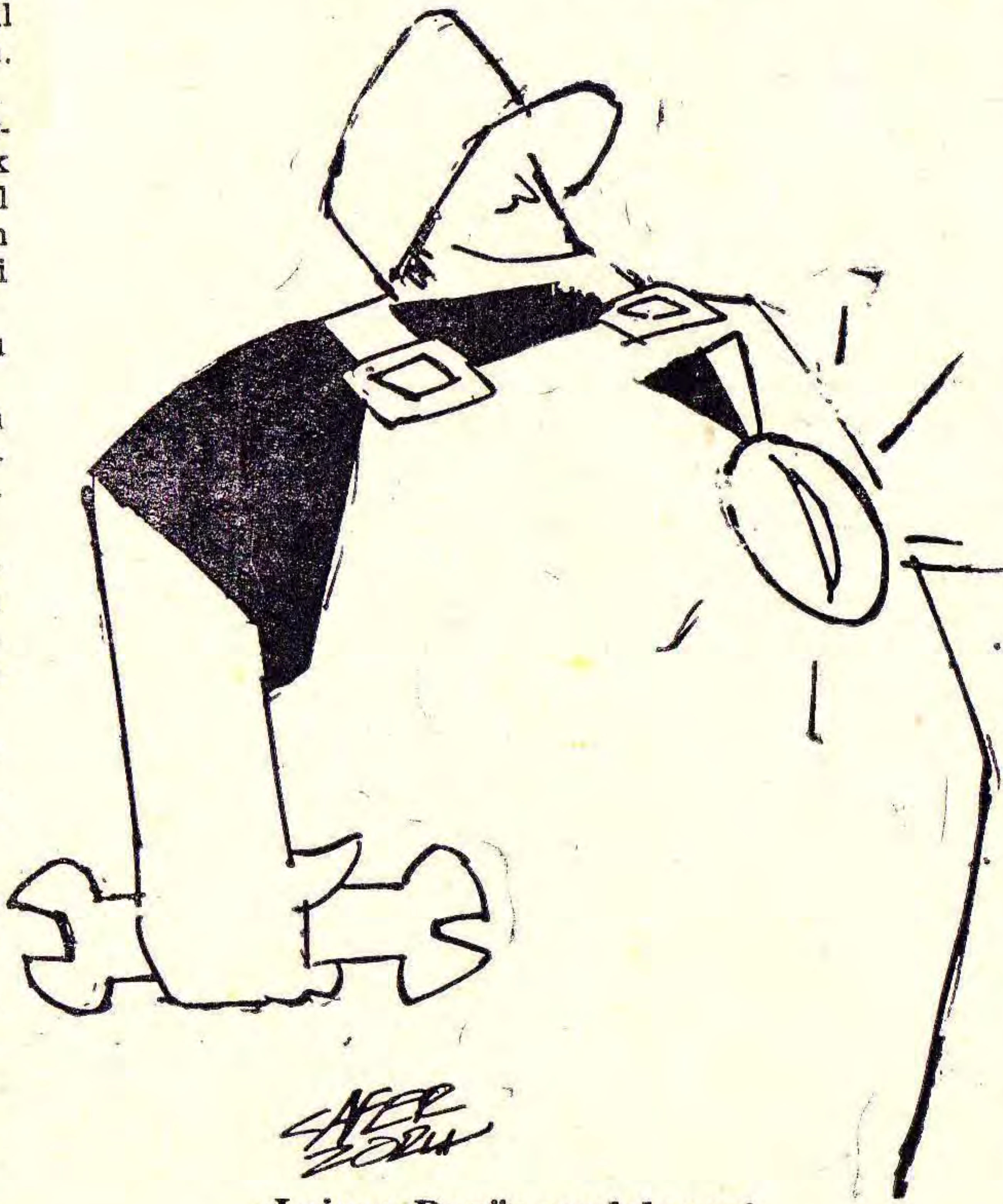
Necdet ayağa fırlarken:

— Neşe geldi, dedi. Kariya iki minibüse malolduk ama gene de arpamızı, kayıntımızı getiriyor baba... Malûm ya yakışıklılık hikâyesi...

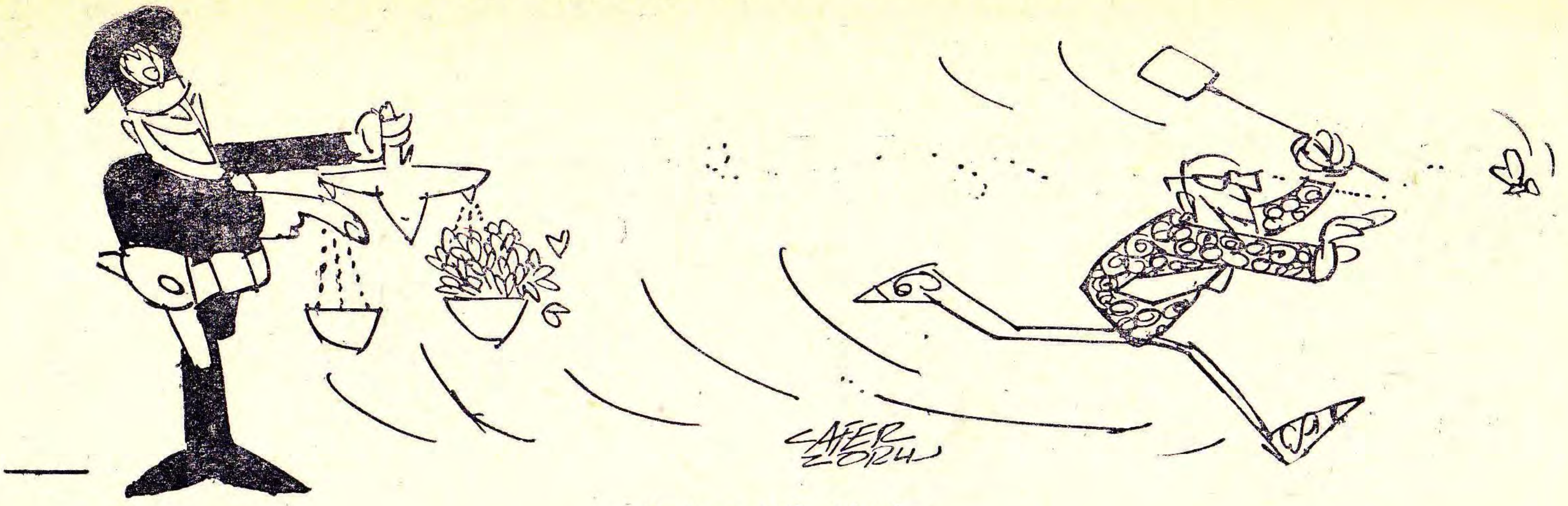
Koşarak gitti. Arkasından baktım ve kadınların ne kadar saf ve iyi kalpli mahlûklar olduğunu biraz da kabul etmek lazım diye düşündüm...

Suavi SÜALP

Fransa'da işsiz kalan işçilerimiz Lejyon'a yazıyor. — Gazeteler —

«Lejyon Donör madalyası»!

— Bir tane eksik ahbab!..

PAZARTESİ :**Öfke baldan tatlıdır**

«Amerika, Türk milletinin sabrını istismar ediyor» diyen Demirel, bu yük bir kararlılıkla son sözünü söyledi:

«Ama kafamız bir kere atarsa, bizi kimse tutamaz!»

Oysa ambargo konusunda Amerika Parlamentosu'nun tutumu kesin.

Günah bizden gitti. İşi yoksa kıyamete dek kafamızın atacağı günü beklesin!

SALI :**Gene aynı konu**

Hani «Aşk adamı söyletir, dert adamı inletir» diye bir halk deyişi vardır; son aylarda milletçe dönüp dolaşıp aynı konuya geliyorsa kimse kusurumuza bakmasın. Acısı yüregimize oturduğundan, içimizi dökecek adam arıyoruz.

Amerika'ya Eylül sonuna kadar bir süre daha tanıyan sayın Demirel, «Ambargonun alternatifi, ambargonun kalkmasıdır» derken, Çağlayan-gil, «NATO dışından silâh satın almamıza hiçbir engel yoktur» diyor.

Eh, şartlar ne olursa olsun, olaylar nasıl gelişirse gelişsin Amerika'yla ilişkileri bozmamaya çalışan bu hükümetin kararıyla bağımsız yada sosyalist ülkelerden silâh almanın yollarını da buluruz.

Ve sonra efendim, aldığımız bu silâhlarla dünya barışı uğruna müttefiklerimizi koruruz!

Sadık bir dost olmak kolay mı?

ÇARŞAMBA :**Var mı, yok mu?**

AP sözcülerine bakarsanız, koalisyon ortakları arasında hiçbir uyumsuzluk yok. «Dağıldılar, dağılıyorlar» propagandası, muhalefetin uydurması.

Eh, olur mu olur. Bir parti muhalefette olur da, yanıltıcı demeçler vermez mi?

İşin aslını öğrenebilmek için başlıyorsunuz cephecilerin demeçlerini incelemeye...

MSP'li Adalet Bakanı, «AP hamurundan yapılmış, yağmurda erimeye hazır bir gövde gibidir» diyor.

Erbakan, hedef olarak seçtiği AP yi renksizlikle suçlayıp veryansın ediyor:

«Tek başına iktidar olup, ülkeye 12 Mart'ı mı getirmek istiyorsun a renksiz!»

MHP, «Kimseye katılamayız» diyor, «Birlik ve beraberlik isteyenler, MHP'nin bayrağı altına gelebilirler.»

Ve Demirel de baklayı ağzından çıkarıyor: «MSP ile ortaklık dayanılmaz hale gelmiştir.»

Ortaklar arasındaki bağlılık birbirine en ağır sözlerle saldırmaksa eğer, koalisyonda uyumsuzluk yok brader!

**ALAYLI, KALAYLI VE TARİHİ OLAYLI; FIKRALI MANİLİ
YEMEK TARIFLI HAFTALIK AKBABA TAKVİMİ**

Seçim konuşmaları : MSP sözcülerinden

1

Esselâmualeyküm
Secdeye de yatarız
Mücahit Erbakan'la
Ne fetihler yaparız.

2

Elçiler kervanına
İmamları katarız
Elif be'yi sökeni
Kente vali yaparız.

3

Günde yüzbin
fabrika
Temelini atarız
Keyif bizim ister
tank
İster füze yaparız.

**VEDAT
SAYGEL**

4

Döviz açığı varmış
Sanmayın ki batarız
Dünya ülkelerine
İbrik tesbih satarız.

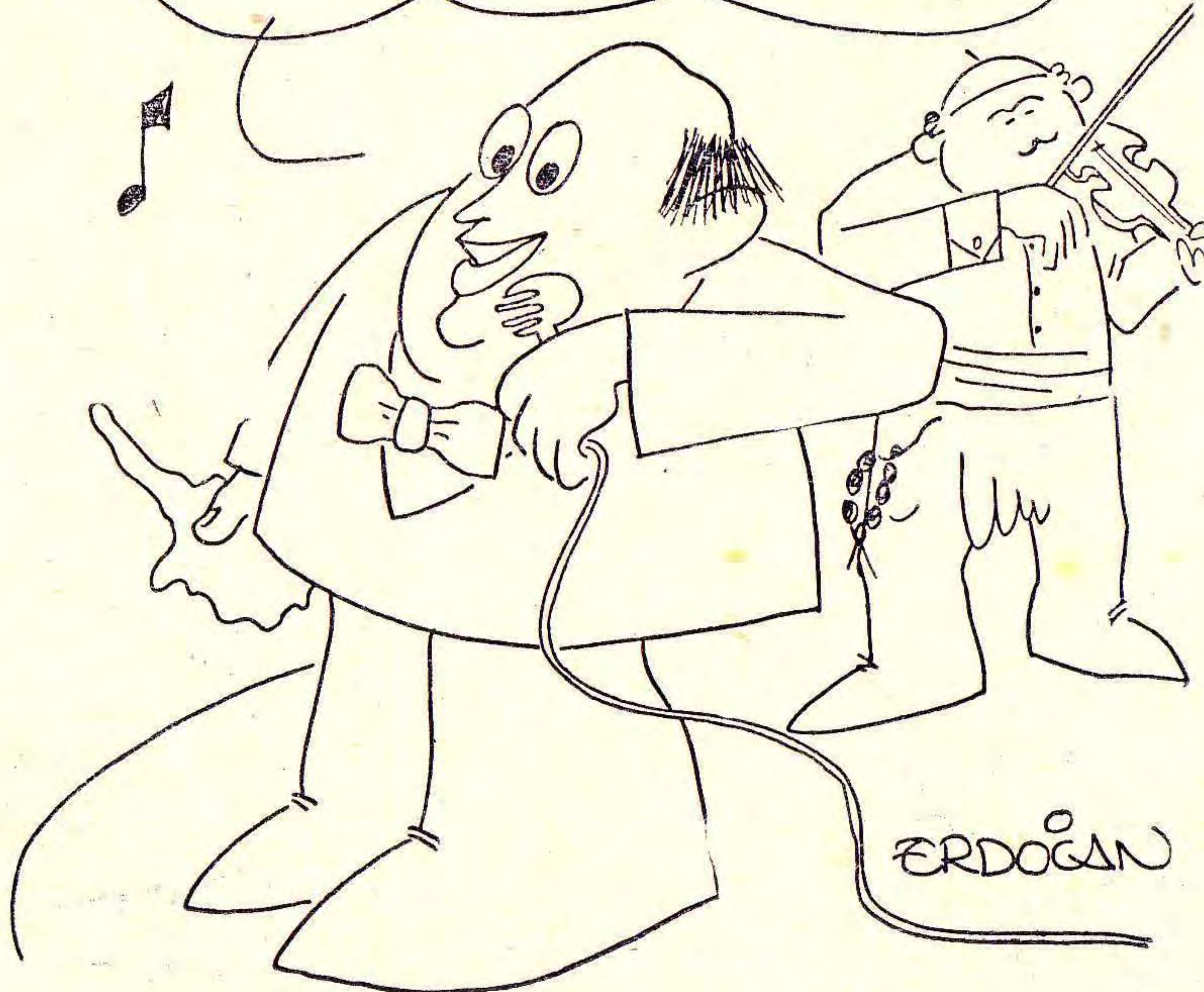
5

Plânla varıyoruz
Hedefe yavaş yavaş
Anahtara sahip çık
Sayın seçmen
vatandaş.

6

Şu renksiz ortaklığı
Senin oy'un yıkacak
Sandıktan tek
başına
Bir Erbakan
çıkacak.

ÇARESİZ DERTLERE
DÜŞTÜM AMAN
BANA BİR ÇARE...

— Ecevit, «Kıbrıs sorununun çözümünü benden soran bu hükümet çaresizdir» dedi. —

PERŞEMBE :**Gide gide...**

Ortak Pazar ülkeleri, Türkiye'den doktor istiyormuş.

Haydi hayırlısı...

Bir zamanlar işçi istediler, gönderdik.

Şimdi kapıdışı etmenin yollarını arıyorlar.

Teknik eleman istediler, gönderdik.

Mühendis istediler, gönderdik.

Doktora geldi sıra.

Niyetleri belli. İlim adamlarıyla dişe dokunur politikacılarımızı da aldılar mı bizden, başka çaremiz kalmıyor üniversiteleri çoğaltıp, üretime hız vermemizden!

CUMA :**Seninki de dert mi?**

19 kere evlenen 67 yaşındaki 34 çocuklu Kaliforniya'lı bir papaz, «İdealimdeki kadını hâlâ bulamadım» demiş.

Dünya böyledir işte!

Kimi elli yılda idealindeki kadını bulamaz...

Kimi, idealindeki düzeni kuramaz!

CUMARTESİ :**İş iştir**

Siz muhalefetin yanıltıcı politikasına kanmayın sakın. Son günlerde ithalat ve ihracatımızda bir gelişme var ki, dostlar başına!

İşte örneği: Develer ülkesi Ortadoğu'ya deve satıyoruz; tarım ülkesi yurdumuza Amerika'dan buğday alıyoruz.

Bunca kârlı alış verişe rağmen neden karamsarlığa kapılıyoruz?

PAZAR :**Anlayan beri gelsin**

«Ekipler Âmiriyim» diyerek gazi-nocuları dolandıran bir sahtekâr yakanmış.

Haydi onu anladık. Birtakım kim-seler vardır, uydurma ünlerle onun bunun karşısına dikilir dururlar.

Bu da kendisine Ekipler Âmirliği-ni yakıştırmış.

Sorunun anlayamadığımız tarafı daha başka.

«Ekipler Âmiri» sözünü duyan, neden hemen cüzdanına sarılıyor gelip aşka?

Bizden söylemesi

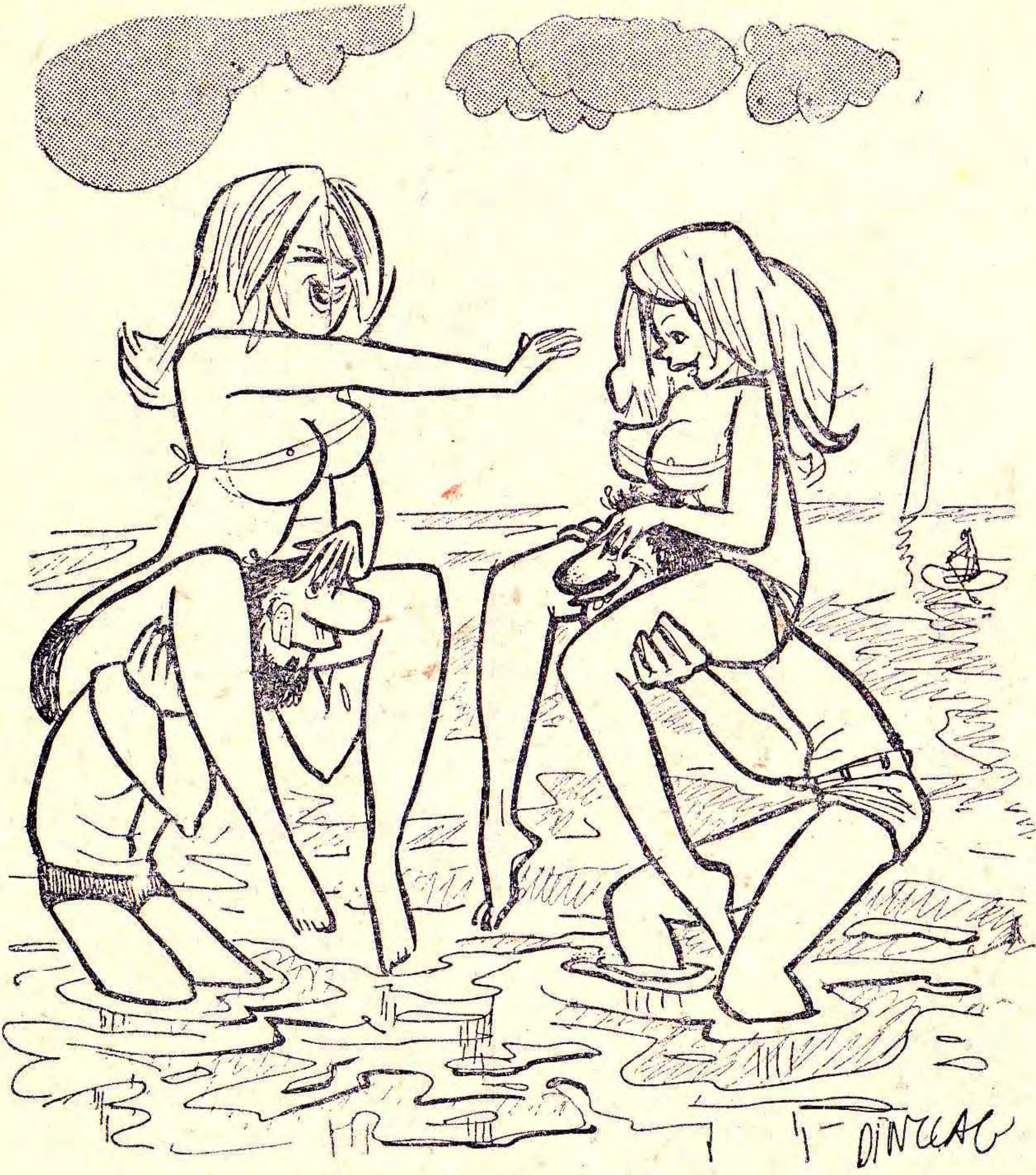
İki ayda namusunuzla 500 bin lira kazanmak ister misiniz?

Oyleyse ne işyeri açın, ne koca koca gökdelenler kurun.

Üç beş şarkı ezberleyip, hemen mukavele yapacak bir gazino bulun!

«Sesimle övünüyorum» diyen bir film yıldızımız daha bu rakamı duyunca sahneye fırlamış da

Vedat SAYGEL

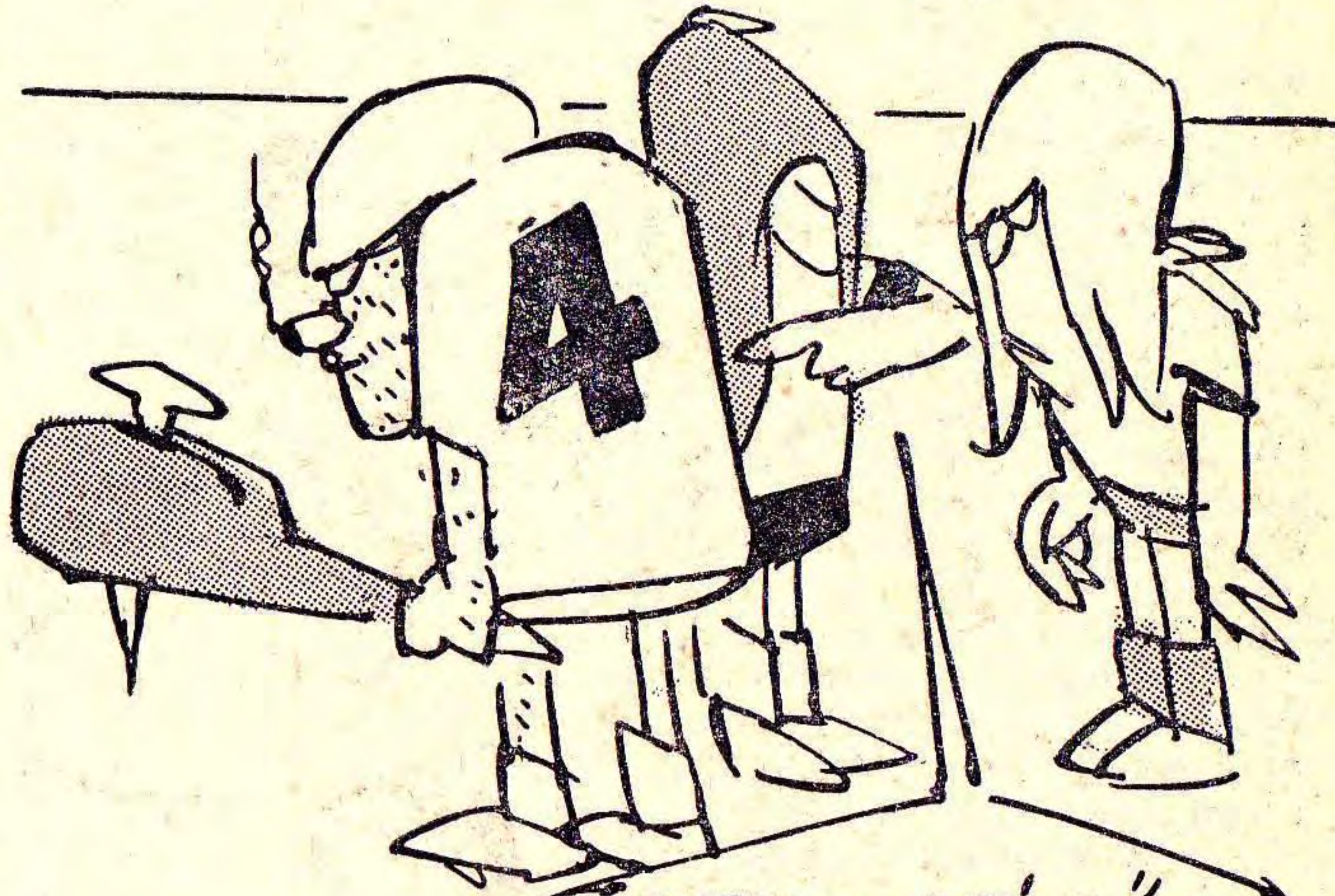
— İyi ki Ada'ya gidip de eşeğe binmedik kardeş!..

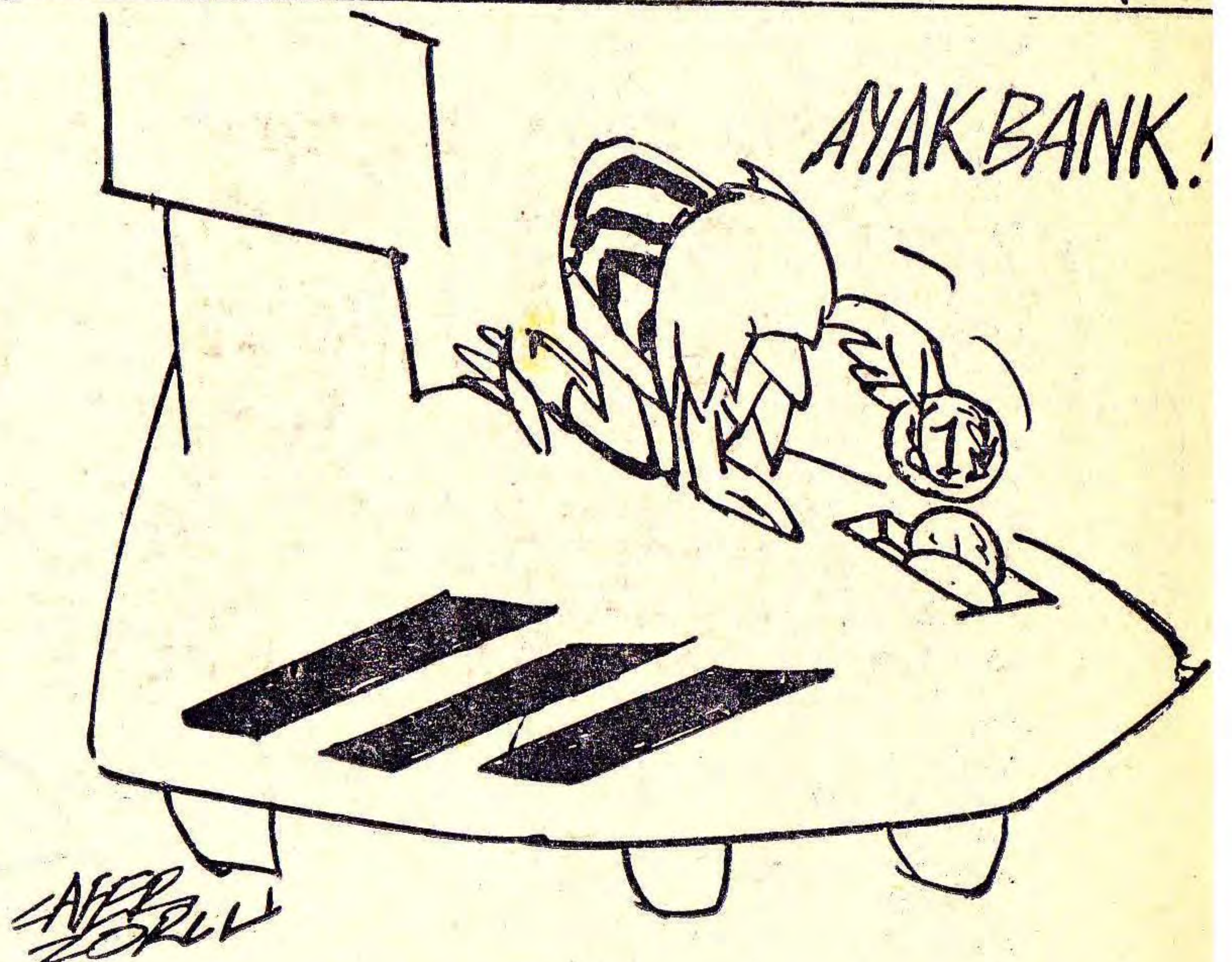
Yazılı

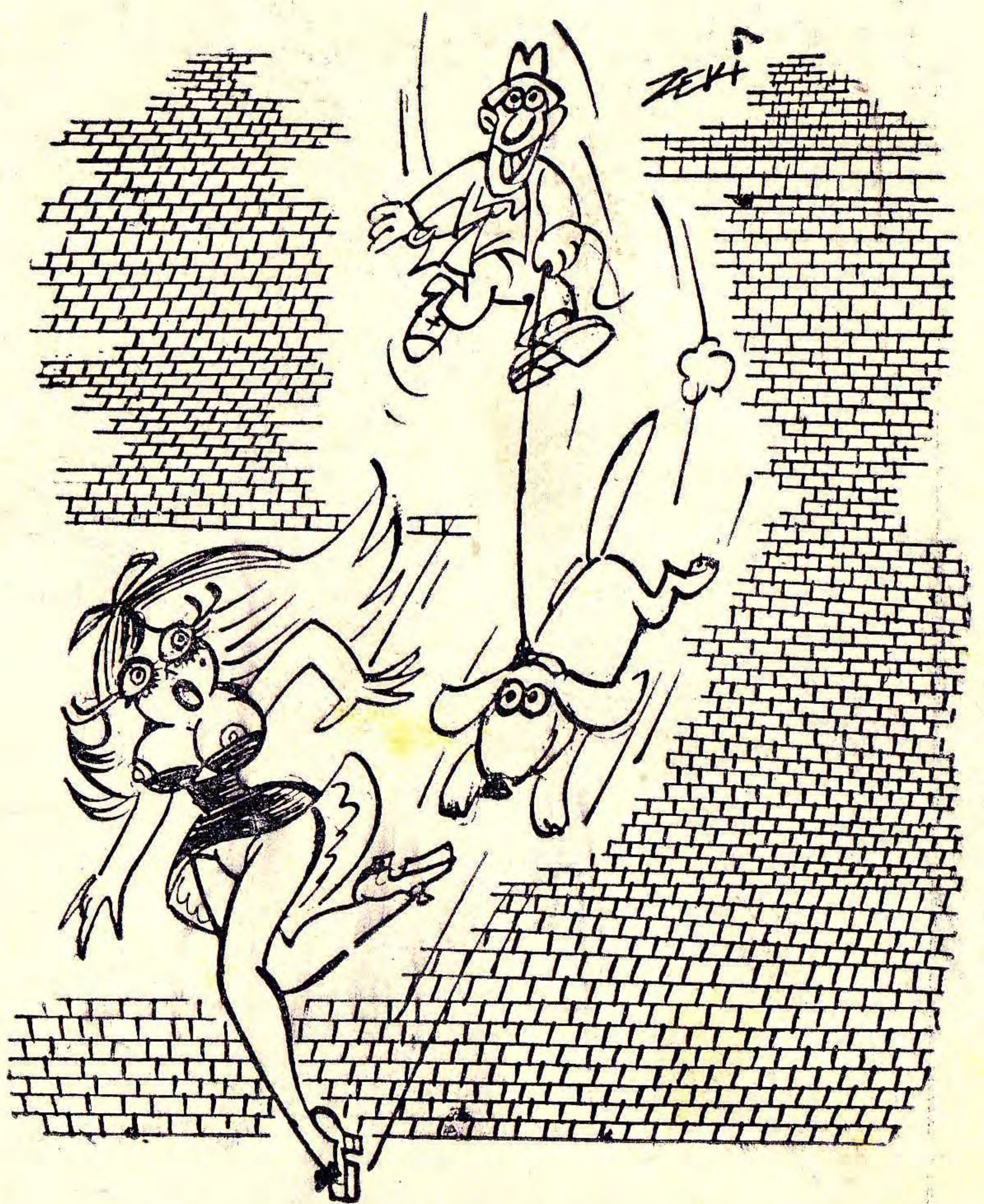
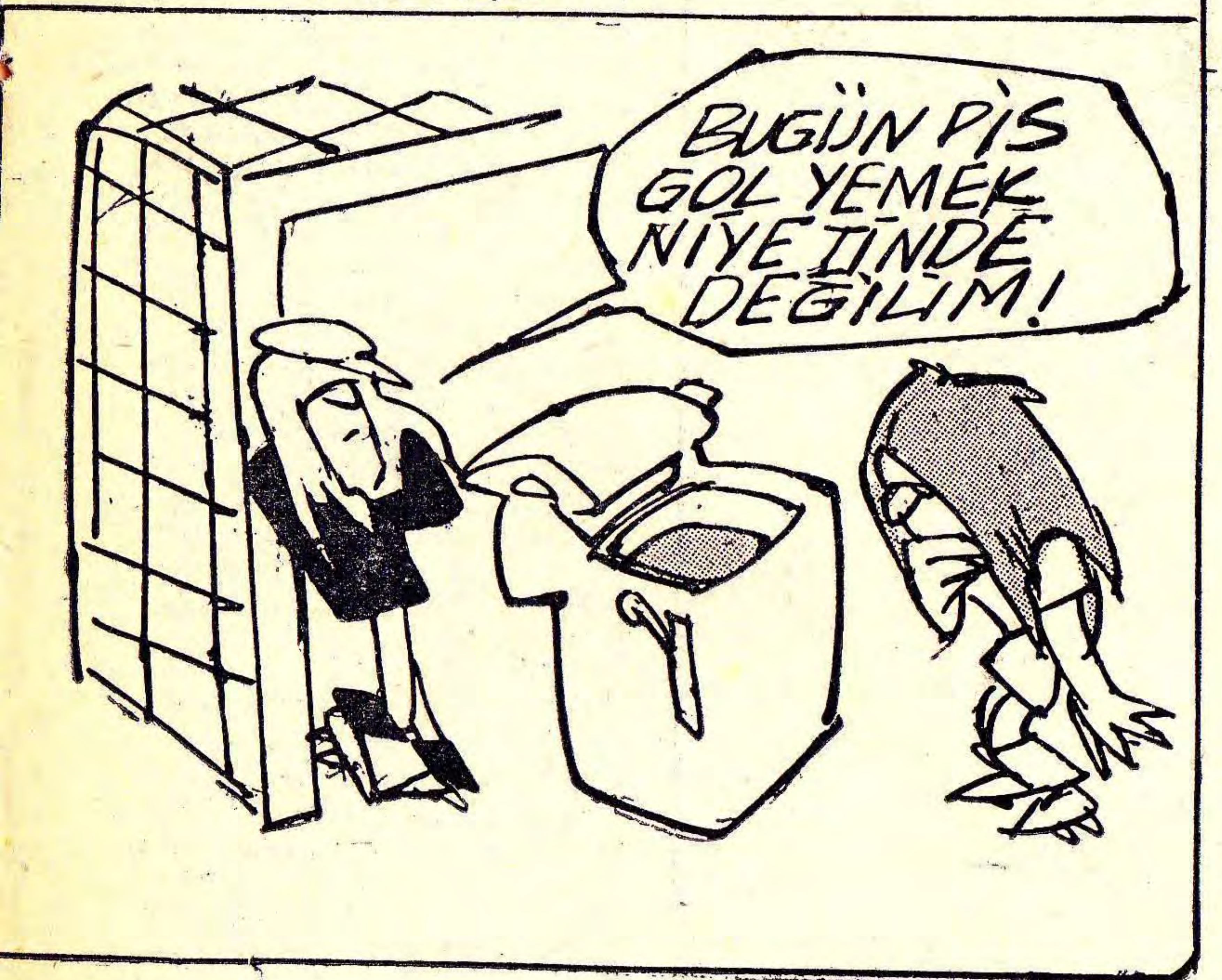
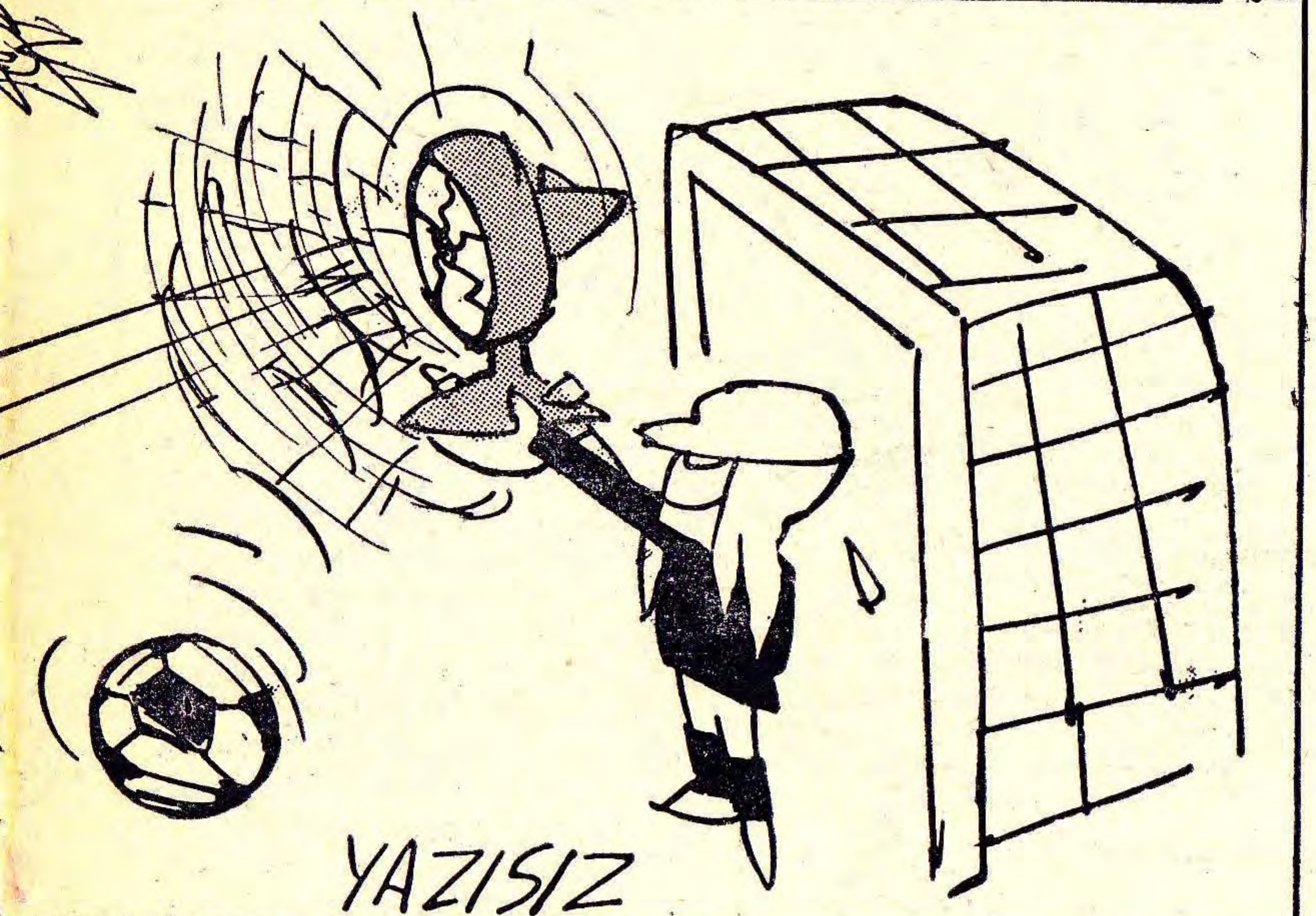
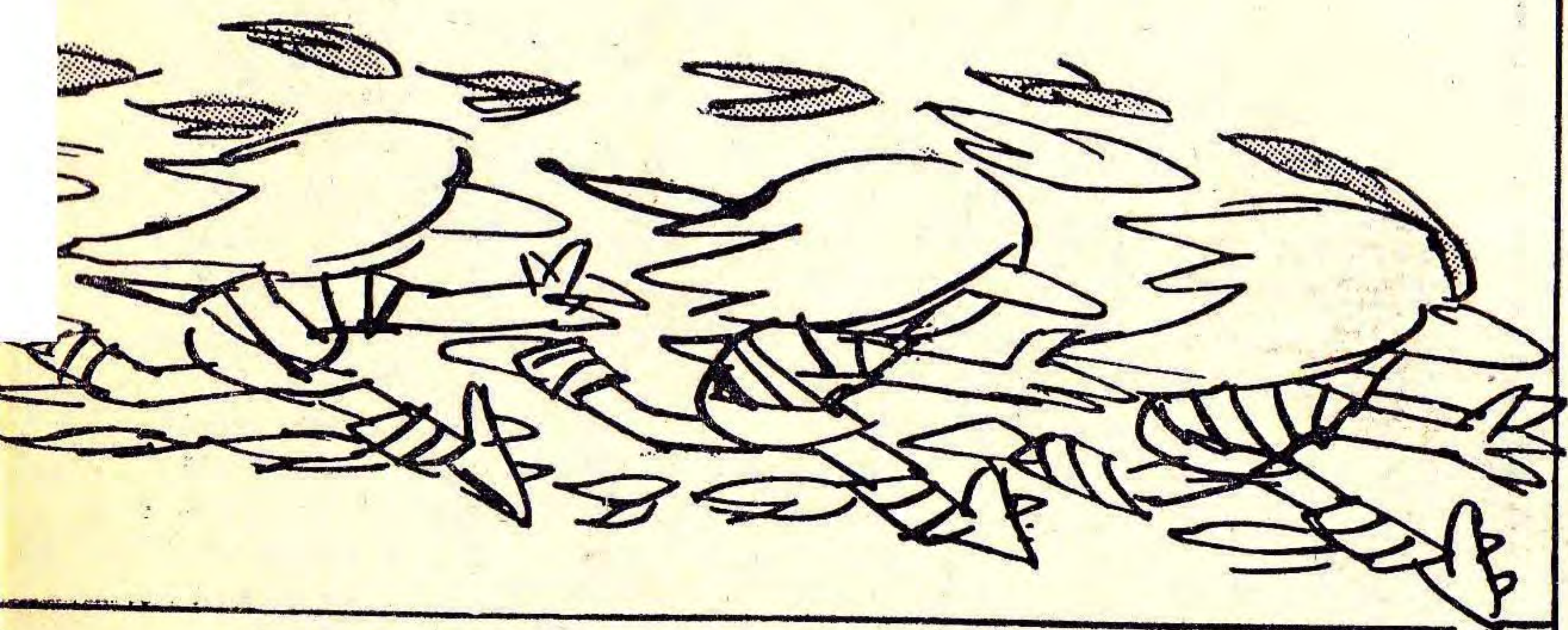
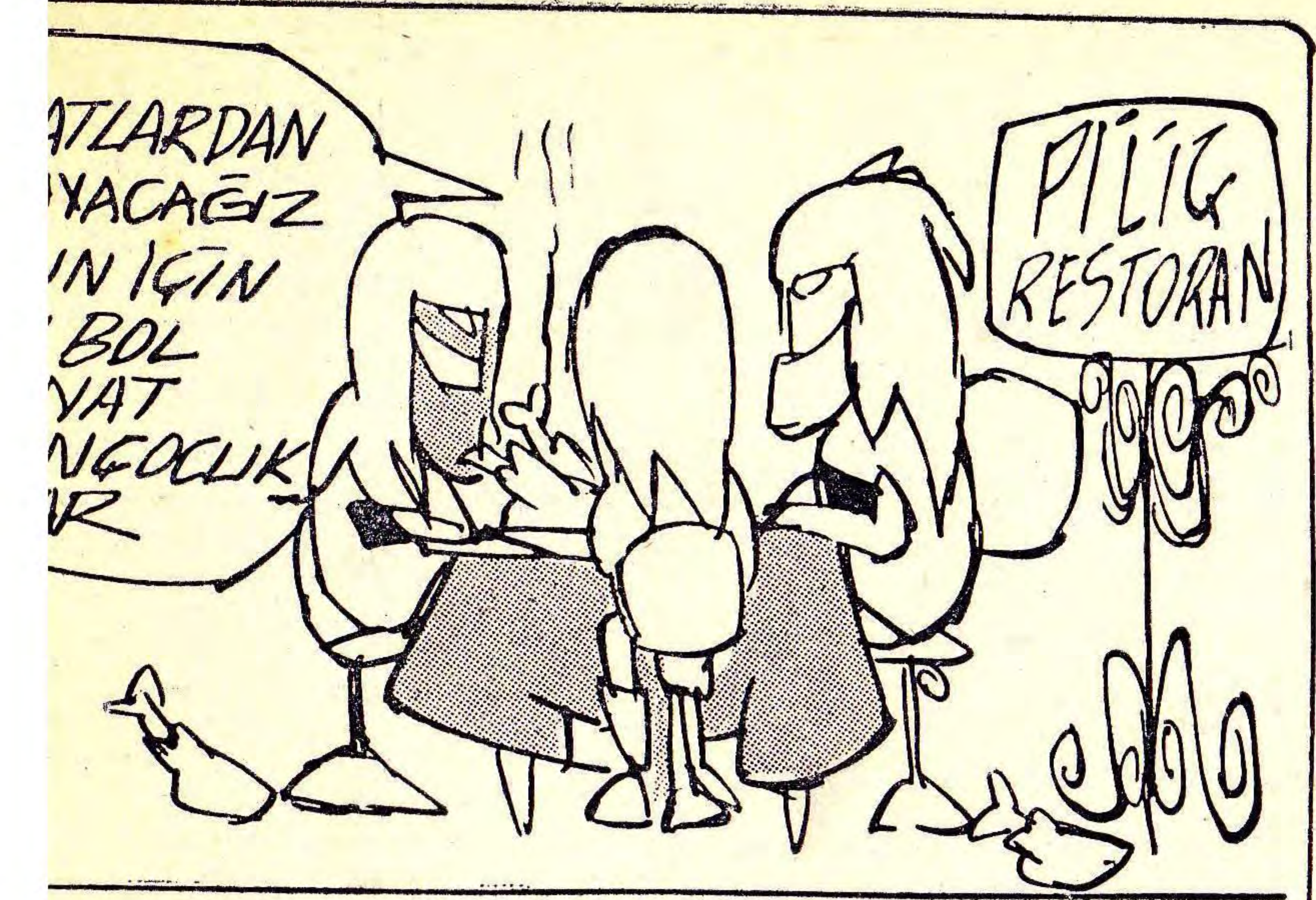
EYVAH ATEŞLİ
BİR TARAFTA-
RIMIZIN HİŞMINA
UGRADIK!

İSTEĞERİ DÖRT-
LÜMÜZ TOĞGEÇER
ADAM GEÇMEZ!

AYAK BANK!

TRT BAZI ŞARKILARI YASAKLADI «Yandan Sülüman yandan» parçası da artık çalınmayacak!

TRT'nin yeni yönetmenleri uzaydaki kenetlenmeleri, Merihteke beneklenmeleri, politikadaki sineklenmeleri ayırtırları ile verdikleri halde yine de iktidar çevrelerinden aferin koparamadıklarını görmüşler, bu konuda yeni tedbirler öngörmüşlerdir.

Denetleme kurulu bazı şarkı ve türkülerin radyo ve televizyonlarda çalınmasını yasaklamıştır.

Dinleyici istekleri saatinde, daha ziyade devlet görevlilerince, başbakana yan ödemeleri hatırlatmak için çalınması rica edilen: «Yandan Sülüman yandan!» şarkısı programlardan çıkarılmıştır.

Yine bazı solistlerin politik amaçla sık sık tekrarladıkları: «Karaoğlan, Karaoğlan, bende de ak oylar var, ondan mı isten Karaoğlan!» türküsü mikrofonlar önünde söyleyemeyeceklerdir.

Denetleme Kurulu MSP Genel Başkanının şikâyeti üzerine Ajda Pekkan'ın plâklara okuduğu: «Palavra! Palavra!» isimli aranjmanın da radyo ve televizyonda çalınmasını yasaklamıştır.

«Yarınlar bizim» adlı parça da bundan böyle TRT'den içeriye giremeyecektir. Bir ilgili bu konuda şöyle konuşmuştur:

— Ali Rıza Binboğa'nın okuduğu: «Yarınlar bizim» şarkısındaki «bizim» kelimesi «komünizm» sözcüğü ile kafiyelidir. Geldi kafiye, araya girdi kafiye, yasakladık başımız derde girmesin diye.

PERDE KAPANIRKEN...

Amerika
Acı sudur
Politika
İşte budur.

Üsler kurdu
Dört tarafa
Bağımsızlık
Kondu rafa.

Uçak verdi,
Gemi sattı,
Bir gün geldi,
Dostluk yattı.

Ambargoyu
Öne serdi,
Budur huyu;
Yüz çevirdi.

Sevgi gitti,
Dostluk yerde,
Oyun bitti:
Haydi perdedee!

B. E.

Hayvanları Koruma Derneğinin yıllık toplantısı Hamilton Otelinin salonunda yapıldı. Delegeler bir yandan yemeklerini yerken, öte yandan hayvanlar üzerindeki konuşmalarını sürdürdüler.

Dernek başkanı toplantıya yarım saat geç gelmişti. Özür diledi:

— Arkadaşlar, dedi, biliyorsunuz sabahları erkenden ava çıkardım. Kuşlar kahvaltılarını etmeden, sabah mahmurluğu içinde daha kolay avlanıyorlar. Çantayı kekliklerle, yabancı ördeklerle

HAYVANLARI KORUYANLAR HEYECANLIYDI, YEDİKLERİ İÇTİKLERİ CANLIYDI...

doldurduk. Tam asfaltta çıkmak üzere iken iki semiz domuz karşımıza çıkmaz mı? Bunlar da na-

sibimiz diye, asıldım çiftteye. Biri kaçtı, ötekini devirdik yere. E-ti yenmez, derisi para etmez.

Karnımız da çok şükür domuz eti yiyecek kadar değil aç. Spor yapmaktır amaç.

Üyelerden biri garsona çıkıştı:

— Baksana oğlum, bu istakoz bayata benziyor...

— Hayır efendim, daha sabah-leyin tutulmuştu.

— Istakoz dediğin canlı canlı atılacak tencereye. Tabağın içinde de hâlâ kıpırdanacak!

Bir başkası:

— Balıklar da taze değil, dedi. Balık lokantalarındaki gibi, tabelâlarında Canlı Balık diye yazar, ölüsünü tabaklara koyarlar. Ağız tadı ile yiyebilirsen ye.

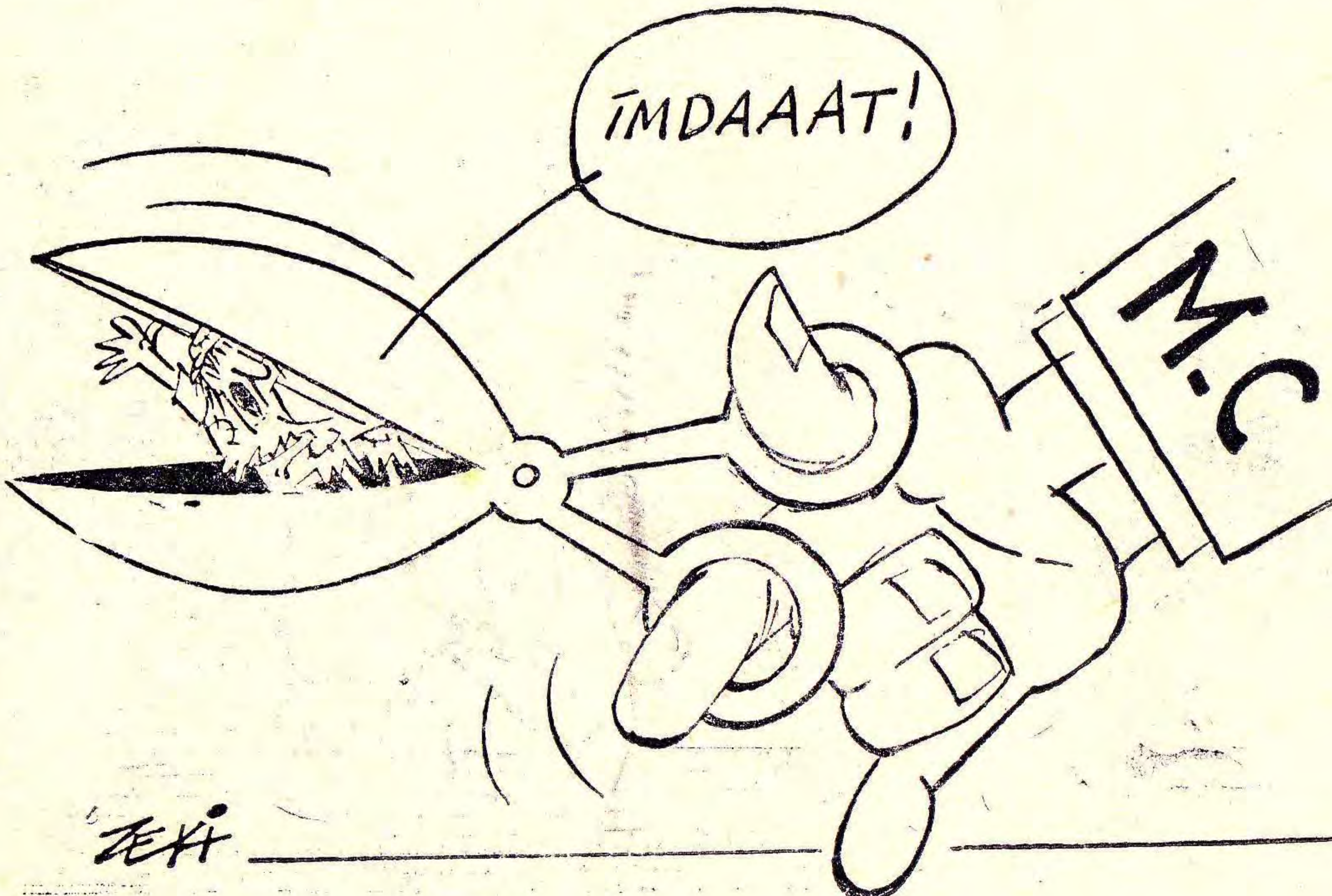
Kongre başkanı:

— Sayın hayvanseverler, dedi, gürültüyü kesin lütfen. Konuşmama başlıyorum. Buraya doğanın ziyetini hayvanların korunmasını sağlamak için toplanmış bulunuyoruz. Bazı katı yürekli kişiler hâlâ atlara araba çektirmekte, binek beygirlerine binmektedirler. Zavallı kedilere yiyecek vermeyerek, onların fare tutmasını istemektedirler. Sorarım böyle kişilere, onların canları can da farelerinki pathcan mı? Yazık, günah değil mi?

Hayvanat bahçelerinde yılanlara hâlâ tavşan yedirilmektedir. Hem de canlı canlı. Cinayettir, vahşettir bu arkadaşlar. Derneğimiz, uygarlığa sığmayan bu davranışların daima karşısında olacaktır.

Sözlerime son verirken, hepimize başarılar diler, çalışmalarınızdan ötürü teşekkür ederim...

Oğlum garson, şurayı temizle. Bir levrek ızgara istiyorum. Midye dolmasına benzemesin. Dışle-rim etine değsin kıtır, kıtır... Şöyle canlısından olsun, oynasın kıpır, kıpır...

— Açılış yapılan tesislere yeniden açılış törenleri düzenleniyor. —

Akbaba'nın Resimli Romanı

uyduran
ve çizen
aydın?

Bizim Hızlı Osman her gari.
ban vatandaşımız gibi yine
İssiz kalmış Abdinin kahve.
sinde pinekliyordu. O gün-
lerde de kahveler
seçim meydanı
gibi çalışıyordu.

ÇOK MUHTEREM
DUMANLI KAHVE DE-
MİRBAĞI VATAN.
DAŞLARIM!

BUGÜN HUZURUNU.
ZA ÇIKMAK ŞEYİNE
ŞEY OLDUĞUM İÇİN
ÇOK MUTLUYUM.
OYUNUZU BANA VE
RİRSENİZ EYİ HALT
EDERGİNİZ!..

HEM SÜLÜCÜLER
VE HEMDE ECO-
CULAR İÇİN EN
UYGUN ADAY
ŞU GÖRDÜĞÜ-
NÜZ EFENDİ-
DİR!

BI KERE BAKIN ŞU
MÜBAREK KELLEME
KİME BENZİYÖ!

SÜLÜ BEYE DEEL
MI? EWEET!

YA ŞU SEVİMLİ
VE DE SAYGINLIĞI
OLAN YÜZ! ECO'YA
DEEL MI? EWEET!

KİM ORADA ÇAT-
LAK ZURNA GI-
BI SES ÇIKARAN
ANIRŞİST BA-
KİİM!

BENİM N'OLUCAK? İSTERSEN
DAHA AMBARGOLUSUNU
YINLARIM! ŞEYİNİ MUHALİF
LEDİĞİMİN KÖFTEHORU!

BANA MI UFAK-
LIK BU LÂFLAR!
İŞLETİRİM KANU-
NU ALIRIM PA-
CANI AŞSAA!

UTANMIYON MU?
VATANDAŞI UYUT-
MAYA! YARINDAN
TEZİ YOK BEN DE
GOYLUCAM ŞEYİMİ

Bizim Hızlı da
adaylığını koy-
maya karar
verdi. Gereken
yere başvurdu.

YİRMİ SEKİZ
BİN EYİ PARA
BE! BİZ DE
YOLUMUZU
BULURUZ!

SEÇİM
MÜD.

S AMBABACI Selim uzunca bir:

— Ballı! Çekip sağına soluna bakındıktan sonra üç ayaklı sehpaşının üzerine tatlı tablasını bırakıp çınarın altına oturdu. Oturur oturmaz, masalarda oturanlardan üç dört kişi ağız birliği etmişcesine aynı anda:

— N'aber şampiyon? diye bağırdılar.

Şambabacı hiçbirine aldırış etmeden para önlüğünün kenarına sokuş-turduğu kirden rengini kaybetmiş havluyu çekip altında biriken ter damlacıklarını kurulamaya durdu. Çınarın gölgesinde okey oynayan dört genç önlerindeki oyunu bırakıp Şambabacıya döndüler. İçlerinden Cırlak Osman diye tanınanı, kıvrak bir oyun havası söyler gibi:

— Amanını çilli, çilli! Yaktın bizi çilli! diye bir türkü tutturdular.

Sağdan soldan lâf atmaya başladılar:

— N'aber ballı? Adamı böyle yerler işte!

— Bin kâğıtlık yavrudan n'aber?

— Bu pazar var mısın yine?

Agustos sıcaklığının uyuşturduğu hayat Şambabacı Selim'in gelmesiyle birden canlanmaya başladı. Oturanlar sandalyelerini gıcırdatarak Şambabacıya yanaştılar. Uzak kösedekiler kalkıp geldiler. Sırtını çınara dayamış hiçbir söze karşılık vermeyen Şambabacı'yı bir yarım daire içine aldılar. Gençlerden biri çok ciddi bir sesle:

— Bu pazar çıkacak mısın Selim abi? dedi.

— Cevap olarak bir başkası konuştu:

— Çilliyi yedikten sonra Arnavutun karşısında kimse dayanamaz gayri.

Şambabacı Selim etine çuvaldız batırılmışcasına doğruldu sandalyesinden:

— Kim demiş bre, dedi, Çilli'nin anasını satayım, memlekette horoz mu kalmamıştır? Yetiştirmekteyim şimdi bir hint horozu, velâkin istemem çıksın karşısına herhangi bir zayıf horozcuk, çünkü ölür zavalılık. Bu sefer horozumu Arap Süllüman'ın kendisiyle dövüştüreceğim.

— Atma vre, din kardaşıyktır, a-yıp olur müselmanı karşı, oturmuş-sundur güneşin altına vre atarsın sanıp Arnavut'u yok burada...

Hemen yer açıp ezeli rakip Arnavut Süllüman'ı Şambabacı Selim'in karşısına oturtular.

İbrahim KAYNAR

— Atmam hiçbir zaman ben, dedi Şambabacı, çünkü benim yetiştirdiğim horozlar panayır şampiyonu olmuşlardır, ben yetiştirmişim Yoluk Hintliyi, sonracığıma, Kırmızı İbiği, Paçalı'yı olmuştur herbiri ikiye kere panayır şampiyonu.

— Hade, hade! dedi Arnavut, bilirsın ne derler, geçmişe mazi, yenmiş kuzu, senin yetiştirdiğin Çilli'yi benim Denizlili meydandan kaçırmıştır, gözleriyle gördün nasıl meydandan kaçardı fıkara.

Oturanlar iki ezeli rakibi kızıştırmak için yerlerinde duramıyor, kıvrık kıvrık kıvrıyorlardı. İş iyice kızıştırsa ikisi de bir koşu evlerine giderler, koltuklarının altında birer horozla dönüp hemen oracıkta horozları kapıştırırlardı. Horoz dövüşü küçük kasabanın biricik eğlencesiydi. Üzerinden onbeş gün geçmesine rağmen Şambabacı horozu çillinin Arnavut'un Denizli horozuna yenilmesini hazmedemiyordu.

— Olabilir, dedi, Çilli yenilmiş ama bana leke olmamıştır. Çünkü Çilli'yi ben yetiştirmedim, yetişkin aldım.

— Yenseydin böyle konuşmazdın, dediler.

— Konuşurdum, bende yalan yok, Çilli'yi ben yetiştirmiş olsaydım kaçmazdı meydandan, ben bu memlekete şanlı horozlar yetiştirmişim, velâkin gözü kör olsun horoz kalmamıştır memlekette, çaresizlikten gözü kör olasıca Çilli'yi sürdük meydana.

— Ah! Aaaah! dedi Arnavut, ben yetiştirmiştim bir Denizlili, bir dövüştü mü toplanan parsayla altı ay ev geçindirirdim, bir öterdi öööö! öf! Görmelere seza, fazla ötmezdi öyle, günde bir kez, her gün sabah namazından onbeş dakika önce, ş-

mendiferli saat gibi hiç şaşırılmazdı zamanını, bir gün çarşı caminin müezzini, «Sağol emmi, dedi, sabah namazının ezanını senin horoz sayesinde tam zamanında okuyon» dedi.

Dinleyenler kulak kesilmiş, bir Arnavut'a, bir Şambabacı'ya bakıyorlar.

— Lâf, dedi, Şambabacı, hiçbir horoz benim rahmetli Yoluk Hintli'nin yerini tutamaz, bir gün vilâyete gidecem, horoz da tam tavında, kariya tenbih ettim, yemini, suyunu, yeşilliğini ihmal etmeyin dedim. Varıp sevdim, sanki benim yola gideceğimi anlamış gibi melûl melûl gözüme bakıyor, neyse lâfı uzatmayalım ben gittim. Çocuklar ertesi günü biraz hava alsın diye telörgünün kapısını açmışlar, horoz dışarı çıkıp bir iki gezindikten sonra hanımın yanına gelip, kesik kesik, Ütüü, üürü, üüü! diye ötmüş, karı hemen beni sorduğunu anlayıp, eliyle gitti mânasına, «kış, kış» demiş. Vay sen misin diyen, hanıma bilirdi saldırış saldırmış ki komşular yetismese hanım şimdi rahmetli olmuştu. Hemi de yapardı, gagasını gün aşırı zımparalayarak sıvırtırdım, mahmuzları dersin Hz. Ali'nin kılıcı gibi adam kellesi uçuran cinsten, horoz oydu canım...

Arnavut:

— Breh, breh, dedi, yalana bakın arkadaşlar, halis kuyruklu yalan! Ulan senin Hintli hiçbir zaman adama saldıramazdı, ben onun gençliğini bilirim bel! Uyuz bir horozdu da dövüş meydanına sokuncaya kadar canımız çıkardı. Ama bak benim rahmetli İbiği Büyük tam senin anlattığın cinsten bir horozdu. Yanına benden başka heç kimseler yaşıyamazdı. Anlattığım zamanda da-

ha bizim buralarda Polis — Bekçi teşkilâtı yoktu. Jandarma devriye geziyordu ama yine de epeyi hırsızlık oluyordu. Sizlerden iyi olmasın bir arkadaşın evine birkaç kere hırsız girmiş, ne yapacağını şaşırmıştı. Öğüt verdik, gidip yörüklerden kocaman bir çoban köpeği aldı getirip evin önüne bağladı. Bir akşam hırsızlar köpeğin önüne zehirli katmer ekmeğini bıraktıkları gibi arkadaşın da evde olmamasını fırsat bilip bütün eşyayı kamyonla yükleyip götürüyorlar. Arkadaş sıkıntıdan neredeyse canına kıyacak. Ben dedim bu hırsızları yakalarız, «Aman» dedi arkadaş, götürüp arkadaşın evinin avlusuna benim İbiği Büyük horozu koyduk. Arkadaş da herkese duyurarak evden ayrıldı. Hırsızlar alıştıkları eve yine gelmişler, horoz bunlara bir saldırış saldırsın, ööf, öf! Yetişmesek iki hırsız parçalayıp atacak... Karakol kumandanı senin horozu devriyelerle gezdirelim diye tutturdu da yakamı zor kurtardım...

Şambabacı iki elini yumruk yapıp zurna gibi ağzına dayayarak:

— Zııııı! diye bir ses çıkardı, at Debreli Hasan dağlar inlesin.

Arnavut hafif tertip bozulmuştu.

— Boşver geçmiş, dedi, işte meydana, horozun varsa getir!

— Ben horoz getirirsem senin kendinle dövüştürürüm.

Dinleyenler yeni bir horoz dövüşü görme umudunun heyecanıyla:

— Yaşa Ballı!

— Helâl Arnavut! diye ortalığı kızıştırmaya başladılar.

— Yiyeceğim seni, dedi Şambabacı.

— Yavaş gel midene oturmasın!

İkisi de dövüşe hazırlanan horozlar gibi ayağa kalktılar. Seyirciler kızıştırma görevini hakkıyla yapıyorlardı.

— Benim horozun tohumu bozulmamış Hint tohumu, taaa Samsun'dan tavuk getirdiler de tohumundan vermedim, gösterecem sana dedi Arnavut.

— Benim horoz senin horozun mahmuzunu kıvrır da şeyine sokar, dedi Şambabacı.

— Erkeksen bekle getirem, dedi Arnavut.

İki horoz yetiştiricisi horozlarını almak üzere koşar adım evlerinin yolunu tuttular, dövüş meydanı için sandalyeler sıraya konmaya başlandı.

K ARAKOLUN özü iyice kalabalıktı. Kalabalığı gören yanaşiyor, milletin niçin toplandığını anlamaya çalışıyordu. Me-seleyi iyice bilen birisi:

— Birşey yok beyim, dedi, Şambabacı Selim'le Arnavut Süllüman'ı karıları dövmüş. Heriflerin kafasına ne vurdularsa ikisinin de kafası yarık...

— Niye dövmüş karıları? dedi birisi. Adam izah etti:

— Arnavut'la Şambabacı bacanak-tır. Karıları kardeş yanı. Bu ikisinin horoz dövüşünden başka gördükleri bir iş yoktur. İki bacının canına tak demiş, bugün bir araya gelip evlerinde ne kadar horoz varsa kestirip tencerelere oturtmuşlar. Arnavut'la Şambabacı da Çınarlı kahvede horoz dövüştüreceklermiş, horozları almak için evlerine gelip bir bakıyorlar ki, horozlar tencerelerde...

— Eeee?

— E'si bunlar eyvah deyip karılara n'aptınız diye saldırıyorlar, karılar da önceden hazırlıklı oldukları için meşe odunlarını çektikleri gibi «Nedir bu sizin horozlarınızdan çektiğimiz, yeter gayri!» deyip Şambabacıyla Arnavut'un kafalarının pekmezlerini akıtırıyorlar.

Kalabalıktan birisi:

— Desene, dedi, pekmez ucuzlayacak...

— Ucuzlamaz mı, dedi adam, okkası beş paraya indi, baksana artık karılar kocalarını dövüyor.

— Süpürge fiyatları 25 liraya yükseldi. —

— Böyle temiz esnaf görmedim... Her gün temizlik yapıyor!..

HASRET

Dağlık taşlık dik yollarda geçti ömrüm düze hasret
Doksan sene yaşayan can neden bilmem yüze hasret
Başkasında gördüğü kendisinde eksik sanır
Balık olsa insanoğlu can verir denize hasret
Aşşa köyün Al'osman'ı yukarı köyün İbraam'ı
—Diraktörü kusur kalsın— bir çift sar' öküze hasret
Sosyetenin «Fifi» leri kuş sütü ile beslenir
Öbür yanda «Garip» ölür iki arşın beze hasret.

ZEKÂİ BUDAK

I.D.M.M.A. — Kadıköy Müh. Yüks. Okl. — İSTANBUL

OLUR YA

Mizah odur bence
Yaşadığım süreçte
Yazarım ara-sıra
Mizah türünde
Birkaç mısra...
Adı Akbaba
Değil hacıbaba
Günahı, sevabı
Hepsi bir yana
Gerçeği bulursun
Bu mecmuada.
Görürsen bir gün
Olur ya,
Bir matbaa hatâsı
Hoş karşılar, gülersin
Sonra devam edersin
Akbaba'na yazmaya...

M. EROL POLAT

Y. K. Bankası Um. Md. İlgü
Tepebaşı/İST.

NE DERSİN?

Neden böyle nazlanıyorsun
Anlamadım
Yoksa,
Seni sevmek için de
Torpil mi lâzım?

MAHMUT TURGUT

YANLIŞ ANLAMA

Mutad olduğu üzere işimi takip etmek için erken saatte diğer vatandaşlar gibi ben de kuyruğa girmiştim. Mesai başlayınca herkes işine göre belirli masalara sevk ediliyordu. Önümdeki arkadaşla ne için geldiğimizi daha önce ayaktüstü konuştuğumuzdan girişte oturan memura ne istediğimizi söyledi. Memur da arkadaşındaki masayı göstererek, bir şeyler mırıldandı. Ben bu mırıldanmadan birşey anlamamıştım. Önümdeki arkadaş yürüyünce işimizin konusu aynı olduğu için o anladı galiba memurun ne dediğini diye arkasından ilerledim. İşaret edilen masanın tam köşesine durduk. Arkadaşım:

— Affedersiniz, dedi, AYI NİHAT siz misiniz?

Memur biraz sert ve hiddetli:

— Hayır, diye cevap verdi. Zaten burada AYI NİHAT diye biri de yok.

Bu söz üzerine tekrar girişteki memura döndük ve arkadaşım.

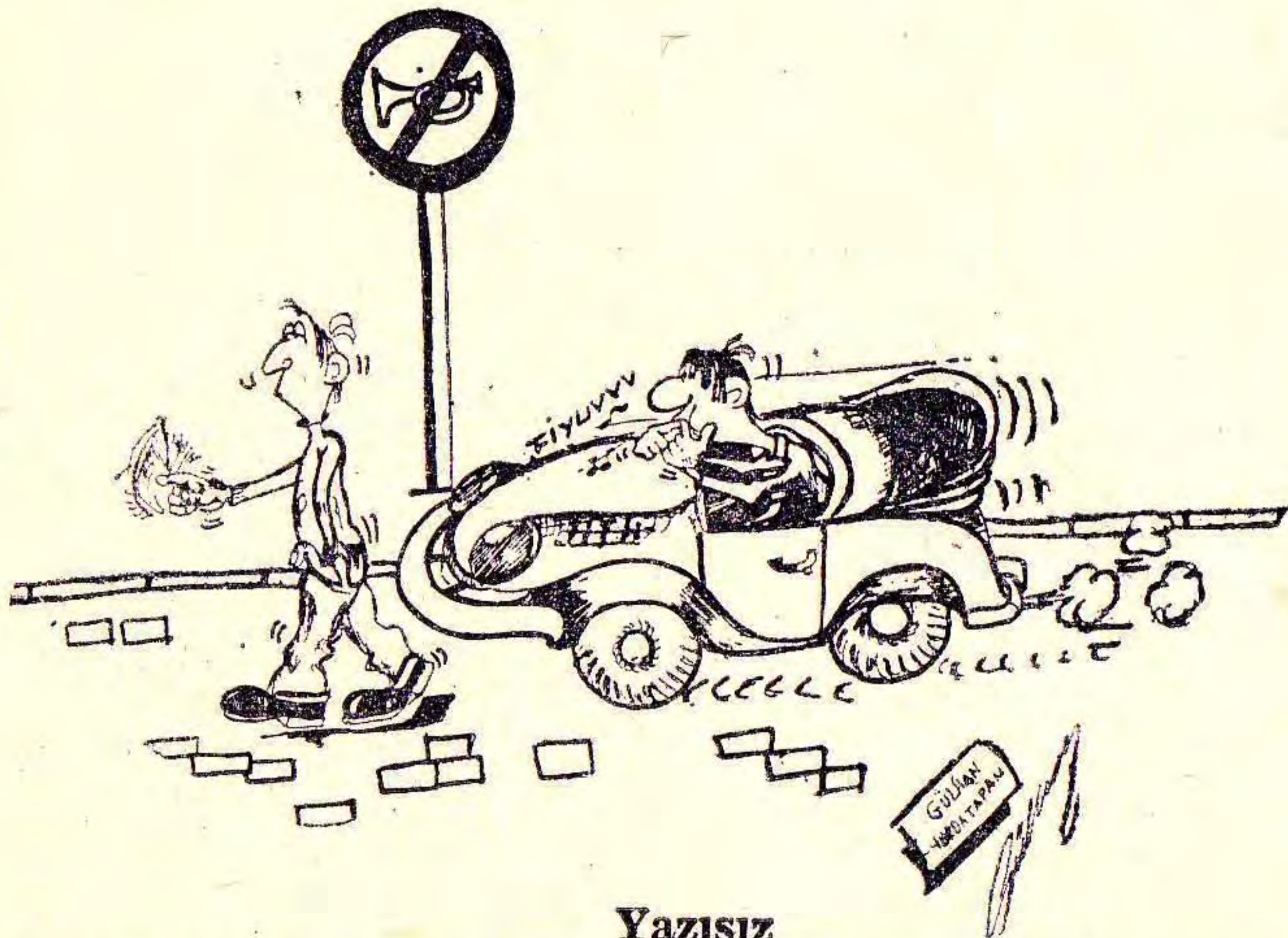
— Burada AYI NİHAT diye biri yokmuş, dedi.

Memur daha önce işaret ettiği masadaki arkadaşına seslenip:

— Onları ben göndermiştim, dedi. İşleri AYNİYAT'la ilgili, bakıver. demez mi...

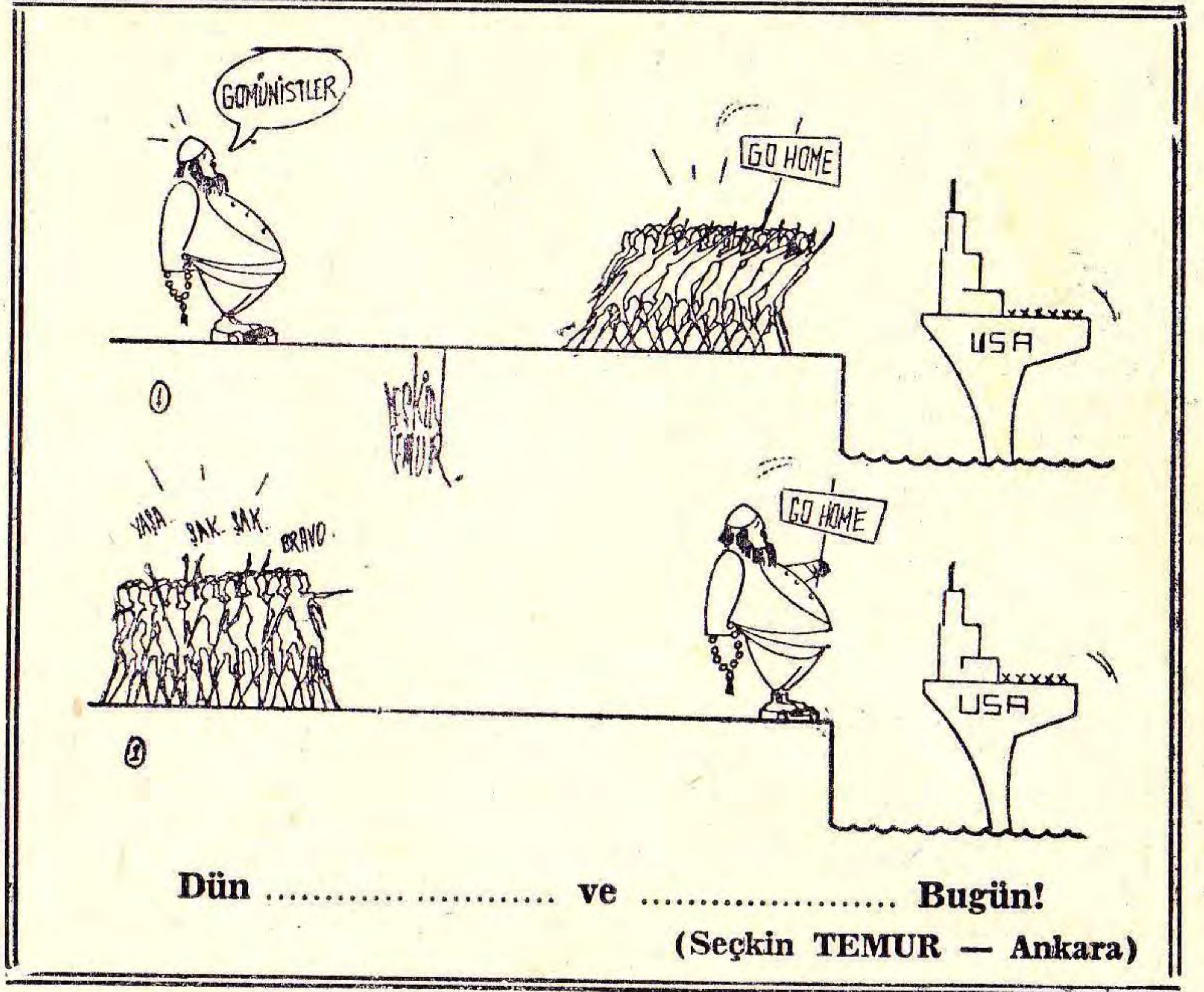
Faik AĞAOĞLU

İncirli Cad. Gülbahçe Sok. İş Bankası Evleri 14. Blok Daire 3
Bakırköy/İSTANBUL

Yazısız

(Gülhan YURDATAP — 27 Mayıs Cad. No. 29 Muratlı/TEKİRDAĞ)

YEMEDEN DE YAŞAR

Alman hekim, hasta işçiyi muayene ettikten sonra öğütlerini sıralamaya başladı:

— Kızartma yemeyeceksin.
— Peki doktor.
— Ekşi, turşu, baharat da yok.
— Olur doktor.
— Süt, yoğurt, yumurta hiç olmaz.

— Evet doktor.
— Et yemeklerinin hepsi yasak...

— Peki doktor.
— Tatlıyı ağzına koymayacaksın...

— Başüstüne.
— Hele ekmek, hiç yemeyeceksin...

— Peki.
— Ne bira, ne başka içki...

— Olur doktor.
Alman hekim, hasta işçinin yaşayabilmesi için ne yemesi gerektiğini derin derin düşündük-

ten sonra, endişeyle:

— Çok dikkat edin, hayatınız tehlikeye girebilir... dedi.

Hasta işçi, hekimi teselli etmek zorunda kaldı:

— Hiç merak etmeyin doktor, ben Türkiye'den buraya işçi olarak geldim, hiç yemeden de çalışabilirim.

İlknur DURU
Ayvalı Mah. No: 8 Gülnar/İÇEL

SEKSOLOJİ DERSİ

Almanya'da liselere seksoloji dersi konduğunu okumuştum gazetelerden. Bizim liselerde de o. kutulsa sonuç ne olur dersiniz?..

Bir bakıyorsunuz, işinden dönen baba, liseli kızı ile erkek arkadaşını kanepede samimi bir pozda yakalıyor:

«— Bu ne demek?»

«— Babacığım, yarın sınav var, arkadaşım ile seksoloji çalışıyoruz da...»
Sevgin AKKAYA

LEVYE

Coğrafya öğretmeni, ödev olarak ülkemizdeki demiryollarını gösteren bir harita yapmamızı istedi. Bir hafta içinde sınıfça repimiz ödevlerimizi hazırladık. Fakat o hafta öğretmenimiz ödevleri toplamadı.

Bu arada Sadık isimli bir arkadaş, boş zamanlarında harita, 71 renkli kalemle süsledi; Türkiye Cumhuriyeti Devlet Demiryolları'nın kısaltma harfleri olan T.C.D.D. yazdı, sonradan ödevlerin toplanmayacağını zannederek; T.C.D.D. harfleri üzerine «Tenekeci Cemal'in Demirci Dükkanı», komşu ülke Rusya'nın S. S.C.B. harfleri üzerine «Saçlı Saçallı Cemal'in Baş» yazarak dosyasına koydu.

Ders yılının sonlarıydı. Hiç ümit etmediğimiz bir zamanda öğretmen ödevleri topladı. Aynı ders saati içinde üzerlerine notunu verdi, numara sırasına göre geri dağıttı.

Sadık'ın yaptığı harita çok güzel olmasına rağmen «1» almıştı. İnanmadı. Parmak kaldırıp:

— Hocam, ben bundan bir şey anlamadım. Benim hakkım 1 numara mı? dedi.

Hoca gülerken şu cevabı verdi:
— Evlâdım o senin gördüğün 1 değil, levye'dir. Zira sen haritaya «Tenekeci Cemal'in Demirci Dükkanı» yazmışsın, ben de bu

dükkânda lâzım olur diye bir levye demiri koydum...

Kenan DUMAN
Ziraat Teknisyeni
Geyve/SAKARYA

TOSPAĞA

Er Eğitim Okulunda, erlere okuma-yazma öğreten subay, kolay anlaşılar diye kara tahtaya yazdığı yazıların yanına resimlerini de yapıyordu. Erler de yazı-ları heceleye heceleye okuyorlardı:

— A... dam...

— Ka... dın...

— Ço... cuk...

Subay kara tahtaya «kaplumbağa» yazdıktan sonra erlerden birini kaldırıp:

— Oku bakalım! dedi.

Er okuyamadı. Subay, yazının yanına bir kaplumbağa resmi çizdikten sonra:

— Neymiş? dedi.

O zaman er, sanki tahtadaki yazıyı okuyormuş gibi heceleledi:

— Tos... pa... ga...

İlknur DURU
Ayvalı Mh. No: 8 — Gülnar/İÇEL

delik gömlek

SİZE şimdi anlatacağım, bir yaz gecesi bana Çinli dostum Ah-Yen tarafından anlatılmış olanlardır. Onun küçük temizleme dükkânının arkasında bulunan ufak odasında oturmuş pipolarımızı tütürtüyorduk.

Ah-Yen ufak tefek, sâkin tavırlı ve rastladığım bütün vatandaşları gibi bakışları özlem ve hülyalarla dolu, iyi bir adamdı. Onunla dostluğumuz birkaç yıla dayanır. Dostumun en çok sevdiğim tarafı, uçsuz bucaksız muhayyilesiydi. Mesleği gereği olan kirli çamaşırları temizlerken, iç âleminde tertemiz düşler kurarak yaşamını renklendirirdi.

Pek az eşya vardı küçük odasında. Yattığı demir karyola, eski ceviz oymalı dolabı, birkaç iskemle ve üzerinde yalnız bir mumun kederli solgun ışığının titrettiği yuvarlak masa... Duvarların çıplaklığını gazetelerden kesilmiş kupürler ve resimler süslüyordu. Ama bunların arasında onun büyük bir değer verdiği, yine gazeteden kesilmiş genç bir adam portresi vardı ki, bu değer nereden geldiğini bilmediğim halde ona bir şey sormuyordum. Kendisinin anlatmasını bekliyordum. Baş ne zaman portreye doğru dönse, gözleri yaşlarla doluyordu. Hikâyeyi o gece öğrendim.

— Dostum 56 numarayı incelediğini görüyorum, dedi. Ondan size şimdiye kadar hiç bahsetmedim. Ama bu akşam, öylesine doluyum ki, bir dosta açılmak istiyorum...

Sustu. Pipoşundan bir nefes çekti, devam etti:

— 56 numaranın yaşantıma ne zaman girdiğini kesin olarak söyleyemeyeceğim. Sadece hesap defterime günlük kazancımı kaydederken, devamlı müşterilerim arasında biri daha dedim kendi kendime. Aslında ilkin ona büyük bir önem vermemiştim. Çünkü çamaşırlarını hiçbir zaman kendisi getirmez, bir çocukla gönderirdi. Daha sonraları devamlı müşterilerim arasına girdiğini anladığımda, onu 56 numarayla adlandırdım. Uzun süreden beri, müşterilerimi iç çamaşırlarına göre, bu hiç tanımadığım insanları tahlille çalışır değerlendiririm. Çamaşırların kalitesi kişinin zenginliğini, fakirliğini, tembelliğini, titizliğini, çalışkanlığını, pisliğini, temizliğini açıklar bence. 56 numarayı kolaylıkla gözümün önüne getirdim: İlkin, dindardı ve temizdi. Toplumla ayrıntılı olarak temasta bulunuyordu. Düzenliydi. Gün aşırı gömlek değiştiriyordu. Haftada bir gün kolalı yaka kullanıyordu ve alçakgönüllüydü.

Ah-Yen'e hayretle bakıyordum. 56 numarayı hiç görmediği halde ondan bu şekilde bahsedisi... Ama çabuk topladım kendimi. Doğulularda

tahlil ve felsefe merakı vardı. Onlar hakkında okuduğum bütün kitaplar böyle söylemiyor muydu?

— 56 numarayla tanışmamız — tabii sadece çamaşırlarını almaya başladığım zaman demek istiyorum — üniversitede öğrenci olduğu yıllara rastlar, diye devam etti. İmtihan sıralarında gömleklerinin kol kapakları tarihler, geometri teorileri, formüllerle kaplı olurdu. Dikkatle izlerdim bu yazıları. Haftada bir, torba içinde gelen çamaşırlarını her zaman kendi elimle temizler ve ütülerdim. Dört yıl bu böyle devam etti. Onun dürüst, çalışkan ve iyi bir öğrenci olduğuna inanıyor, onu öğlum gibi seviyordum. Başarısını büyük bir heyecanla bekliyordum. İmtihanlarında ona gömleklerinin kolalarını dirseklerine kadar kolalayarak kendime göre yardım ediyordum. Öyle ya, gömleğin yazı yazılabilecek sert kısmı ne kadar çok olursa kopka çekmek imkânı o kadar çok olmaz mıydı? Kopya çekmek, kötü değildir pek.. bir çeşit hatırlamadır neticede! Son sınıf imtihanlarında 56 numaranın büyük bir sıkıntıya düştüğünü görerek kederimden yemekten içmekten kesildim. Nasıl mı gördüm sıkıntıya düştüğünü? Mendillerinden! Her zamanki normal kirliliklerinde değildi mendilleri... Mürekkep lekeleri içindeydiler... Kalemelerini onlara siliyordu... Sonra, bir cumartesi, çamaşır torbasını açtığımda, sevinçle sığradım: Üniversiteyi bitirmişti, hem de iyi dereceyle! Torbadan çıkan mendiller temizdi, yepyeni mavi poplin gömleği ise şarap lekeleri içindeydi! Besbelli bu güzel günü kutlamıştı tanıdıklarıyla 56 numara!

Sonra, hayata atıldı. Bir bankada, yada avukat yanında çalıştığını sanıyorum. İşte, hayatımın dramı o zaman başladı. Her zaman ciddi ve dürüst bir yaşamı olan, kendi öz öğlum gibi sevdiğim 56 numara artık

— Sizi çok iyi tanıdım... Açıklığa değil, kaçıklığa düşkünsünüz!..

oldu... Gömlekler ve mendiller şekil değiştirmişlerdi. İlkin bu aşk beni sevindirdi. Cici cici gömlekleri temizler kolalarken neşe içindeydim. Ama sonraları, çamaşırlardaki göz yaşları yada derbederlikle huzursuzlaşmaya başladım. Her cumartesi, heyecan içinde, çocuğun getirdiği 56 numaranın torbasını açıyor ve o haftaki durumu inceleyerek seviniyor veya üzülüyordum. Yaşamımın

anlamı cumartesi günleri gelen torbaya bağlanmıştı. Bir gün onların darıldıklarını anladım. Aralarında artık her şey bitmişti... Evet, hazin son işte! Son gelen çamaşır, artık 56 numaranın sonsuza karıştığını bildirdi bana!... Kuşkusuz, arkada kalan akrabalarından biri tarafından gönderilmişti çamaşırları. Garipti ama, olurdu böyle şeyler bir ölünün ardından şaşkınlıkla... Evet, gelen çamaşırın içinden göğsü delik olan çevresi kanlı bir gömlek çıkmıştı. Sevgisinden ayrılmaya dayanamayan 56 numara kalbine sığıp bir kurşunla yaşamına son vermişti!...

Bu intihar olayını onbeş gün sonra gazetelerde okudum. İlk şokum geçmişti nasıl olsa. Ondan bir hatıra kalsın diye şu duvarda gördüğünüz resmi saklıyorum. Bu sanatta eskiyimdir. 56 numaranın ona benzediğine eminim. Elbette ki, bu, hayali bir portre... Zira, 56 numarayı hiç görmedim.

SOKAK kapısının zili yeni bir müşteri geldiğini belirtti. Ah-Yen sâkin adımlarla kapıya yöneldi. Ben de kederle evimin yolunu tuttum. Doğulu dostumu düşünüyordum. Kalbimin üzerinde büyük bir taşın ağırlığını duymaktaydım. Ona bazı şeyler açıklamak istemiş, cesaret edememiştim. Hayalindeki şatoyu yıkmak istememiştim. Zira yapayalnız yaşayan, çekingen yaradılışlı biri olduğumdan, dostumun hayal ettiği ideal sevgiyi tanımamıştım hayatta. Ona yolladığım delik gömlek, dalgınlıkla sepete attığım sigaramla yanmış, üzerine de kırmızı mürekkeple dolu olan dolma kalemim akmıştı. Kırmızı mürekkep.. kan gibi kırmızı...

Bütün bunlar... Ah!... Bütün bunlar...

56 numara olduğumu bilmiyordum. Kirli çamaşırlarım için, hizmetçim olan çocuğun bana daha modern bir temizleyici tavsiye etmesinden birkaç ay sonra, eski temizleyicimin kim olduğunu bilmeden Ah-Yen ile ahbab olmuştum...

Ve bütün bunlar, Ah-Yen ile dostluğumuz başlamadan önceki yıllara aitti.

Stephan Leacock'tan çeviren:
Süheylâ AYKUT

**gücünü
maziden
alan
istikbale güvenle bakan**

**TÜRKİYE
VAKIFLAR
BANKASI**

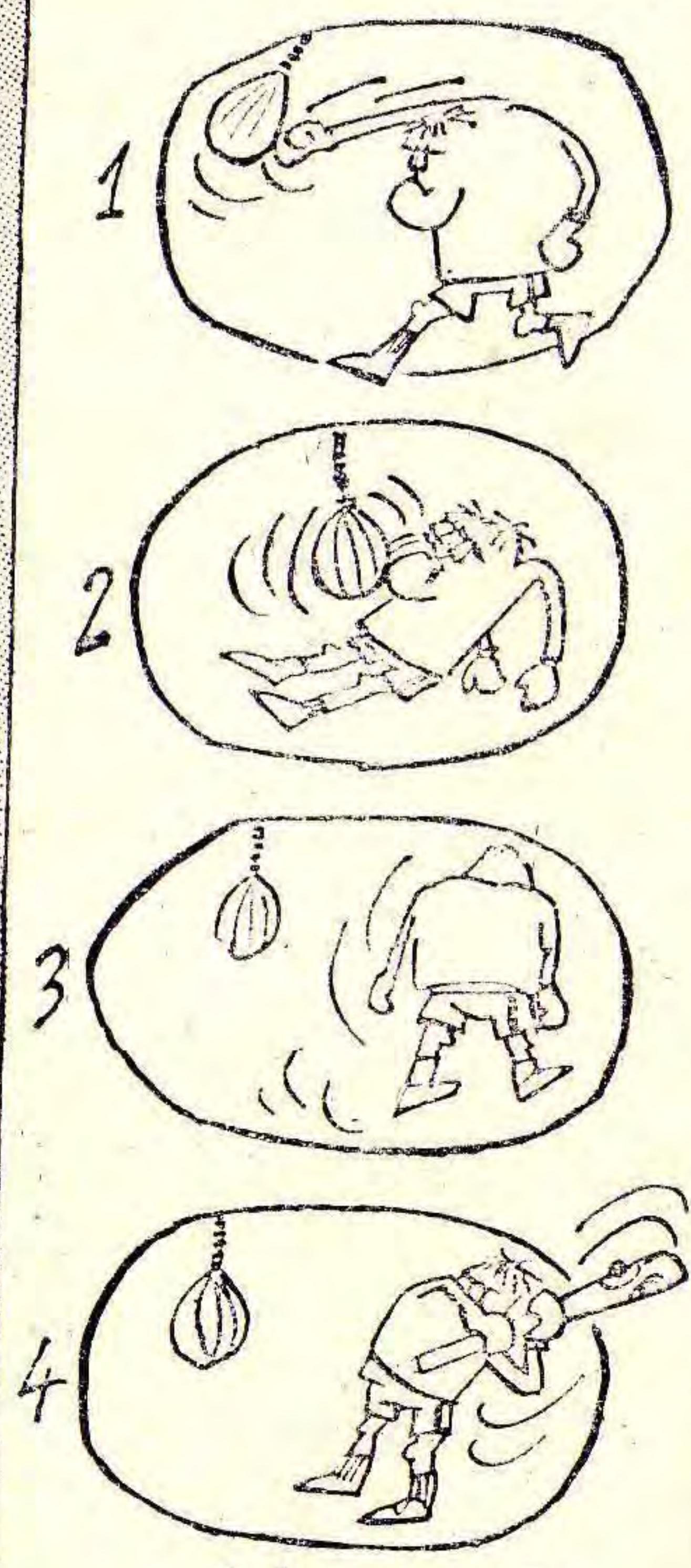

dünya Karikatürleri

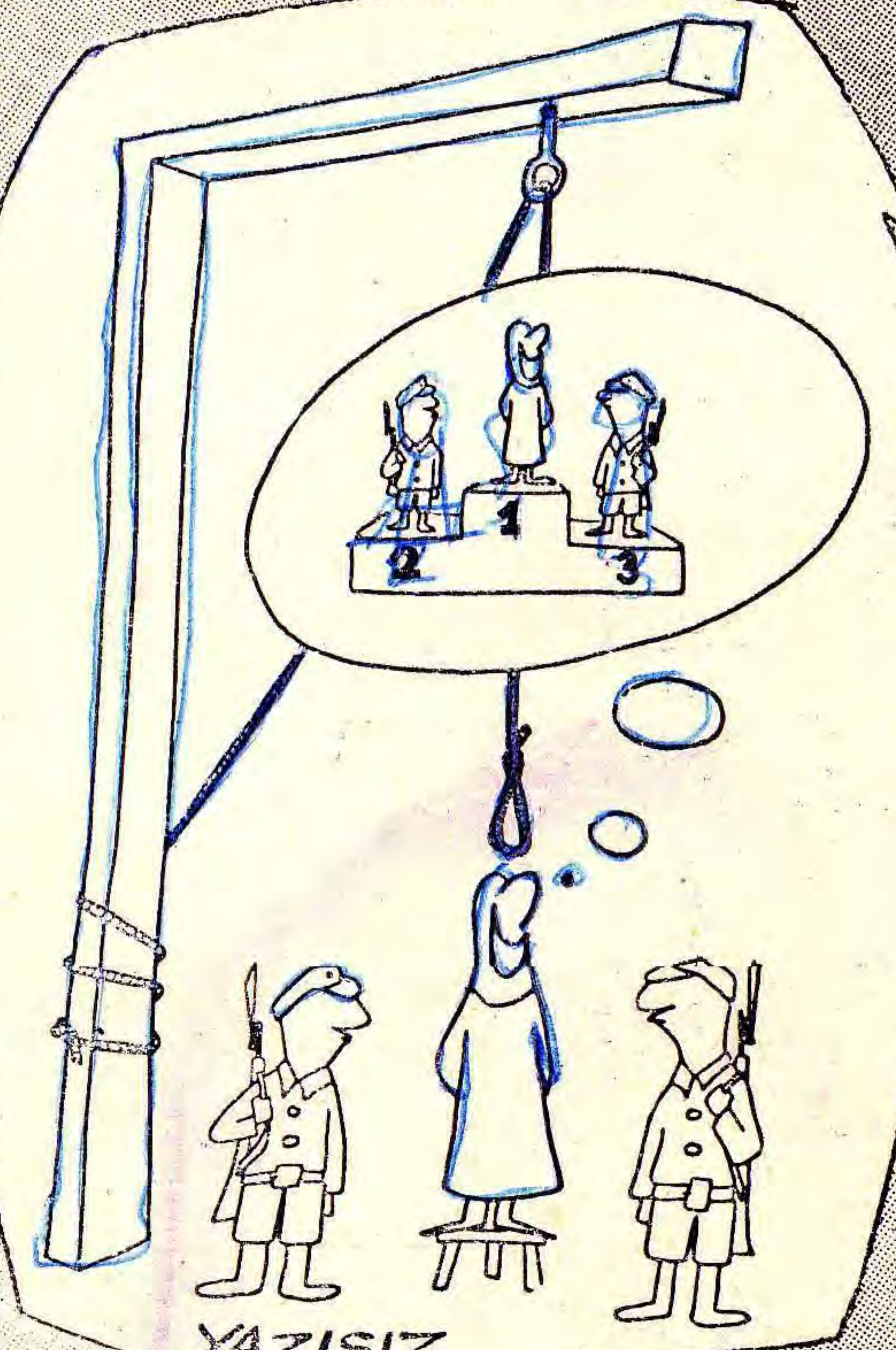
BU HAFTA SAYFAMIZDA
SPORCULARI İZLEYECEKSİNİZ SEVGİLİ
OKURLAR!...

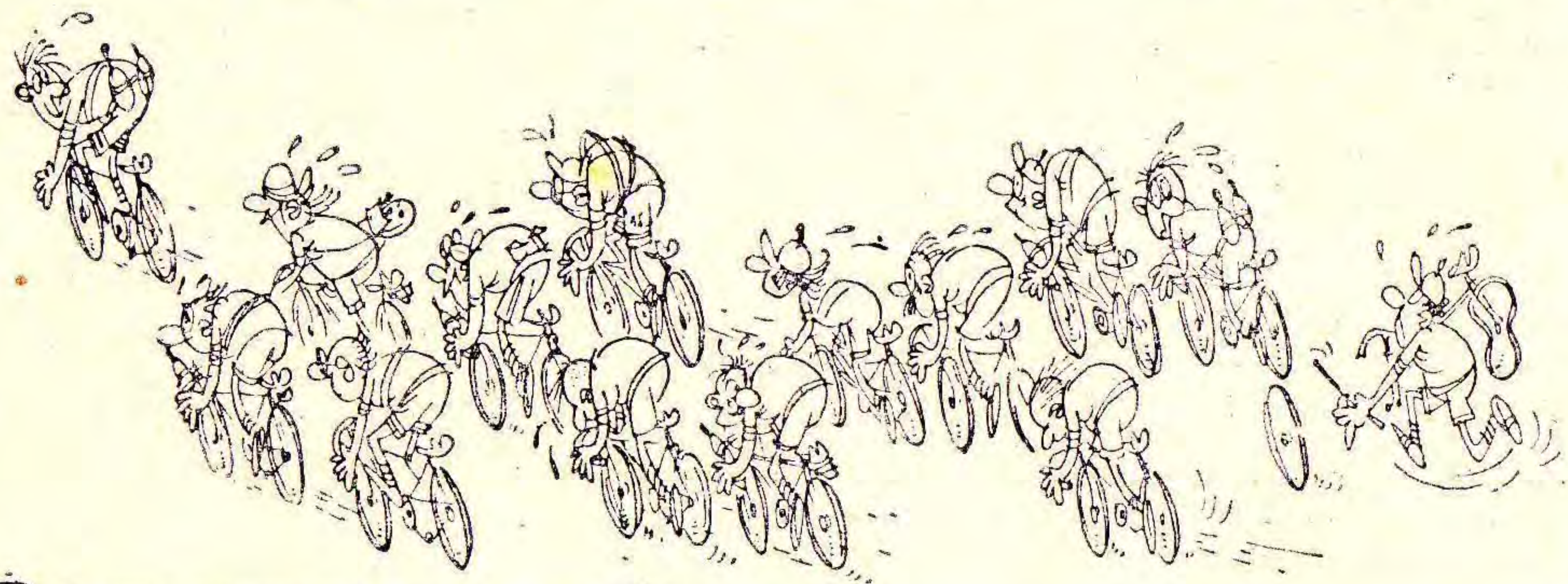
YAZISIZ

YAZISIZ

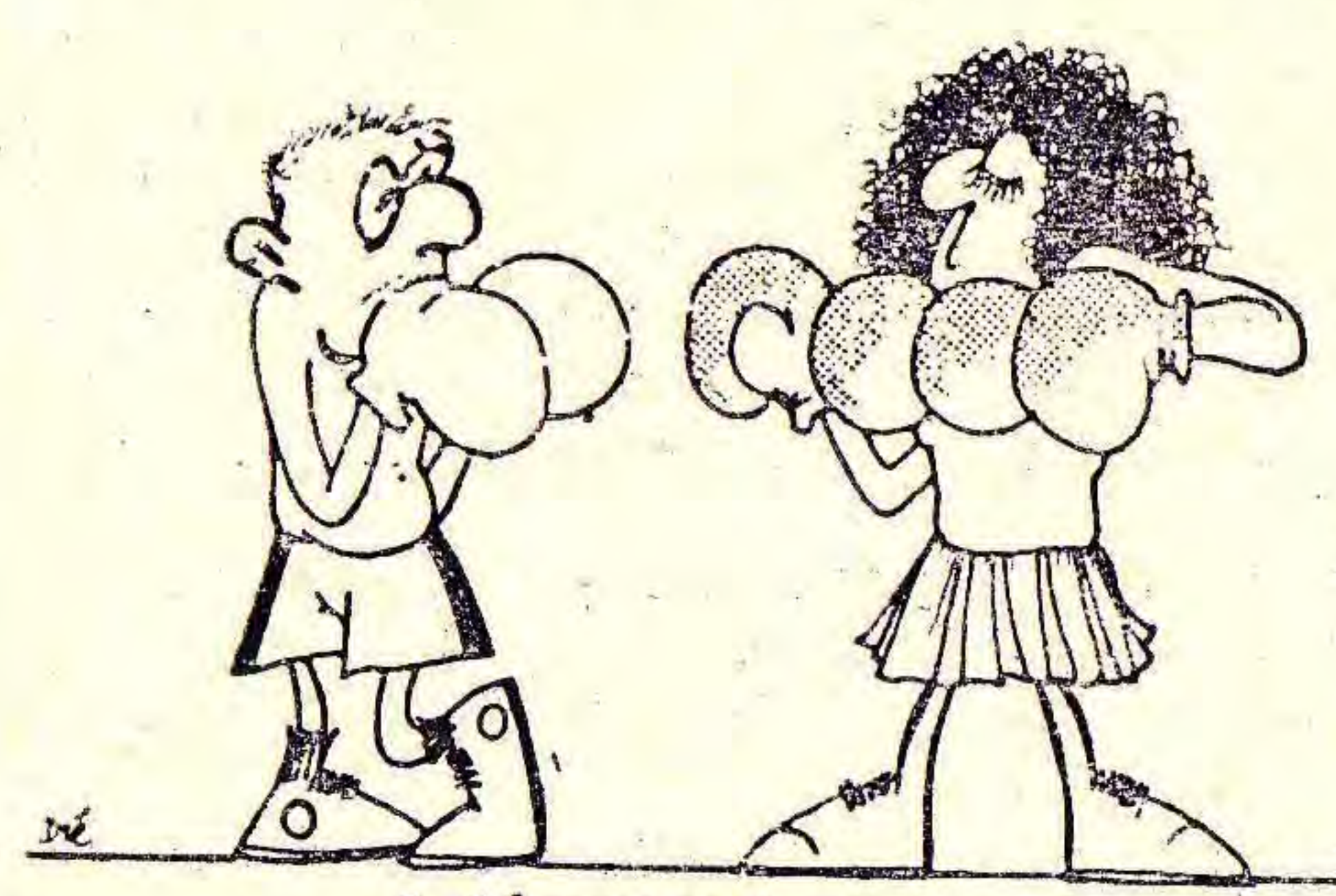
YAZISIZ

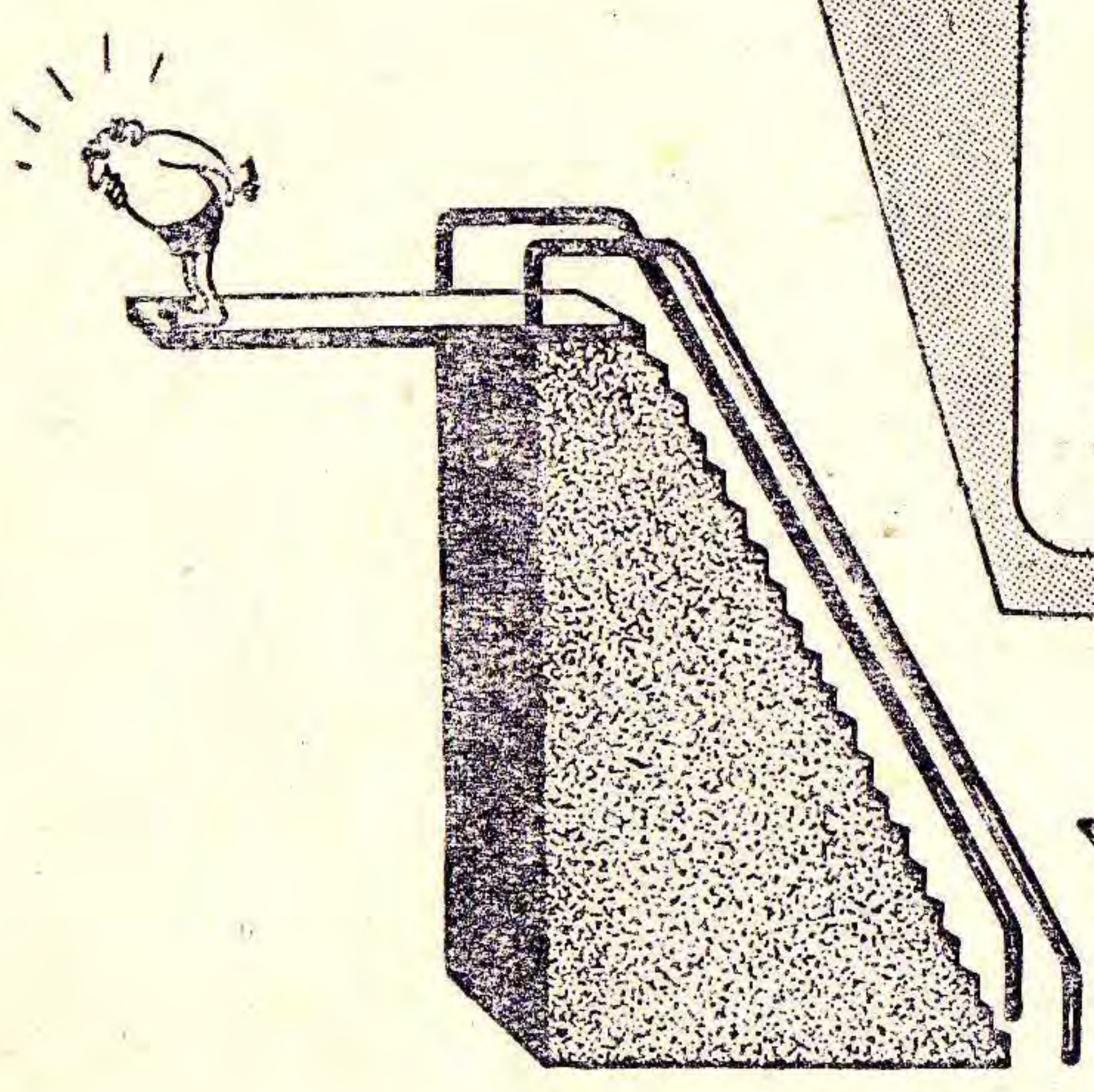
YAZISIZ

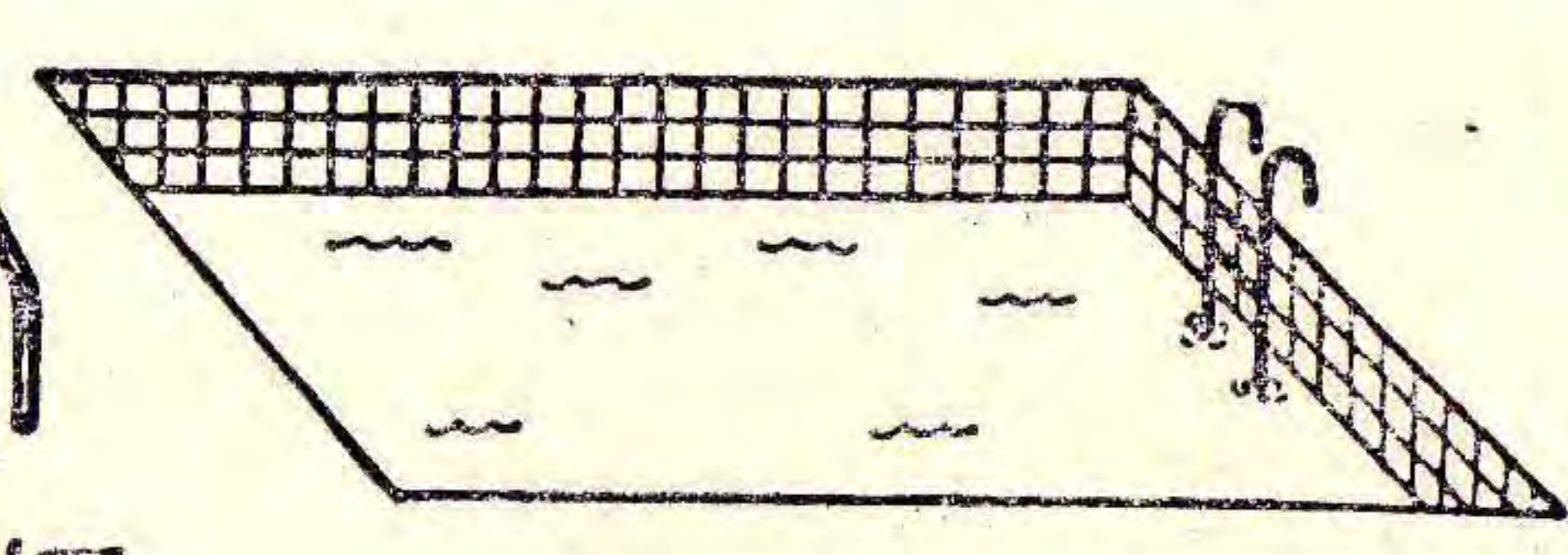
YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

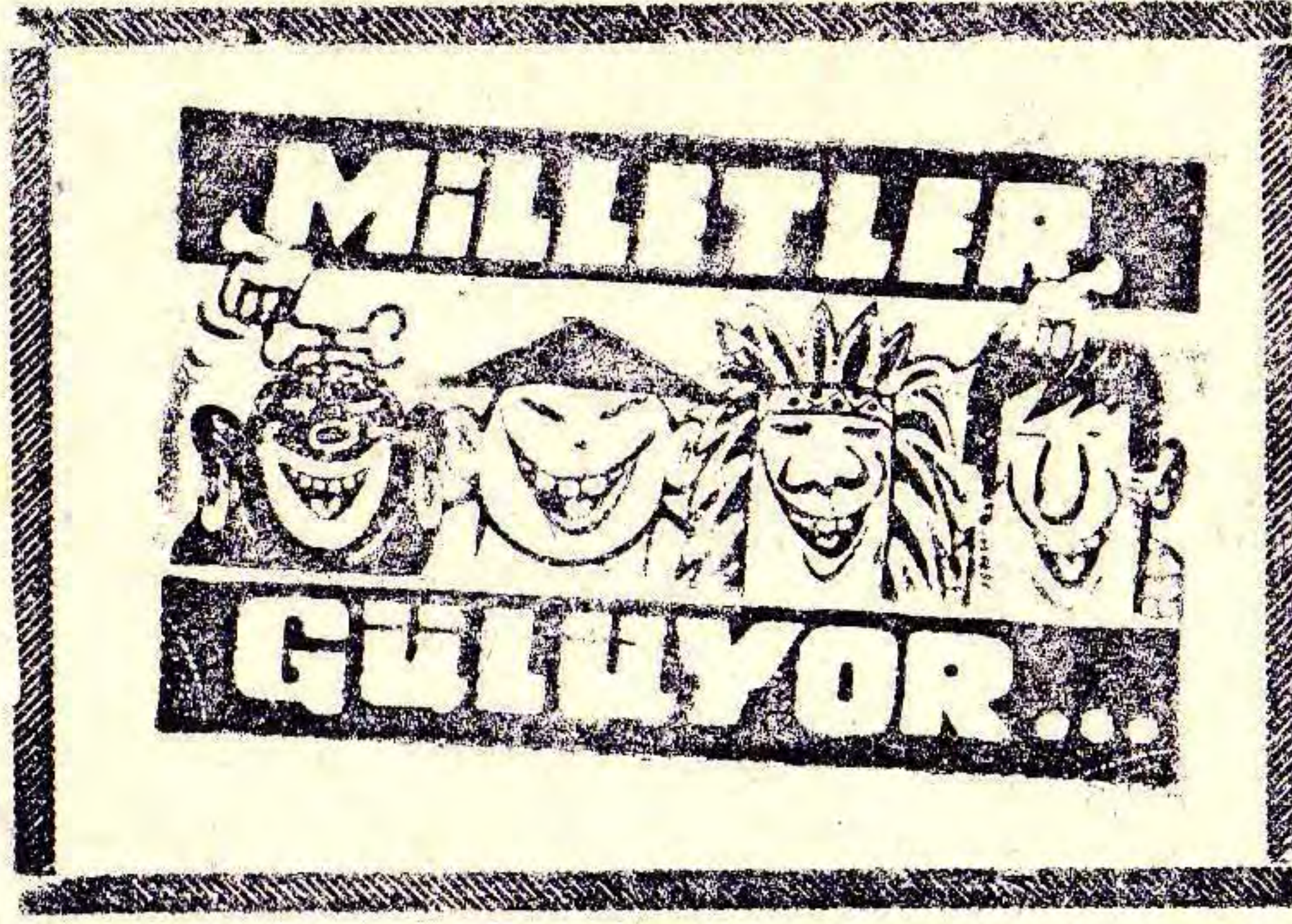
YAZISIZ

Plaj mahkumu!

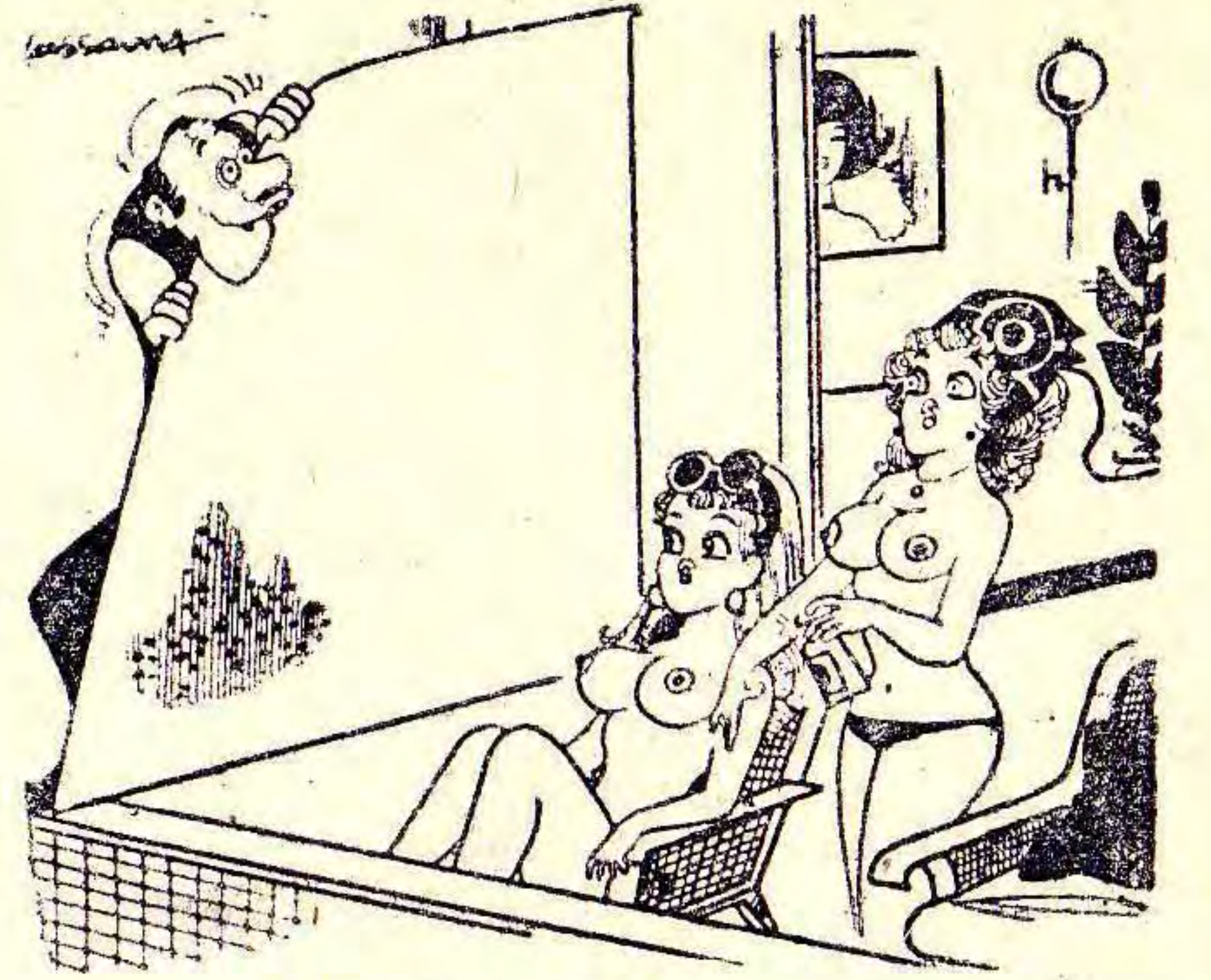
Rakamla tedavi

Doktor, hastaya sordu:
— Tedavimin gerektirdiği şeyleri yerine getiriyor musunuz? Bilhassa, uyumadan önce sayı sayıyor musunuz?
Hasta başını salladı:
— Oh, evet doktor. 14.698'e kadar sayabiliyorum ancak. Çünkü sonra kalkma saatim geliyor.

Cimri müşteri

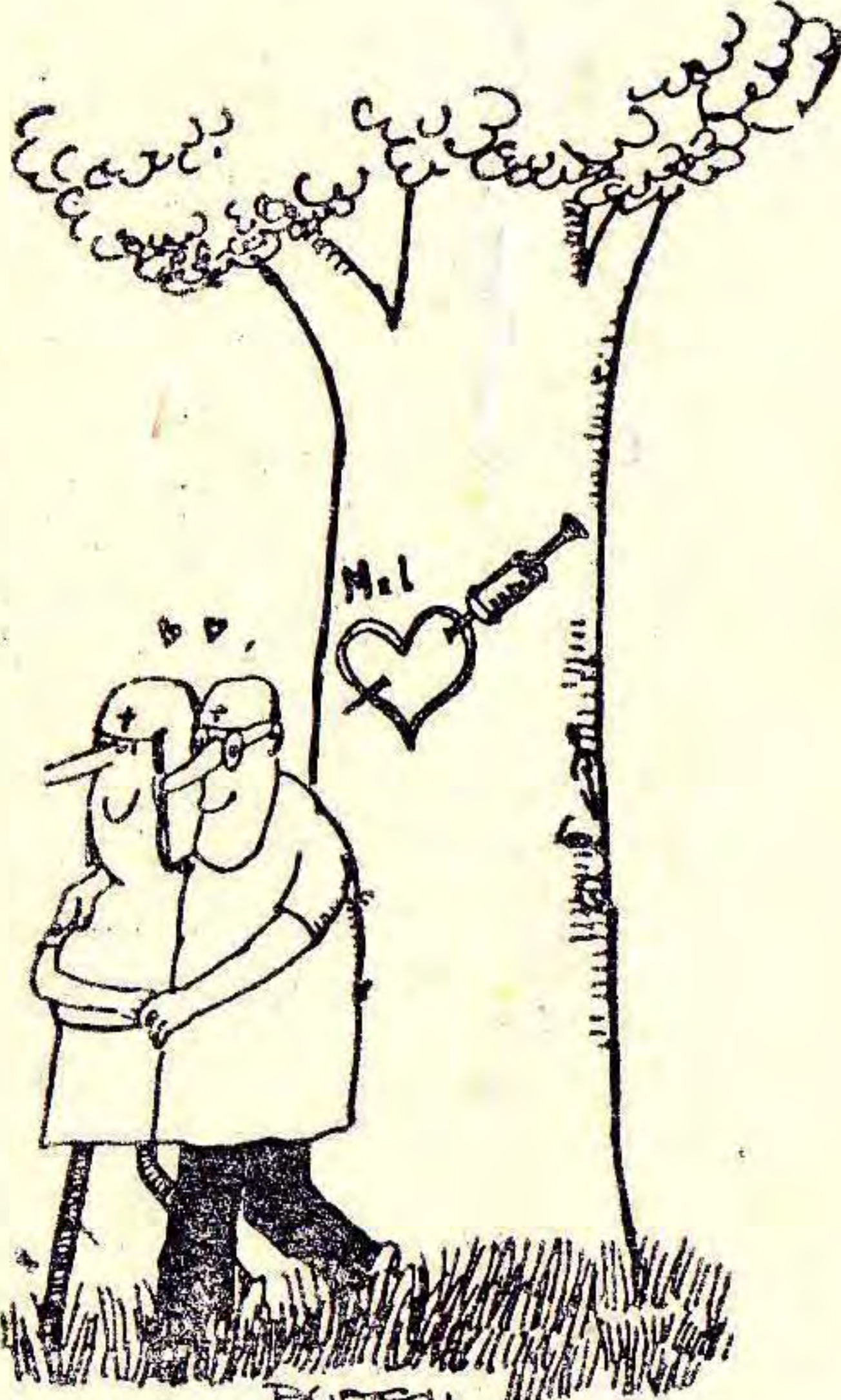
Bir İskoçyalı Paris'te kasaba gider, etin kilosunun beş frank olduğunu görünce:
— Dört franga olmaz mı? diye kasaba sorar.
Kasap:
— Olmaz mösyö, burada pazarlık yoktur... diye cevap verir.
Sonra müşterilerle meşgul olur. Birkaç müşteri beş franktan etlerini alıp giderler. Cimri İskoçyalının hâlâ gitmediğini gören kasap sorar:
— hâlâ ne bekliyorsunuz?
İskoçyalı içini çeker:
— Ne yapalım, der, bari bana da beş franktan bir kilo et ver.

— Bizimki güneş yağı kokusunu aldı gene!..

Alışveriş

Bir kadın, aceleyle evinden çıkmış, caddede yürüyordu. Bir komşusu:
— Çarşıya alışverişe mi? diye sordu.
Kadın başını salladı:
— Hayır canım, vaktim yok, sadece ihtiyacım olan şeyleri alacağım!..

Yazısız

Kıskanç kadın

İki dost yolda karşılaştılar. Biri sordu:
— Sana ne oldu böyle? Gözünün biri mosmor olmuş!
Diğeri içini çekerek cevap verdi:
— Gözümü bu hale getiren karımdır. Öylesine kıskanç ki... Geçen gece uyuyordum. Birden gözümüne inen bir yumrukla neye uğradığımı anlayamadan uyandım. Ulur gibi: «Bu sana bir ders olsun» diye bağırdı. «Rüyamda bir daha seni komşumuz olan sarışını öperken görürsem derhal boşanacağım!»

— Güneşin batmasını bekleyecek sen sen kal... Ben bıktım, gi diyorum!..

Koca oğlan

Briç partisinden dönen evin hanımı, yeni dadiya sordu:
— Nasıl, çocukları rahatça yıkayabildiniz mi? Banyo sırasında yaramazlık ederek sizi üzmediler ya?
Dadı cevap verdi:
— Sadece büyük oğlan üzdü madam. Kızla küçük oğlan melek gibiydiler... Ama büyük, bir canavar... Onu soyup banyoya sokuncaya kadar canım çıktı. Bana tekmeler attı hep... Ama sonunda kafasını bile suya soktum, yıkadım onu.
Madam hayretle sordu:
— Hangi büyük oğlan? Benim bir oğlum var, o da iki yaşında! Adı: Freddy...
— Freddy'den bahsetmiyorum madam. Gözlüklü, kıvrıkcık saçlı, adaleli vücutlu olanı söylüyorum...
— Aman Yârabbi! Fakat, o benim oğlum değil, kocam!..

— Bak şimdi.. seyret şenliği!..

Nefis baskı

Bir İskoçyalı, ünlü bir yazara yolda rastlayarak onu son eserinden dolayı hararetle tebrik etti ve:
— Kitabınızın baskısı çok nefis olmuş, yazılarınızı o kadar çok sevdim ki, az kalsın satın alacaktım!

Parmak izi

Bir polis müfettişinin kızı, babasına:
— Dün akşam çok yakışıklı bir gençle flört ettim, dedi. Bana adını söylemek istemedi. Ama ben de çaktırmadan onun parmak izlerini aldım.

Bir pijamanın hikâyesi

Bir delikanlı, erkek giysileri satan bir mağazanın vitrinini seyrederken gökkuşağının bütün renklerini kendinde toplayan bir pijama görerek hayran oldu. Dayanamadı ve dükkâna girerek pijamayı satın aldı. Akşam evinde pijamayı paketinden çıkardı ve sırtına giydi. Ama elini cebine soktuğunda, katlanmış küçük bir kâğıt buldu içinde. Kâğıdı açtı. Şu satırlar yazılıydı:
«Adım Isabelle. Onsekiz yaşındayım. Oldukça uzun boylu, sarışın, güzel endamlıyım. İşte adresim. Bana bir resminizi gönderir misiniz?»
Bir aşk hikâyesinin başladığını düşünen delikanlı ertesi sabah, kâğıttaki adrese fotoğraflarından birini koyarken yanına kendi adresini de yazarak mektubu postaya attı. Heyecanla geçen iki günden sonra şu cevabı aldı:

«Pijamanızı ben dikmişim. Bütün atelye arkadaşlarımla, böylesine acayip bir pijamayı kimin satın almak isteyeceğini merak ediyorduk. Tam da düşündüğümüz gibi imişsiniz!»

AKBABA

• Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası •

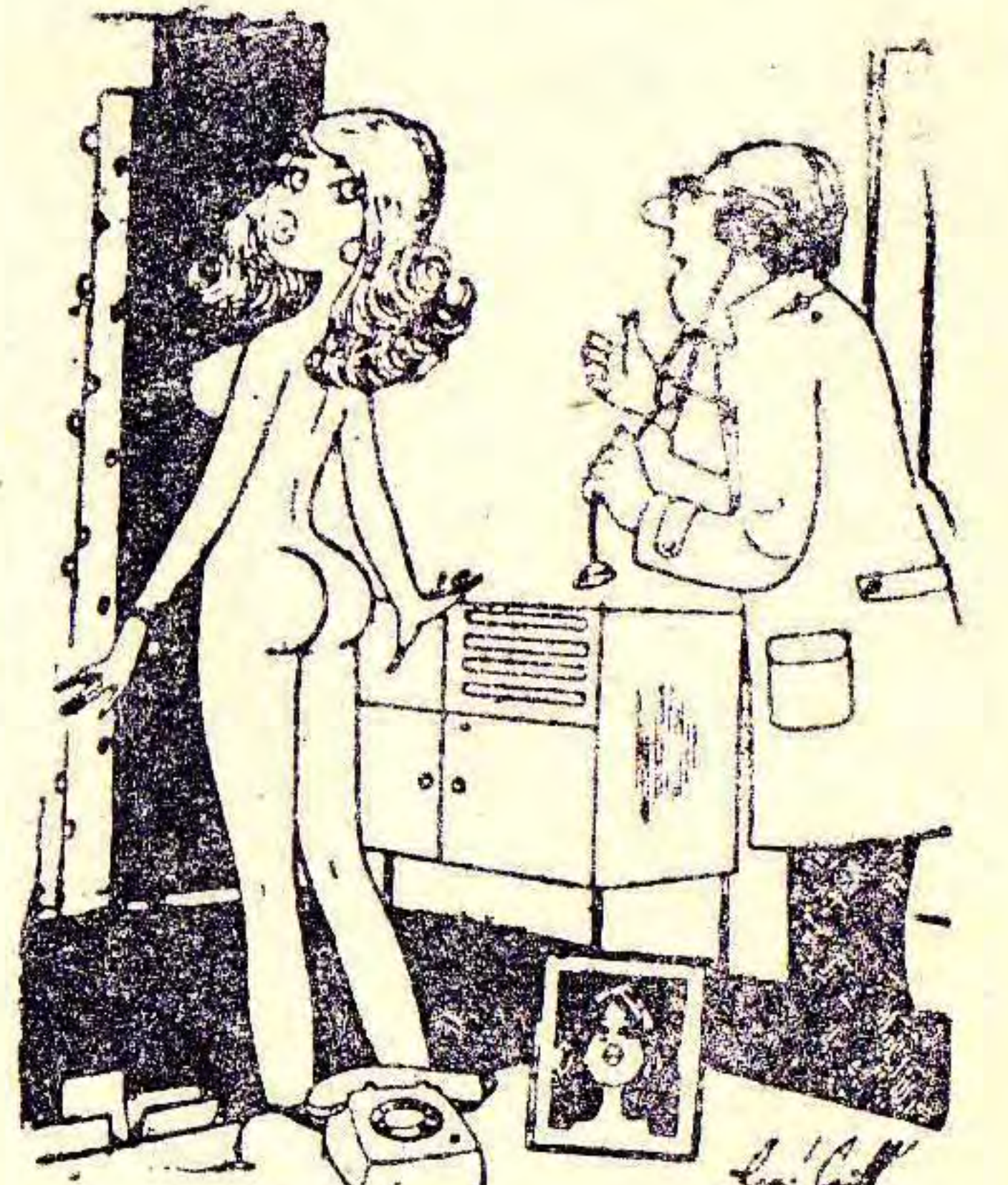
Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selami M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No 8-10, Daire 3, İstanbul Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 250 kuruş. İLAN TARİFESİ: Kapak içleri sütun santimi 55.— TL. İç sayfalar sütun santimi 60.— TL. ABONE FİYATLARI. Yurt içi: Yılı 125.— TL. Altı aylığı: 62.50 TL. Yurt dışı: Yılı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.
(Uçakla olursa ayrıca uçak ücreti boneden alınır.)

Beterin beteri

İki erkek üzgün üzgün eşlerinden bahsediyorlardı. Biri:
— Karımın en büyük kusuru, her gece bir milyonerle evli olduğunu rüyasında görmesidir, dedi.
— Bu hiç de önemli bir kusur değil azizim. Benimki, gündüzleri kendini bir milyonerle evli sanarak ona göre hareket ediyor ya!..

Büyüten gözlük

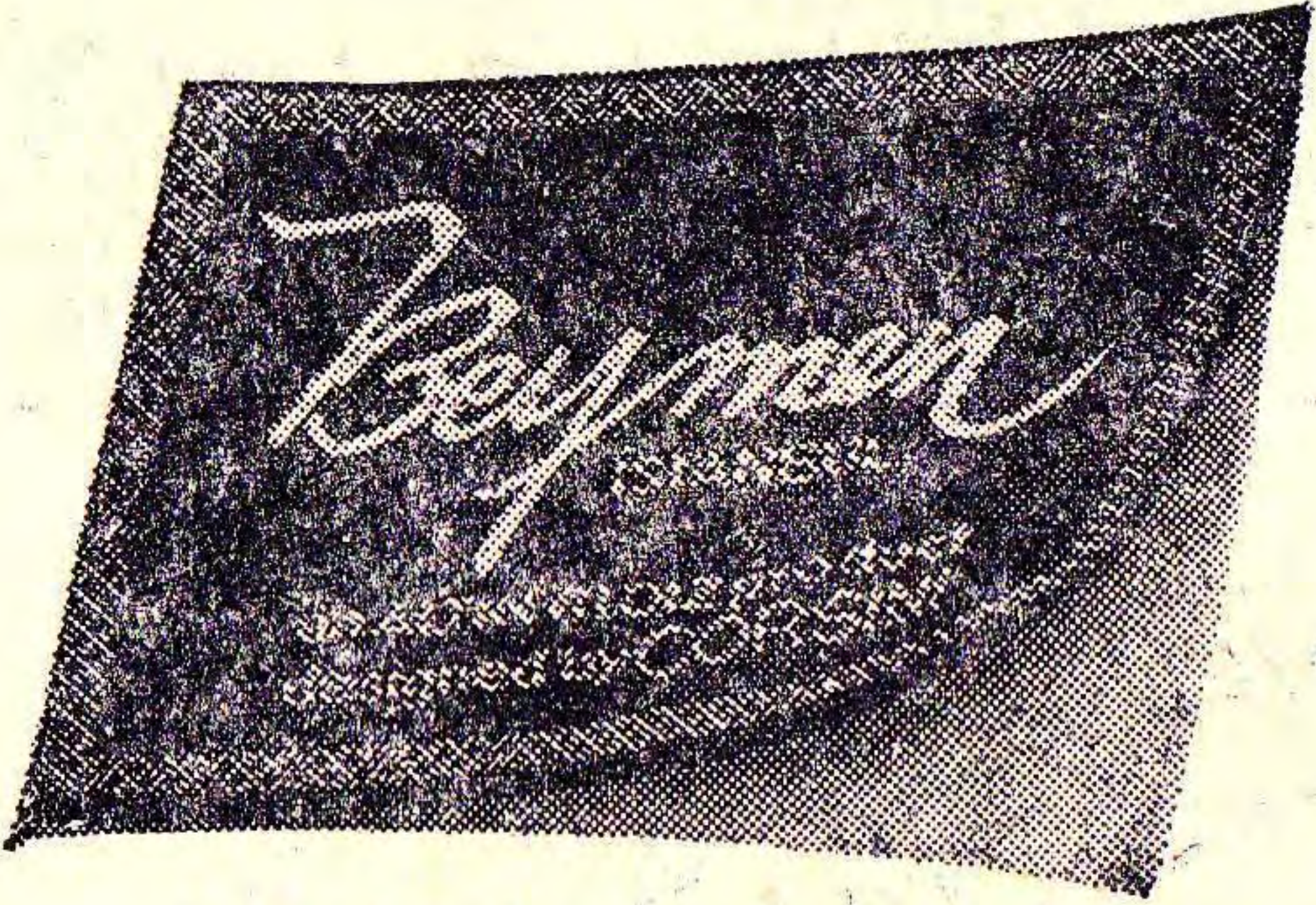
Küçük kız, annesine sordu:
— Gözlüklerin her şeyi büyütüyor mu anneciğim?
— Evet yavrum.
— Öyleyse bana tatlı koyarken gözlüklerini çıkart lütfen.

— N'olur giyiniz lütfen!..

Sizin için de bir Beymen var.

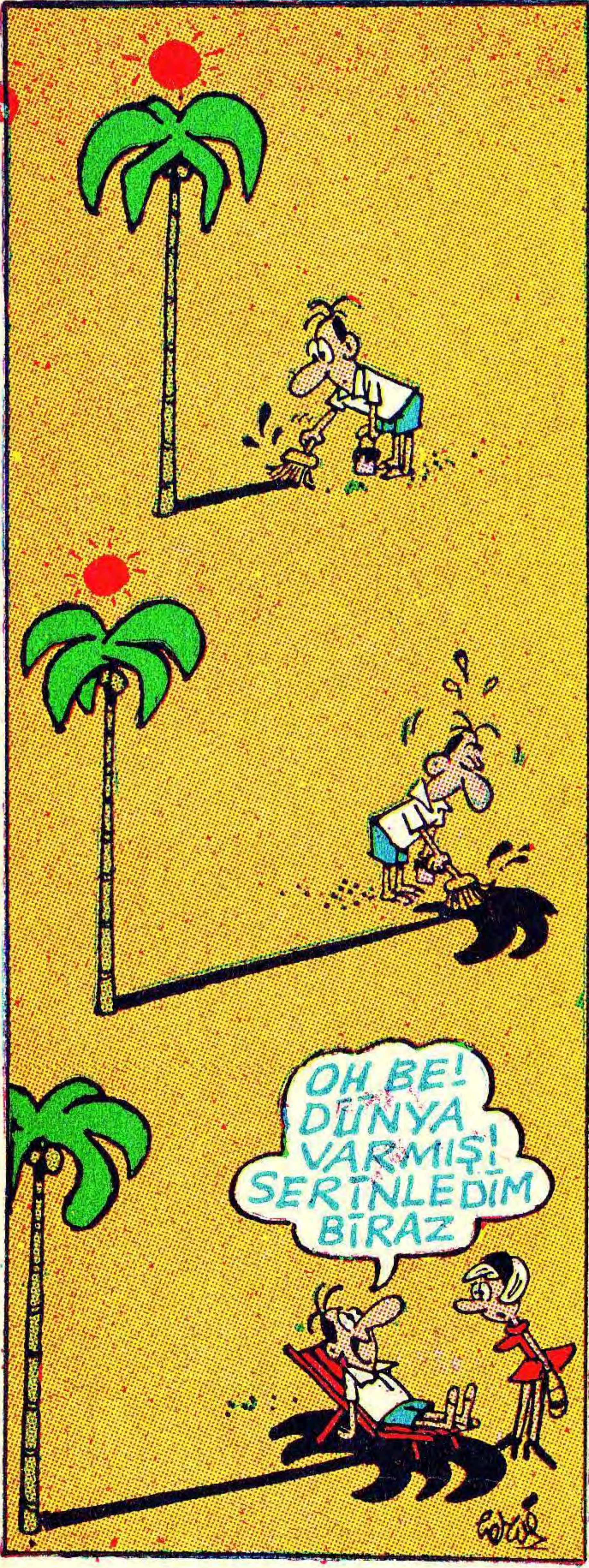
Her zevke, her ölçüye göre
bir Beymen vardır.
Beymen'de renkler ve çeşitler
saymakla bitmez.
Beymen'leri bir görün.
Dilediğinizi seçin.
Üstünüzde deneyin.
Ve gardrobunuzu
Beymen'le yenileyin.

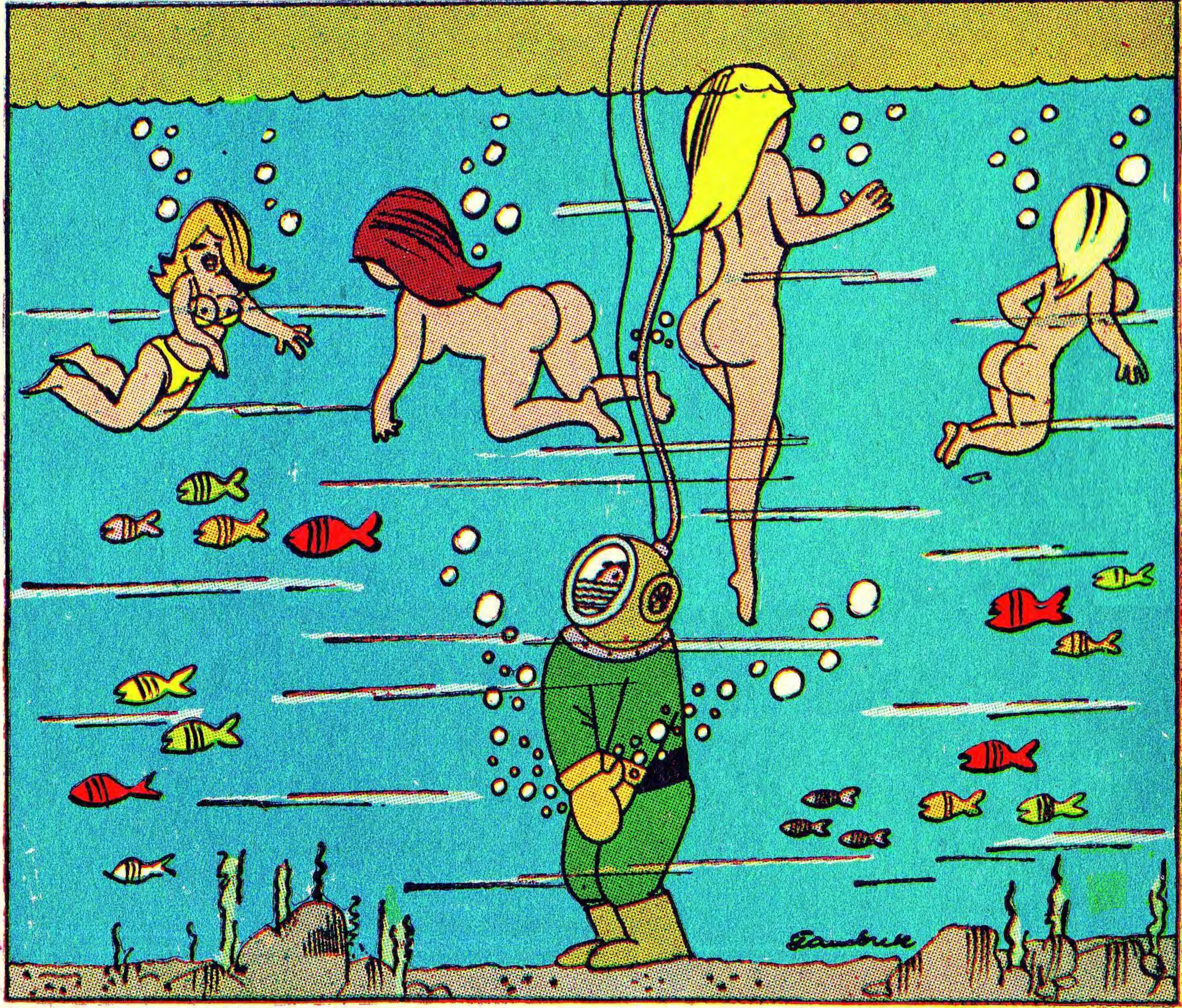
“Seçkinlerin giyimi”

Akbaba

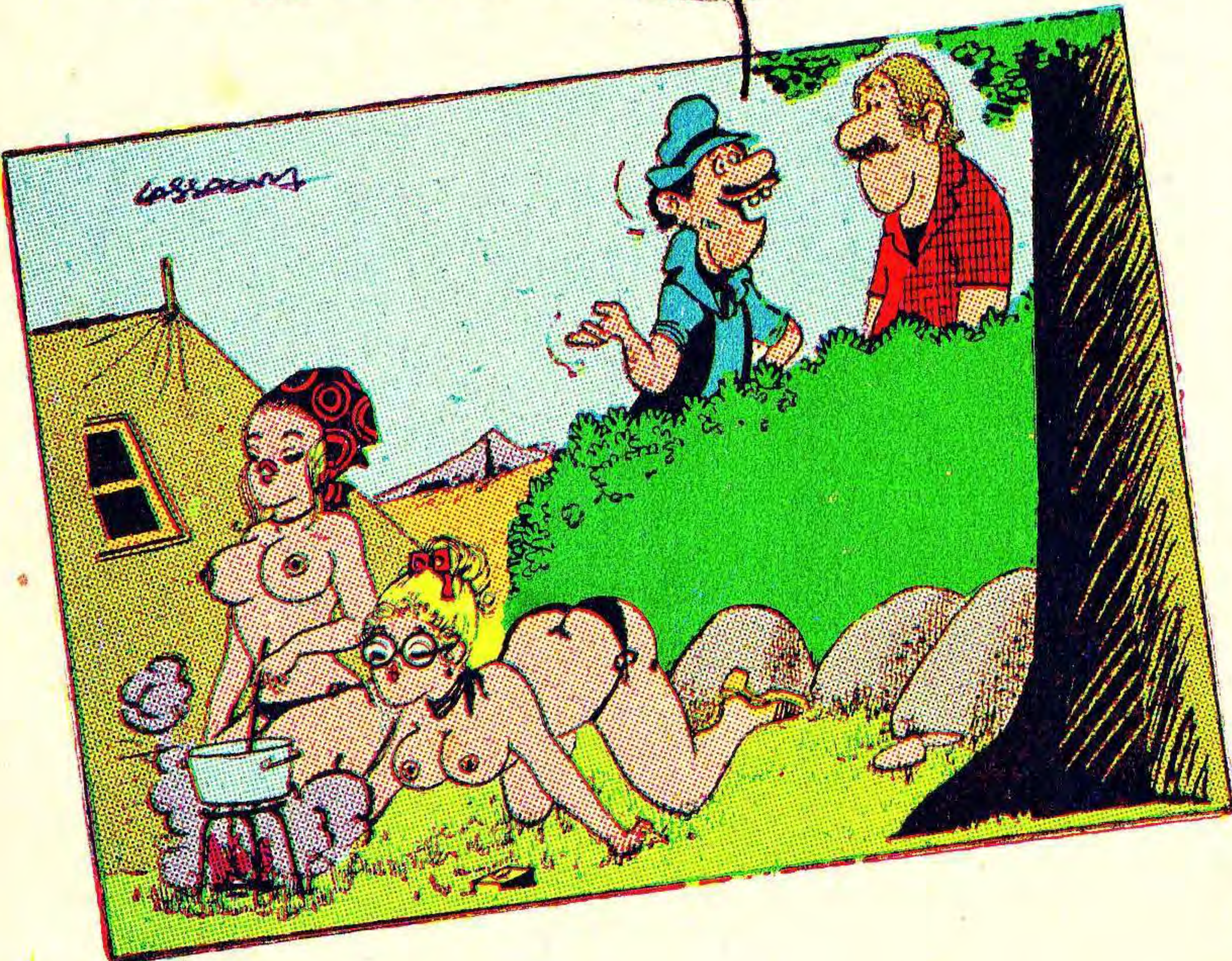

YAZILI

YAZISIZ

ARSAMI SATACAĞIM...
ÜZERİNDE BÖYLE
SERVETLER VARKEN
ÇOK PARA EDER!...

YENİ KOMŞUMUZUN
BAŞI KEL
GALİBA!...

